

தமிழ்

உரை நடைத் தொகுப்பு

தொகுப்பாக்கம் -
இலக்கிய வித்தகர்,
கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

க.பொ.த. (உ.த)
G.C.E. (A/L)

தமிழ் உரைநடைத் தொகுப்பு.

- 1997 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைபெறும் க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சைக்குரிய பாடநூல்
- கட்டுரை ஆசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்பு.
- அரும்பத விளக்கம்
- பயிற்சி வினாக்கள்
- உரைநடை வளர்ச்சிப்பாங்கு தொடர்பான கட்டுரை.
- அனைத்தும் அடங்கியது

தொகுப்பாக்கம்:

இலக்கிய வித்தகர்

த.துரைசிங்கம் B A (Hons), Dip-in-Ed S L E A S

வெளியீடு.

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை,

234, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1997.

பதிப்புரிமை: தொகுப்பாசிரியருக்கு.

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
234, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விற்பனையாளர்: லங்கா புத்தகசாலை,
GL 1/2 டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு-12

விரைவில் வெளிவருகிறது!

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு

சங்ககாலம் முதல் இற்றைவரையுள்ள ஈழத்துத்
தமிழிலக்கிய வரலாற்றினைச் சுவைபடக்கூறும்
அரிய நூல்

பதிப்புரை

பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் நமது தமிழ்மொழி பல்வேறு துறைகளில் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. மேலை நாட்டினர் தொடர்பினாலும் அச்சுத்துறையில் விளைந்த முன்னேற்றங்களாலும் நமது இலக்கிய வளர்ச்சியில் பாரிய தாக்கங்கள் விளைந்துள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழ் உரைநடைவளர்ச்சி வளம் பெற்றுள்ளது. வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் பலர் உருவாகித் தமிழ் உரைநடையினை வளம் பெறச் செய்துள்ளனர்.

கடந்த நூற்றாண்டிலும் இந் நூற்றாண்டிலும் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டிய பதினைந்து பேரறிஞர்களின் கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தேசிய கல்வி நிறுவகமும் கல்வியமைச்சும் இணைந்து க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்குரியதென விதந்துரைத்துள்ளன. இதற்கமைய இப் பதினைந்து கட்டுரைகளைக் கொண்ட உரைநடைத் தொகுப்பினை மாணவர் நலன்கருதி வெளியிடுவதில் யாம் பெருமகிழ்வுறுகிறோம். இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகள் பொருளாலும், கூறும் முறையாலும், வெளிப்பாட்டு உத்திகளாலும், புலப்பாட்டு நெறிகளாலும் தனித்தன்மை வாய்ந்தனவாகும். சில கட்டுரைகள் சீரிய ஆய்வுக்கு வித்திடுவன. சில கட்டுரைகள் புதிய தலைமுறையின் எழுச்சிக்கு உதவுவன.

பல்வேறு கருத்துக்கள், பல்வேறு நடைகள், பல்வேறு அணுகுமுறைகளின் தொகுப்பாகப், பல்சுவை நல்கும் நூலாக இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. இந்நூலில் கட்டுரை ஆசிரியர்கள்பற்றிய குறிப்புக்கள், அருஞ்சொல்விளக்கங்கள், பயிற்சி வினாக்கள். ஆகியவற்றுடன் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிப்பாங்கு தொடர்பான கட்டுரையொன்றும் இடம் பெற்றுள்ளது.

சிறந்த கல்வியியலாளரும், ஆற்றல் மிகு எழுத்தாளருமான இலக்கிய வித்தகர் த.துரைசிங்கம் இத் தொகுப்பினை உருவாக்கியுள்ளார். மாணவருலகின் நன்மதிப்பினைப் பெரிதும் பெற்று விளங்கும் இவரது நூல்கள் பலவற்றை ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ள லங்கா புத்தகசாலையினர் இந்நூலையும் வெளியிடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்வுறுகின்றனர். க.பொ.த. உயர்தரவகுப்பில் தமிழ்மொழியினை விரும்பிக்கற்கும் மாணவர்களும், கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் இந்நூலை நன்கு பயன் செய்வரென எதிர்பார்க்கிறோம்

பதிப்பாளர்.

உரைநடைத்தொகுப்பு

உள்ளடக்கம்.

1. திருத்தொண்டர் பெரிய புராண வசனமுகவுரை
- ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர்.
  2. தமிழ் பாஷைக்கு உள்ள குறைகள்
பாரதியார்.
  3. தமிழர் கொள்கை
- மறைமலையடிகள்
  4. மகாகவி பாரதியார்
- வ.ரா
  5. கல்வி
- வி.கலியாணசுந்தரனார்
  6. இலக்கியச்சுவை
- சுவாமி விபுலாட்சுதா.
  7. ஆசிரியரை அடைந்தது
- உ.வே. சாமிநாதையர்.
  8. தமிழும் பிற மொழியும்
- பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை
  9. பண்பாடு
- ராஜாஜி
  10. ஓய்வுநேரம்
- சி.என் அண்ணாதுரை.
  11. தம்பிக்கு (கடிதம்)
- மு. வரதராசன்
  12. பாட்டும் ஓசையும்
- பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்.
  13. பகீரதப் பிரயத்தனம்
- பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
  14. கலையும் காட்சியும்
- எ.எம்.எ. அஸீஸ்.
  15. பிணைக்கப்பட்ட கடனைவிட வெளிமுதலீட்டை
வரவேற்பதே நலம்.
- ஏ.என். சிவராமன்
- பிற்சேர்க்கை.
1. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிப் பாங்கு
  2. அருஞ்சொல் பொருள் விளக்கம்
  3. பயிற்சி வினாக்கள்

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிப் பாங்கு.

பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் உரைநடை பாரிய வளர்ச்சி கண்ட காலமாகும். இக் காலகட்டத்தில் பல்வேறு துறைகளிலும் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சியில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய தமிழறிஞர்கள் பலருள். அவர்களுள் பதினைந்து பேரின் கட்டுரைகளைத் தாங்கிய உரைநடைத் தொகுப்பாக இந்நூல் மலர்ந்துள்ளது. அதுவும் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர உயர்தர வகுப்புக்களில் புதிதாக அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பாட விதானத்துக்குரிய கட்டுரைகளே இவைகளாகும். இவற்றைக் கற்பதன் மூலம் மாணவர்களின் கிரகித்தல், வெளிப்படுத்தல் திறன்களை அதிகரிக்கச் செய்யவும், அதனுடாக கட்டுரையாக்கம், பந்தியமைத்தல், வாக்கிய உருவாக்கம், இயற்சொல், திரிசொல் வேறுபாடுகளை இனங்காணல், தமிழ் மொழியில் காலத்துக்குக் காலம் வந்து கலந்துள்ள திசைச் சொற்களை அறிந்து கொள்ளல், பல்வேறு வகையான உரைநடை ஆக்கங்களை நுணுகியறிதல் போன்ற நுட்பங்களை வளர்த்தெடுக்கவும் இயலுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அத்துடன் மாறுபட்ட உரைநடைகளைக் கற்பதனால் பெறும் அனுபவமானது மாணவர்களின் புத்தாக்கங்களுக்கு வழிகாட்டியாக நின்று நெறிப்படுத்தவும், எதிர்காலத்தில் மொழித்திறனும், ஆக்கத்திறனும் வாய்க்கப்பெற்ற பிரசைகளை உருவாக்கவும் காரணமாக அமைகின்றது.

“தமிழ் உரைநடையின் தந்தை” எனவும் “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனவும் போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் “பெரியபுராண வசன முகவுரை”யானது ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் போல அவரது உரைநடையின் இயல்பை வெளிக்கொணருகிறது. தர்க்கரீதியாக விடயத்தை எடுத்து விளக்கும் உத்தியும், வடமொழியும், தமிழ் மொழியும் விரவிய மணிப்பிரவாள நடையும், நீண்டதாக அமையும் வசன நேர்த்தியும் நாவலரின் உரைநடையின் பாங்குகெனலாம். உரைநடையிலக்கியத்தில் புதிய பரிணாமத்தை ஏற்படுத்திய உந்துதலில் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் கொடுக்கவேண்டிய அழுத்தங்கள் காரணமாக, தேவைப்பட்டபோது மாத்திரம் வடசொற்களை நாவலர் அவர்கள் கையாண்டமை இங்கு புலனாகிறது. மேலும் சந்தி விகாரங்கள் இன்றி வாசகர்கள் சொல்லப்படும் கருத்தினைத் தெளிவுற விளங்கும் வகையில் சொற்கள் அமைவு பெற்றிருத்தல் சிறப்பியல்பெனலாம்.

மஹாகவி பாரதியாரோ அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த பாரதத்தின் விடுதலைக்காக உழைத்தவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்தங்களும் அவரது எழுத்துக்களால் தமிழ் மொழியை வளப்படுத்திய காலமாகும். அவரது கட்டுரையின் நடையும் மணிப்பிரவாளமாயமைந்ததே. நாவலரினது போலன்றிச் சிறு சிறு வசனங்களைக் கொண்டது. உரையாடல் பாங்கில் மிளிர்வது. அக்காலத்து இந்திய நாட்டின்

உ.வே. சாமிநாதையரின் மொழிநடையோ சுவையும் பொருளும் மிக்கது. சிறிய வார்த்தைகள் மணிப்பிரவாளமாக இல்லாவிடினும் குறிப்பிடத் தக்க அளவிலான வடசொற்பிரயோகம் உரையாடற்பாங்கு. உரையில் தெளிவு. கருத்தில் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் சுவை ஆகியன பொதிந்த வழக்கியல் நடையாகும். பிராமணரான உ.வே.சா. வின் தமிழ்நடை அக்காலத் தமிழகத்துக் கற்றோருலகத்தின் பெரும்பான்மையின் சாட்சியாகும். ராஜாஜி அவர்கள் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட துறைகளில் பணிபுரிந்த உழைப்பாளி. ராஜரிஷி. என அழைக்கப்பட்ட பிராமணர் எனினும் அவரது தமிழ் உரைநடையோ காட்டாற்று வெள்ளமல்ல மென்மையாகச் சலசலத்து ஓடும் அருவி நீர். வடமொழியும் தமிழ்மொழியுங் கலந்த உரைநடையானாலும். தமிழ்ச் சொற்களே பெரும்பான்மை வகிக்கும். சிறு குழந்தைக்கு உபதேசிப்பது போன்ற தெளிவிருக்கும். எக்கருத்தையும் ஆதார பூர்வமாக எடுத்துரைக்கும் சிந்தனைத் திறனிருக்கும் சிறிய வசனங்களால் பெரிய விடயங்களை நடைமுறை வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தக் கூறுவதாயமைந்த எளிமையான உரைநடை ராஜாஜியுடையதாகும்.

எதுகை. மோனை. அடுக்குமொழி. உவமைகள். உருவகங்கள் போன்ற வற்றுடன் பாட்டாளி மக்களின் வழக்குச் சொற்களையும் உயர் வர்க்கத்தவரின் வழக்குச் சொற்களையும் கலந்து காட்டாற்று வெள்ளம் போல் தமிழ்மொழிக்குப் புதிய உரைநடை தந்தவர் சி.என். அண்ணாதுரை. திராவிடவியக்கத்தின் எழுச்சித் தூணாகிய இவரது எழுத்தாற்றல் உரை நடை இலக்கியத்தில் புதிய நடையொன்றினைத் தோற்றுவித்ததில் ஐயமில்லை. எழுவாய். பயனிலை மாறிவருதல். தொடர்மொழியில். பல எழுவாய்கள். பலபயனிலைகள் பயன்படுத்தப்படுதல். வசன நடையிலும் கவிதை நடைபோன்ற ஓசைச்சிறப்பைப் பேணுதல். அழுத்தமான சொற்களை அடுக்கிக்கூறுதல் ஆகியன இவரது உரைநடையின் இயல்புகளாகும்

டாக்டர். மு. வரதராஜனின் எழுத்துநடை இலக்கண சுத்தமானது. இயன்றவரையில் செந்தமிழ்மயமானது. இருந்த போதிலும் யதார்த்தத்திற்குப் பொருந்தும் வழக்குச் சொற்களாலானது. சிறிய வசனங்கள். தர்க்கரீதியாக எடுத்துரைத்தல் சந்தி வேறுபாட்டு மயக்கம் ஏற்படாதிருத்தல். கற்போருக்கு எளிமையையும். சுவையையும் ஏற்படுத்தல் போன்ற சிறப்புக்களையுடையது மு.வரதராஜனின் உரைநடையெனலாம்.

பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மணிப்பிரவாள நடையிலான கட்டுரையும் தர்க்கரீதியில் அமைந்தது. இதிகாச புராணக் கதைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதால் கூடியளவு சமயச் சார்புடைய வடசொற்களை உபயோகித்துள்ளார். அவருடைய உரைநடையோ பிரதான

செல்வாக்குப் பெற்ற வழக்குச் சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்தது. இதற்கு மறுதலையாகத் தூய தமிழ்ச்சொற்கள் விழுமியவாறு அமைந்த உரை, "தனித்தமிழ் நடை" மறைமலை அடிகளாருடையது. வழக்காறுகளில் எளிமை பெறாத பல தமிழ்ச் சொற்களை அறிமுகம் செய்து, இயக்க ரீதியான தமது தமிழுணர்வுடன் ஒன்றிப் புதிய உரை நடைதந்த அடிகளார் விஞ்ஞானச் சொற்கள் பலவற்றையும் புதிதாக உருவாக்கினார். ஆனால் பிரபல ஆக்கவிலக்கிய காரரான வ.ரா அவர்களோ தமது கட்டுரையில் மிகவும் இலகுவான உரைநடையையே பின்பற்றுகிறார். சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றைப் படைத்த அனுபவம் அவருக்கு வாசகர்களின் நெருக்கத்துக்குத் துணை செய்ததெனலாம். சராசரி வாசகனுக்குப் புரியக்கூடியதும், அவசியமான போது பிறமொழிகளைத் தழுவியதும் அல்லது பயன்படுத்தியதுமாகிய "சின்னச் சின்ன" வடிவிலான உரையாடற் பாங்கு அவரது உரைநடைச் சிறப்பாகும்.

திரு வி. கலியாணசுந்தரனார் உரைநடையின் இயல்பு சற்று வித்தியாசமானது. செந்தமிழ்ச் சொற்களை அதிகம் பயன்படுத்திய போதிலும் பிறமொழிச் சொற்களையும் தேவைகருதி குறைவாகச் சேர்த்துள்ளமை கண்கூடு. சிறுவாக்கியங்களும் பெருவாக்கியங்களும் அதேபோல் கலந்து காணப்படுகிறது. எடுத்துச் சொல்லும் கருத்தில் உரையாடல் ரீதியான தெளிவு தோற்றம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் ஆகியோர் செந்தமிழ் நடையிலான உரைநடையைப் பொதுவாகப் பின்பற்றுபவர்கள். சுவாமி விபுலாநந்தருடனான பல்கலைக் கழக நட்புறவு மற்றைய இருவரையும் அவர் வழியில் ஈர்த்ததாகலாம். ஆயினும் அவர்கள் கட்டுரைகளைப் பார்க்கும் போது சிறப்பான வேற்றுமையையும் இனங்காண முடிகின்றது.. சுவாமி விபுலாநந்தரோ நீண்ட வாக்கியத்தின் சொந்தக்காரன். அந்தளவுக்கு மற்றையோரின் வாக்கியங்கள் நீண்டதாகவில்லை. புத்தாக்கத் தமிழ்ச் சொற்களை சுவாமிகள் அதிகம் பயன்படுத்துபவர். சிலவேளைகளில் சந்தி விகற்பம் உணராத வாசகர்களைத் திக் குமுக் காடச் செய்யும் உரைநடையவருடையது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கட்டுரைகளோ பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்துக்காட்டும் தேவைபற்றியது. சிறந்த சாசனவியலாளரான அவர், ஏதுக்களை முன்னிறுத்திச் சுவைபட நிறுவமுயலும் காரண-காரிய நடையியல்பைக் கையாண்டுள்ளார். பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் உரைநடையில் மிகவும் எளிமையான சொல்லாட்சி, கற்போர் விரும்பும் இலக்கியச்சுவை பொதிந்த அறிமுகங்கள், தவிர்க்க முடியாத ஒரு சில சொற்கள் தவிர்ந்த தூய தமிழ்ச் சொற்களின் பயன்பாடு, ஆற்றொழுக்குப் போன்ற தன்மை ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கே மிளிர்கின்றன.

வாய்க்காலினூடு பாயும் நீரானது அதனோடு தொடர்புடைய கதைகள், சம்பவங்கள், எடுத்துக்காட்டுக்கள் போன்றவற்றைக் கூறி விளக்குமியல்புடையது.

எ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பலகட்டுரைகளே அவரது தமிழார்வம் காரணமாகத் தமிழில் அவராலே பின்னர் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. வரலாற்று ரீதியிலும், பிறமொழி அறிவு ரீதியிலும் ஒப்பு நோக்கிச் சிறுசிறு வாக்கியங்களில் அமைந்த ஆரவாரமில்லாத அறிவியல் நடை அவருடையது. அரபுத் தமிழின் கலப்பு அவரது சமயக் கட்டுரையில் அதிகம் இடம்பெற்றாலும், பயணக் கட்டுரையில் மொழிமாற்றம் எனக் கருத முடியாதளவுக்கு தமிழுடன் ஒன்றிக் காணப்படுவது அஸீஸின் உரைநடையின் சிறப்பெனலாம்.

ஏ.என். சிவராமன் அவர்கள் பழுத்த பத்திரிகையாளர். பன்னெடுங்காலம் "தினமணி" ஆசிரியராக விளங்கி ஓய்வு பெற்றவர். மக்கள் மொழியை நன்கு விளங்கிக்கொண்டவர். சமூக, அரசியற் பிரச்சனைகளைப் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் எழுதிய அனுபவமிக்கவர் அவரது பொருளாதாரம் பற்றிய இந்நூற் கட்டுரையும் பல மேற்கோள்களின் அடிப்படையில் எடுத்துக் கொண்ட கருத்துக்களை நிறுவும் முயற்சியானது பொதுமக்களுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட சொற்களைக் கருவியாகக் கொண்டு கட்டுரை வடித்திருக்கிறார். புதிய கலைச் சொற்களுடன் ஆங்கில இணைப்புக்களையும் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். அத்துடன் தமிழ்நாட்டு மக்கள் வழக்கில் அறிந்திருக்கக்கூடிய பிறமொழிச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவரது உரைநடையை "பத்திரிகை நடை" எனக் கூறுதல் பொருத்தமானதெனலாம்.

இதுவரையில் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள உரைநடையாசிரியர்களின் மொழியாற்றலை இந்நூற் கட்டுரைகள் காண்பிப்பன ஒரு சிறிதென்றே கூறமுடியும். மாணவர்கள் இது போன்ற பல நூல்களைத் தேடிப்படித்துக் கற்பதன் மூலம் மேலும் சிறந்த பயிற்சியும் அனுபவமும் பெறமுடியும். அப்போதுதான் மொழி விருத்தியில் உரைநடையின் பங்களிப்பை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து கொள்ளவும், தம்மை ஒரு சிறந்த மொழிபேணுபவராக உருவாக்கிக் கொள்ளவும் முடியுமெனலாம்.

"யாதானும் நாடாமல் ஊராமல் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு"

-குறள்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர்

(1822-1879)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரைநடை ஆசிரியர்களுள் ஆறுமுகநாவலர் தலைசிறந்தவராவார். சிவஞான முனிவரைப்போல் செந்தமிழ் நடையைக் கையாளும் ஆற்றல் நாவலருக்கிருந்தது. எனினும் அந்நடையைக் கையாளாது பொதுமக்களுக்குரிய இலகுவான உரைநடைவகையொன்றை இவர் கையாண்டார். இலக்கண வழுவில்லாத தூய்மையான எளிய நடையை முதன்முதலில் கையாண்ட பெருமை இவரையே சாரும்.

இவரெழுதிய திருவிளையாடற் புராணவசனம், பெரியபுராண வசனம், கோயிற்புராண உரை முதலிய நூல்களிலும் மடை திறந்த வெள்ளம்போல் இவர் பொழிந்த கண்டனங்களிலும் நாவலரது உரைநடை வளத்தினை நன்குணரலாம். “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனப் போற்றப்பெறும் ஆறுமுகநாவலர் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் ஆற்றிய தமிழ்ப்பணியும், சிவப்பணியும் அவரை எந்நாளும் நினைவூட்டும் என்பது திண்ணம்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் அவதரித்துத் தமிழ்கூறுலகு அனைத்தும் போற்றும் வகையில் நற்றமிழ் வல்ல நூலாசிரியராக, சீரிய நற்பதிப்பாசிரியராக, உயர்ந்த சமய சீலராகத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் தொண்டாற்றிய பெருந்தகை இவர். திருவாவடுதுறை ஆதீனம் இவருக்கு “நாவலர்” என்னும் பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமைகொண்டது. நாவலர் பெருமான் 1852 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட பெரிய புராண வசனம் என்னும் நூலின் முகவுரை இங்கு தரப்படுகிறது.

“நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்திலரேல்
சொல்லுதமிழ் எங்கே? சுருதி எங்கே? - எல்லவரும்
ஏத்து புராணாகமங்கள் எங்கே? பிரசங்கம் எங்கே
ஆர்த்தனறிவெங்கே அறை”

1. திருத்தொண்டர் பெரிய புராண வசன முகவுரை

- ஆறுமுகநாவலர் -

சுத்தாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய பரமபதி சிவபெருமானே என்று துணிந்தவர்களாய், கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல், புலாலுண்ணல், பிறர்மனைவிழைதல், வரைவின் மகளிர் விழைதல், பொய்ச்சான்றுரைத்தல் முதலிய பாவங்கள் இல்லாதவர்களாய், இரக்கம், வாய்மை, கொடை முதலிய புண்ணியங்களை உடையவராய், குருலக்கணம் குறைவற அமைந்த சைவாசாரியரை அடைந்து சிவதீட்சை பெற்றுக்கொண்டவர்களாய், விழுதி ருத்திராட்சதாரணம், சந்தியாவந்தனம், ஸ்ரீபஞ்சாட்சரஜபம், சிவத்தியானம், மாகேசரபூசை, முதலியவற்றைச் சிவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செய்பவர்களாய் உள்ளவர்களே சைவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள்.

அந்தச் சைவர்கள் ஓதி உணர்வதற்கு அத்தியாவசியமாய் இருக்கும் நூல்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் என்பனவைகளாம். இவைகள் சிவபிரானது திருவருளினாலே பாடப்பட்டமையால், அருட்பாவென்று சொல்லப்படும். இவைகளுள் முன்னைய நான்கும் பதி, பசு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தங்களின் இலக்கணத்தை உணர்த்துஞ் சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்தின் அனுபவப்பயனாகிய தோத்திரருபமாய் இருக்கும். பின்னையதாகிய திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் சிவாகமங்களில் உணர்த்தப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்து முத்தி பெற்ற மெய்யடியார்களுடைய அடிமைத் திறத்தை விளக்குவதாகிய சரித்திரருபமாய் இருக்கும். ஆதலாற்றானே இவைகளைணைத்தும் சைவத்துக்கும், சிவாலய நித்திய நைமித்தியங்களுக்கும், சிவபூசைக்கும், சிவதரிசனத்துக்கும், மாகேசரபூசைக்கும் நியம மந்திரங்களாய், அந்தச் சைவர்களுக்கு இன்றியமையாப் பெரும் சிறப்பினவாயின.

இவற்றுள், திருத்தொண்டர் பெரியபுராணமானது, தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஓரோவிடங்களில் அதன் பொருளும் விளங்குதல் கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுபவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் பத்தி வைராக்கிய ஞானங்களைப் பலிப்பாக்கும் கருவியாய் இருத்தலாலும், சிவஞானசித்தியார். திருக்களிற்றுப்படியார முதலாகிய சைவசித்தாந்த நூல்களினும் உரைகளினும் சிவானுபவத்துக்குத் தான் கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில்

உதாரணம் காட்டுதலாலும், சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதி சைவர்களுக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்களெங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை, பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும் யாவரும் முன்னர் முக்கியமாகக் கற்று உணரவேண்டும் நூலாம்.

இவ்வகைப்பட்ட பெருஞ்சிறப்பினதாகிய அந்நூலானது பத்தியருபமாய் இருத்தலால், நிகண்டு கற்று இலக்கியவாராய்ச்சி செய்து இலக்கண நூல்களிலே பயின்ற வித்துவான்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படமாட்டாமையாலும் அவ் வித்துவான்களுக்கும் நோய் கவலை முதலிய ஏதுக்களால் விவேகங் கிளராக்காலத்துப் பயன்படாமையாலும், நிறைந்த கல்வியுடைய வித்துவான்களும் குறைந்த கல்வியுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும், கல்வியில்லாத ஆடவரும் பெண்களும் பிறரைக்கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும், நாயினும் கடையனாகிய என்னை ஒரு பொருளெனக் கருதி ஆட்கொண்டருளிய கிருபா சமுத்திரமாகிய ஸ்ரீமத் குருமூர்த்தியுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி அவரது திருவருளினாலே, அதனைப் பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை ஆவசியமாகிய திரிசொற்கள் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படுங் கத்தியருபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிகாரங்களின்றி, அச்சிற்பதிப்பித்தேன்.

இப்புராணம் சிவபுராணமாதலால், இதனை ஒதிப்பயன்பெறக் கருதுவோர்கள், சைவாசாரியரை அடைந்து தீட்சை பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். சமயப் பிரவேசஞ் செய்யாதவர்களும் தாங்கள் சைவசமயிகள் என்றே திரிகின்றார்கள். ஒரு பொருளை நன்றெனக் கருதுகின்றவர்களுக்கு அதனைத் தேடிப் பெற்று அனுபவித்தாலன்றி அதனையுடையவர்களெனப்படுதலும் அதனாற் பெறப்படும் பயனும் இல்லையாம். அதுபோலவே சைவசமயத்தை மெய்யெனக் கருதுகின்றவர்களுக்கு, சைவாசாரியரை அடைந்து சமயப் பிரவேசஞ் செய்து அதன் வழி நின்றாலன்றி, அதனையுடையவர்களெனப்படுதலும், அதனாற் பெறப்படும் பயனும் இல்லையாம். இனி நாஞ் சமயப்பிரவேசஞ் செய்துகொண்டேன் என்று விபுதிதாரணம் அனுட்டானம் பஞ்சாட்சரஜபம் சிவாலய சேவை முதலியவை செய்யவர்களுள் அநேகர் மது, மாமிசபட்சணஞ் செய்கின்றனர். ஆயினும், அவர்கள் விரதம் அனுட்டிக்கும் போதும் யாத்திரை செய்யும் போதும் சிவபுராணங்களை நியமமாக ஓதல் கேட்டல் செய்யும் போதும் அதனை ஒழித்தலால், அது பெரும் பாதகம் என்பது அவர்களுக்கும்

ஓத்த துணிவேயாம். அங்ஙனமாக, அதனை எக்காலத்தமன்றோ விலக்கல் வேண்டுமெனத் துணிந்து விலக்காத்தொழிதல் என்ன ஆச்சரியம்! அன்றியும் சகல வேதாசிரம புராணங்களும் உயர்வொப்பில்லாத சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை பேசுதற்கே புகுந்தனவாகும். ஆகவே, அவற்றுள் ஒன்றாகிய சிவபுராணத்தை நியமமாக ஓதல் கேட்டல் செய்யும் போது மதுமாமிசபட்சணஞ் செய்தலாகாது என்று துணிந்து விலக்குவோர்கள், அவைகளெல்லாவற்றாலும் பேசப்படும் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய அப்பஞ்சாட்சரத்தை ஐபிக்குங்காலங்களிலே அம்மாமிச பட்சணத்தை விலக்குதல் அத்தியாவசியகம் எனத் துணியவேண்டும். ஆதலாலும், அப்பஞ்சாட்சரத்தை ஐபிக்குங்காலம் சமயப்பிரவேசந் தொடங்கித் தேகவியோக பரியந்தம் உள்ள காலமே ஆகையாலும், அவர்கள் அப்பாதகத்தை எக்காலத்தும் செய்யலாகாது எனத் தெளிந்து விலக்கல் வேண்டும் என்பதே சித்தம். அன்றியும், அவர்கள் விபுதிதாரணம், அனுட்டானம், பஞ்சாட்சரஐபம் முதலியன செய்வது சிவாகமங்கள் விதித்தமையாலன்றோ, மதுமாமிச பட்சணத்தை விலக்குவனவும் அவைகளன்றோ, அவைகளையென உணர்ந்தும் அது செய்பவர்கள், அக் கூற்றை மாத்திரம் பொருந்தாது எனக் கருதுகின்றார்கள் போலும். அப்படியாயின் அவர்கள் அந்தப் பாதகமட்டோ, அந்தச் சிவாகமங்களை அருளிய முற்றறிவுடைய சிவபெருமானிடத்தே அறியாமை ஏற்றி எவ்வகைப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களாலுந் தீராத சிவநிந்தை, சிவாகமநிந்தையாகிய அதிபாதகமும் எய்துவார்கள். அது நிற்க.

சிவபெருமானது மகிமையைப் பேசும் நூல்களுள் யாதொன்றை ஓத விரும்புகின்றவர்கள் சாரீசுத்தி செய்து அனுட்டானம் பண்ணிய பின்னரே சுத்தஸ்தானத்திலே பீடம் இட்டு, அது எழுதப்பட்ட திருமுறையை அதன்மேல் வைத்து, அதனையும், அதனைப் போதிக்கும் ஆசிரியரையும் அருச்சித்து வணங்கி இருந்து, மனங்கசிந்து உருக, மெய்யன்போடு ஓதல் வேண்டும். ஓதும் போது கேட்க விரும்புகின்றவர்களும் அவ்வாறே கேட்டல் வேண்டும். அப்படியே ஓதாதவர்களும் கேளாதவர்களும் அதனாலே பெறப்படும் பயனைப் பெறார்கள் என்று சிவாகமங்களும், சிவபுராணங்களும் செப்பும். இப்பெரியபுராணமும் அந்நூல்களுள் ஒன்று ஆதலால், அதனையும் அவ்விதிப்படியே ஓதல் கேட்டல் செய்யவேண்டும்.

கிருபாசமுத்திரமாகிய பரமசிவனைத் தியானித்துத் தோத்திரம் பண்ணி மனங்கசிந்துருகி, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆனந்தவருவி சொரிய இந்தப் பெரியபுராணத்தை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுகின்றவர்களும் கேட்கின்றவர்களும் குரு லிங்க சங்கமபத்தி, பிரபஞ்சவைராக்கியம், சிவஞானம் என்பவைகளைப் பெறுமாறு அறிந்து பெற்று, முத்தியை அடைவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாரதியார் (1882-1921)

1882 ஆம் ஆண்டு எட்டயபுரத்திலே பிறந்த சுப்பிரமணியன் கல்வி கேள்விகளில் நன்கு தேர்ந்து தம் புலமைச் சிறப்பால் தம் பதினொராம் வயதில் புலவர்கள் குழு பாராட்டப் "பாரதி" என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றார். பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட விரும்பிய பாரதி ஏழு மொழிகளைக் கற்ற பெருமையினையுடையவர்

"புவியனைத்தும் போற்றத் தமிழ்மொழியைப்
புகழில் ஏற்றக் கவியரசன் இல்லை என்ற குறை
என்னால் தீர்ந்தது;"

"நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்குழைத்தல்.
இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்" என்று
முழக்கமிட்டவர் பாரதி

"சுவைபுதிது! பொருள் புதிது!! சொல்புதிது! சோதிமிக்க
கவிதை! எந்நாளும் அழியாத மகா கவிதை என் கவிதை"
என்று சூழரைத்தவர்

பாரதியின் தேசியப்பாடல்கள் சுதந்திர வேட்கையை ஊட்டுவன
பாலர் முதல் விருத்தர் வரை பாடி மகிழ்த்தக் கலை
"ஓடிவிளையாடுபாப்பா, புதிய ஆத்திசூடி போன்ற பாடல்களை
இயற்றித் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் குழந்தை இலக்கியத்தைத்
தோற்றுவித்த பெருமைக்குரியவர்.

நாட்டு விடுதலைக்காகவும், சமுதாய நீதிக்காகவும், பெண்கள்
நலத்திற்காகவும் போராடிய பாரதி தேசியக் கவிமட்டுமல்லர்.
சிறந்த கற்பனைத்திறன் படைத்த மகாகவி. பாரதி பாடிய பாஞ்சாலி
சபதம், கண்ணன்பாட்டு, குயிற்பாட்டு என்பன அவரது
கவிதையாற்றலைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

பழகுதமிழில் பாட்டமைத்தமைபோன்றே எளிய தமிழில்
இலகுநடையினைக் கையாண்டு கட்டுரைகள் படைத்தார். இவரது
"ஞானரதம்" "சந்திரிகையின் கதை" "நவதந்திரக் கதைகள்"
என்பன புரட்சிக் கருத்தமைந்த, தத்துவம் செறிந்த நூல்களாகும்.
பாட்டுக்கொருபுலவன் பாரதியின் கட்டுரைகள் படித்தின்புறத்தக்கன.

2. தமிழ் பாஷைக்கு உள்ள குறைகள்

- பாரதியார் -

(பீ.ஏ. பரீட்சை தேறிய ஒரு வாலிபனுடைய எண்ணங்கள்)

(தமிழ் மொழியில தற்காலத்துக்கேற்ற விஞ்ஞான, யந்திர சாஸ்திர பதங்கள் இல்லை; தமிழில் இலக்கிய அழகும் குறைவு என்று பேசுபவர்களுக்கு இக்கட்டுரையின் மூலம் பதிலளிக்கிறார் பாரதி. ஆங்கிலப் படிப்புப் படித்தேறிய ஒரு வாலிபனுக்கும் ஒரு தமிழ்ப் புலவனுக்கும் சம்பாஷணை என்ற முறையில் எழுதப்பட்டுள்ள இக் கட்டுரை முதலில் "இந்தியா" பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.. பிற்காலத்தில், 1941 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் "கலைமகள்" பத்திரிகை இதை மீண்டும் வெளியிட்டது.)

வாலிபன்: தமிழ்ப் பாஷை ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை. இது சீக்கிரம் அழிந்தால் நமது நாடு பிழைக்கும்.

புலவன்: ஏதப்பா, உனக்கு இந்தப் பாஷையிலே இவ்வளவு கோபம் உண்டாயிருக்கிறது?

வாலிபன்: நவீன நாகரிகத்தினுடைய சங்கதி உமக்குத் தெரியாதையா! மனிதஜாதி குரங்கு நிலைமையினின்றும் மாறிக் காட்டு மனிதன் ஸ்திதிக்கு வந்தபோது உங்கள் தமிழ்ப்பாஷை ஏற்பட்டது. இப்போது உலகம் எவ்வளவோ மாறிப்போய் மனிதனுடைய அறிவு எவ்வளவோ விசாலமடைந்து போயிருக்கிறது. வானத்தில் உள்ள கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் மனித அறிவு ஊடுருவிச் சென்றிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் அணுக்களிலே எல்லாம் மனுஷபுத்தி நுழைந்து சென்றிருக்கிறது. பிரகிருதி வினோதங்களை மனிதன் எவ்வளவோ அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறான். சமுத்திரத்து ஜலம் அனைத்தையும் குடத்துக்குள் எப்படி அடைக்கமுடியும்? அதுபோலவே அளவின்றி விரிந்து கிடக்கும் மனுஷ புத்தியின் நவீன சலனங்களையெல்லாம் உம்முடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழிலே கொண்டு நுழைப்பது மிகவும் பிராணாபத்தாய் இருக்கின்றது. நாம் நாகரிகம் அடையவேண்டுமானால் இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையை முற்றாக கைவிட்டுவிடவேண்டும்.

புலவன்: நாம் என்று யாரையப்பா சேர்த்துச் சொல்லுகிறாய்? உன்மட்டிலே நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஞானக் கடலில் கரைகடந்தவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். உன்னைப்போல் இங்கிலீஷ் படியாத மற்ற ஜனங்கள் தமிழ்ப் பாஷையை எப்படிக்கைவிடமுடியும்? ஒரு பாஷையை நீ மரக்கிளை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாயா? அதை ஜனங்கள் பிடித்துத் தொத்திக் கொண்டு விடமாட்டோம் என்கிறார்களென்று எண்ணுகிறாயா? மனுஷ பாஷைகள் மனித வாழ்க்கையோடு ஒட்டி உடன் வளர்ந்த பொருள்களல்லவோ? தலைமுறை தலைமுறையாய் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசி வரும் பாஷை அவர்களின் உயிரோடு ஒன்றிவிடுகின்றது. மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பாஷை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டாரின் அறிவு வளர்ந்துகொண்டு வரவர அந்நாட்டின் பாஷையும் விசாலமடைந்து வருகிறது. அன்னிய ராஜாங்கம், தாரித்திரியம், சரீர பலக்குறைவு, நோய், உற்சாகமின்மை முதலிய காரணங்களால் இப்போது இழிவு கொண்டுபோயிருக்கும் தமிழ்நாட்டு ஜனங்கள், ஆங்கிலேயர் முதலிய சுதந்திர நாட்டாரைப்போல், விருத்தியடைந்து வருதல் அசாத்தியமாக இருக்கலாம். அதற்குப் பாஷையைக் குற்றம் சொல்வதிலே என்ன பிரயோஜனம் இருக்கிறது? ஆடத்தெரியாத தாசிக்கு கூடம் போதாது என்பதுபோலக் கதை சொல்லுகிறாயே!

வாலிபன்: போமையா! பொதுப்படையாகப் பேசிக்கொண்டு போவதிலே என்னபயன் இருக்கிறது? இப்போது ஐரோப்பியர்கள் பூமிநூல், வான் நூல், கடல் நூல், பிராணி நூல், அணு நூல் முதலிய நூல்களிலே எல்லாம் அளவுகடந்த முதிர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். மின்சாரம், காந்தம் இவற்றின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி நவீன ஆராய்ச்சி வரம்பு இல்லாதிருக்கிறது. மின்சாரம், நீராவி என்பனவற்றைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு மனித ஜாதியின் சௌகரியங்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் பயன்படுமாறு ஆயிரக்கணக்கான இயந்திரங்களும், புதிய கருத்துக்களும், லட்சக்கணக்கான யந்திரங்களும், புதிய கருத்துக்களும் லட்சக்கணக்காக உண்டாயிருக்கின்றன. இவற்றுக்கு எல்லாம் தமிழ்ப் பாஷையிலே பெயரும் கிடையாது மண்ணும் கிடையாது. இப்படியிருக்க நீர் ஏதோ பொதுப்படையாக உருட்டிக்கொண்டு பேசுகிறீர்.

புலவன்: அடாடா! உனது விவகாரத்தில் நுட்பத்தை என்னவென்று சொல்வேன்! நீ ஓயாமல் அடுக்கிக்கொண்டுபோன நவீன ஆராய்ச்சிக்கதைகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டு ஜனங்களுக்குள்ளே வழக்கமான பிறகல்லவோ அவை தமிழ்ப்பாஷையிலே வழங்குவதற்குச் சலபமாகும்? தமிழ்நாட்டிலேயே பொது ஜனங்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிவதுகூட அருமையாய் இருக்கிறது. வயிற்றுப் பிழைப்பே

பெரிய கஷ்டமாய் இருக்கின்றது. ராஜாங்கத்தார் பொதுஜனக் கல்விக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான சிறு தொகை செலவிடுகின்றார்கள். சிறுபான்மையோருக்குத் தரப்படும் கல்வி கூட அவர்களைக் குமாஸ்தாக்களாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்கப்படுவதேயன்றி வேறு எவ்விதமான பெருந் தொழிலுக்கும் தகுதியாக்கவன்று. எனவே இந்நாட்டார் பொதுவாக மிகவும் அறிவு சுருங்கிப்போயிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பாஷை என்ன செய்யும்? நீராவிதினால் ஒட்டப்படும் ரெயில்வண்டி இந்நாட்டிலே வழக்கமாய் இருக்கிறது. இப்போது பொது ஜனங்கள் அதற்குத் தமிழில் வார்த்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? கோவணம் இல்லாத நிர்வாண தேசத்தாரின் பாஷையிலே பட்டு அங்கவஸ்திரத்துக்குப் பெயர் கிடையாதென்றால் அதற்கு அவர்களுடைய பாஷையிலே என்ன குற்றம் இருக்கிறது. துணியைக் கொண்டு கொடுத்து வழக்கப்படுத்தினால் முறையே வார்த்தைகளும் உண்டாக்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலே தொழில் வகைப்படும் ஆலோசனை மிகுதியும் ஏற்பட்டால் தமிழ்ப்பாஷை அன்றைக்கே வளர்ந்துவிடும். இப்படிக்கின்றி இந்தப் பாஷையையே ஒழித்துவிடவேண்டும் எனச் சொல்வது மிக மூடத்தனம் அல்லவா? கண்ணிலே வியாதி கொண்டிருக்கும் ஒருவன் அதன் மூலகாரணங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஓளஷதப் பிரயோகம் செய்யாமல், இந்தக் கண்களை ஒழித்துவிட்டு நல்ல பிரகாசமுள்ள இரண்டு பிரான்ஸ் தேசத்துக் கண்கள் வாங்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று யோசிப்பது நல்ல அறிவாகுமா? உன் கண்களை நீக்கிவிட்டுப் பிரான்ஸ் தேசத்துக் கண்களை வாங்கி வைத்துக் கொள்வது சாத்தியமா?

வாலிபன்: ஏனையா சும்மா வளர்க்கிறீர்? நான் சொல்வதன் குறிப்பு உமக்குத் தெரியவில்லையே. தமிழ்ப்பாஷை இயற்கையிலேயே நவீனக் கருத்துக்களுக்குப் பொருத்தம் உடையதன்று. இப்போது கவிதை விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இதற்கு மின்சாரம், காந்தம் முதலிய பூதசாஸ்திர அபிவிருத்திக்கும் ஒருவித சம்பந்தமும் கிடையாதல்லவா? இதில்கூடத் தமிழ்ப்பாஷை ஏன் இத்தனை சீர் கெட்டிருக்கிறது. டெனிஸன் முதலிய நவீன ஆங்கிலக் கவிகளையும், சூரியநாராயணசாஸ்திரி முதலிய தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பாரும். ஆங்கிலப் படிப்பற்ற தமிழ்ப்புலவர்களின் நிலைமை சொல்லவேண்டியதில்லை.

புலவன்: யோசனையின்றி ஏனடா பேசுகின்றாய்? தமிழ்நாடு இப்போது சுதந்திரமும், செல்வமும் சரீர பலமும், மனோபலமும் இழந்த தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. எனவே இந்நாட்டில் உயர்ந்த கவிஞர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். நோய்கொண்ட மாமரத்திலே நல்ல பழம் எங்ஙனம் தோன்றும்? மரத்தின் நோயைத்

தீர்த்தல்லவோ பிறகு கனியுடைய ருசியைப் பார்க்கவேண்டும்? தமிழர்களைப் புனிதப்படுத்திப் பிறகு பார்த்தால் தமிழ்ப்பாஷையின் நறுமணம் விளங்கும். தமிழர்கள் நேர்மையாயிருந்த காலத்தில் திருத்தக்கதேவர், இளங்கோ, கம்பர் முதலிய எண்ணிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் இருந்து அருமையான தெய்வீகப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

வாலிபன்: கம்மா ஸ்தோத்திரம் பண்ணாதேயும்; கம்பன், டம்பன் எல்லாம் நானும் கொஞ்சம் பார்த்திருக்கிறேன்.

புலவன்: அப்பா: தயை செய்து உளறாதே. காலேஜுகளில் கம்பராமாயணம் சொல்லித்தரப்படும் மாதிரியிலே உனக்கும் உன் போன்றோருக்கும் தமிழ்ப் புலவர்களிடம் வெறுப்பு ஏற்படுதல் சகஜமேயாம். எனினும், போப் முதலிய ஆங்கிலேய வித்துவான்கள் கூடப் பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் பெருமைகளையும் கண்டு மிகுந்த வியப்படைகிறார்கள்.

கம்பராமாயணத்திலே ஸீதை தனியாக அசோகவனத்திலே இருக்கும்போது ராமபிரான் அவ்வப்போது செய்த செய்கைகளையும் விளையாடிய விளையாட்டுக்களையும் நினைத்து நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருப்பதாகச் சில பாடல்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதிலே ஒரு பாட்டை உனக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் பொருள் கூறுகின்றேன். அது ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேகம் பெறும்படி கட்டளையிடப்பட்ட காலத்திலேயும், ராஜ்யத்தை விட்டு வனாந்தரம் செல் என்று கட்டளையிடப்பட்டபோதும் ஒரே மாதிரி மனமுடையவனாக முகம் மலர்ந்திருந்த வியப்பை ஸீதை நினைத்துப்பார்த்துக் கொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பாடக கேள்:

மெய்த் திருப்பதமேவென்ற காலையும்
இத்திருத்துறந் தேகென்ற போதிலும்
சித்திரத்தி னலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கு முகத்தினை யுன்னுவாள்”

(பாடலின் பொருள் சொல்லுகின்றார்)

பார்த்தாயா? இதிலே என்ன ஓசை நயமும். சொல் நயமும். பொருள் இன்பமும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இதை உனக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தரமாகச் சொன்னேன். இவ்வாறு கம்பராமாயணத்திலே ஆயிரக்கணக்கான பாட்டுக்கள் செறிந்து கிடக்கின்றன. மாம்பழம் அழுகியிருக்கும்போது தின்று பார்த்தவன் பொதுப்படையாக மாம்பழமே கெட்ட பொருள் என்று நினைப்பதுபோல, தமிழ்ப்பாஷையும் தமிழர்களும் பதனம் அடைந்துபோயிருக்கும்

மறைமலையடிகள் (1876-1950)

தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தையெனக் கருதப்படும் மறைமலையடிகளின் இயற்பெயர் சுவாமி விருத்தாசலம் என்பதாகும். தமிழின்மீது இவர் கொண்ட தணியாத பற்றின் காரணமாகத் தமது பெயரையே தனித் தமிழில் மறைமலையடிகள் என மாற்றிக்கொண்டார். தமிழகத்தில் வடசொற் கலந்த மணிப்பிரவாள நடை தலைதூக்கிய வேளையில் தமிழின் தனித்தன்மையை, பெருமையை, அழகை நிலைநாட்டும் வகையில் தனித்தமிழ் நடையொன்றினை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர். பின்னாளில் இது தனித் தமிழியக்கமாக வளர்ச்சி பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாகப்பட்டினத்தை அடுத்த காடம்பாடி என்னும் ஊரில் 1876 ஆம் ஆண்டில் தோன்றிய அடிகளார் "மனோன்மனீயம்" இயற்றிய பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் போற்றுதலுக்கு ஆளாகி அவர் அளித்த சான்றிதழால், சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பதவியேற்றுப் பணிபுரிந்தார். ஆங்கிலம், வடமொழி ஆதியாம் மொழிகளில் புலமைபெற்றிருந்த அடிகளார் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் பல நூல்களை வெளியிட்டார். அவை ஆழ்ந்த பொருட்செறிவும் ஆராய்ச்சித் திறமும் மிக்கவை. தம் வாழ்நாள் முழுவதும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியும் ஆராய்ச்சிகள் செய்தும் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய அடிகளார் வெளியிட்டுள்ள நூல்களுள் குமுதவல்லி, கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், சிந்தனைக் கட்டுரைகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, மாணிக்கவாசகர் காலமும் வரலாறும், தமிழர் நாகரிகம், மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை, யோக நித்திரை, மக்கள் நூறாண்டு உயிர் வாழ்தல் எப்படி? என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

வடமொழி ஆதிக்கத்தை பெரிதும் வெறுத்த இவர் வடமொழியில் உள்ள சாகுந்தல நாடகத்தைக் கருத்துவளம் குன்றாமல் தமக்கேயுரிய தன்னேரிலாத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

"The ocean of wisdom" என்ற ஆங்கில இதழின் ஆசிரியராகவும் இவர் திகழ்ந்துள்ளார். ஆங்கில மொழியில் Ancient and Modern Tamil Poets" என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். அடிகளாரின் "தமிழர் மதம்" என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற "தமிழர் கொள்கை" என்ற தலைப்பினைக் கொண்ட கட்டுரை இந்நூலில் இடம்பெறுகிறது.

3. தமிழர் கொள்கை

- மறைமலையடிகள் -

புகத்தறிவும் நாகரிக முதன்மையும் பஸ்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே தொட்டு வாய்ந்தவராகிய நம் பண்டைதமிழ் ஆசிரியரும் அவர் வழிப்பட்ட நம் தமிழ் மேன்மக்களும் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய கொள்கைகள் சிலவேனும் உடையவராதல் வேண்டுமன்றோவெனின; வேண்டும். அவைதமமைச் சிறிது ஆராய்ந்து உரைப்பாம்.

இவ்வுடம்போடு இசைந்து சிறிது காலம் நாம் இவ்வுலகத்தின் மேல் இருந்து உயிர் வாழும் வாழ்க்கையே இம்மை வாழ்க்கையாகும். இனி. இவ்வுடம்பையும் இந் நிலத்தையும் விட்டுப்போய், இப்போது நம் பொறிபுலன்களுக்கு நேரே விளங்காத வேறு நுண்ணிய உலகங்களில் அவ்வுலகங்களுக்கு ஏற்ற நுண்ணிய வுடம்புகளிலிருந்து சில காலம் வாழும் வாழ்க்கையும், அவ்வாழ்க்கையும் அங்கு முடிந்தபின் மீண்டும் பருவுடம்பிற் புகுந்து அப்பருவுடம்பிற் கேற்ற பருப்பொருள் உலகங்களில் பிறந்து உயிர் வாழும் வாழ்க்கையுஞ் சேர்ந்து மறுமை வாழ்க்கை என்று கருதப்படும். இவ்வுடம்போடு கூடி நாம் இம் மண்ணுலகிற் பிறவி யெடுப்பதற்கு முன்னமே, இந்நிலமும் இந்நிலத்து நுகர் பொருள்களும் அமைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நிலம் இல்லையானால் நாம் பிறவியெடுத்து உலவுதல் முடியாது. இந்நிலம் இருந்தாலும், இதன்கண மரஞ் செடி கொடிகளும் இவற்றின் பயன்களான இலையும் பூவும் காயும் கனியும் கிழங்கும் வித்தும், இவற்றின் வேறான நீரும் நெருப்பும் காற்றும் இலலையானால் நாம் ஒரு நொடிப்பொழுதுதானும் இருந்து உயிர்வாழ்தல் இயலாது ஆகையால், இவையெல்லாம் யாம் பிறந்து எம் அறிவால் அறியப்படுதற்கும் எம் பொறிபுலன்களால் நுகரப்படுவதற்கும் முன்னமே அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் இந்நிலத்திலிருந்து வாழ்தற்கு ஓர் உடம்பும், இந் நிலத்தின்கண் உள்ள நுகர்பொருட்களை நுகர்வதற்கு ஏற்ற மெய் வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் புறக்கருவிகளும் மனம் நினைவு அறிவு முனைப்பு என்னும் அகக்கருவிகளும் பிறவும் நமக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக் கருவிகளுள் ஒன்றாயினும் பலவாயினும் குறைபடுமாயின் மக்கள் என்போர் அறிவும் இன்பமும் பெறுதல் சிறிதும் இயலாது. கண்ணில்லாத ஒருவன் இவ்வுலகத்திய இயற்கைக் காட்சிகளை எங்ஙனம் காண மாட்டுவான்? செவியில்லாத ஒருவன் சான்றோர் கூறும் அரும் பொருள் உரைகளை எங்ஙனம் கேட்கமாட்டுவான்? நாவில்லாத ஒருவன் பிறரோடு எங்ஙனம் உரையாட மாட்டுவான்? இங்ஙனமே ஏனை அகக்கருவி புறக்கருவிகள் குறைபட்டவர் எல்லாரும் இவ்வுலகியற் பொருள்களை உணர்தலும் அறிதலும் நுகர்தலுஞ் சிறிது ஏலாவென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாகும் என்க.

இவ்வாறு நமக்கு அறிவு விளங்கி இவற்றை அறிதற்கும் நுகர்தற்கும் முன்னமே, இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுடம்பையும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி நாம் எவரையேனும் கேட்டதுண்டா? சிறிதும் இல்லையே. ஏன்? இப்பிறவிக்கு வருமுன் நமக்கு அறிவு சிறிதுமே விளங்கவில்லையாதலால் அறிவில்லா அந்நிலையில் அவைகளை நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டால் நம்மால் சிறிதுமே இயலாதாகலின் என்க. இங்ஙனம், நாம் கேளாமலிருக்கவும், நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இவைகளை நாம் வேண்டாமென்றுதான் கழித்துவிடுதல் இயலுமோ வெனில், அதுவுஞ் சிறிதும் இயலாதன்றோ? இன்னும் ஆணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் ஆணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். பெண்ணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் பெண்ணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். அங்ஙனம், நாம் பிறப்பிக்கப்படுங்காற் பிறந்தேயாகவேண்டும். இறப்பிக்கப்படுங்கால் இறந்தே போகல் வேண்டும். இவைகளை மாற்றிவிடுதல் எவராலும் ஆகாது. இவ்வுலகமும் உடம்பும் பொய்யென்று சொல்லிவிட்டால் இவையெல்லாம் பொய்யாய் விடும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால், அங்ஙனம் சொல்லியவர் அடுத்த நேரத்திலேயே பசியும் விடாயும் வந்துவிட்டால் அவற்றைப் போக்குஞ் சோற்றையும் தண்ணீரையும் தேடுகின்றார்: தமக்கு ஒரு நோய் வந்துவிட்டால் உடனே அது தீர்க்கும் ஒரு அருமருந்தினை ஆராய்ந்தலைகின்றார்; ஆகவே, அவர் சொல்லிய சொல்லுக்குப் பின் அவர் செய்யும் செயல் முழு மாறாயிருந்தலின், அவர் சொல்லிய சொற்றான் பொய், உலகமும் உடம்பும் மெய்யென்பதனையே அவரது செயல் காட்டுகின்றதன்றோ? அற்றேல், உடம்பும் நிலையின்றி அழிந்து போகின்றதே யெனின்; நிலையின்றி அழிவது வேறு, பொய்யாவது வேறென்று பகுத்தறிதல் வேண்டும்.; நிலையின்றி அழிவதெல்லாம் நம் பொறி புலன்களும் விளங்காத நுண்ணிய நிலையினை அடைகின்றனவேயன்றி, அவை பொய்யாகவில்லை யென்பது இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூல் ஆசிரியரால் ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு தெளிந்த மெய்ப்பொருள்களாய் இருக்கும் உலகத்தோடும் உடம்போடுஞ் சேர்ந்துலவி அம்முகத்தாற் சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்றுவரும் சிற்றாயிர்களாகிய நாம் இவ் இரு பெரும் சேர்க்கையை நஞ் செயலாலும் பெற இயலாமல், நம்மினுஞ் சிறந்த பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரிரக்கமும் வாய்ந்த வேறு ஓர் அரிய விழுமிய உயிரின் செயலாற் பெற்றிருத்தலினாலேயே, இவ்வுடம்பின் சேர்க்கையும் இவ்வுலகின் சேர்க்கையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளின் சேர்க்கையும் விட்டு நீங்கும்படி நேருங்கால், அந் நீக்கத்தைத் தாங்க இயலாமல் மக்களாகிய நாம் எவ்வளவோ நெஞ்சம் நொந்து கதறி அழுகின்றோம்!.

நாமே நம்மறிவாலும் நஞ்செயலாலும் இவ்வுலகு உடற்சேர்க்கையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வல்லவர்களாயிருந்தால், இவைகளைப் பிரிந்து சாக வேண்டுவதில்லையன்றோ? மேலும் நமக்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச்செய்யும் இவ்வுலகுடற் சேர்க்கை நமக்கு இனியதாகவே இருக்கக்காண்கின்றோ மல்லது, இன்னாததாயிருக்கக் காண்கிலோம். இதனை இன்னாததாகவே எல்லாரும் காண்பாராயின்? எவருமே இம்மண்ணுலகில் உயிரோடு இரார். உலகையும் உயிரையும் எட்டிக் காயாகக் கருதிக் கசந்து பேசியவர்களுங் கூட அவற்றை உடனே துறந்து இவ்வுலகத்தைக் கடந்து சென்றார் அல்லர். தமது முன்னாளிலெல்லாம் இவை தம்மை வெறுத்துப் பாடிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தமது பின்னாளில்,

“நாயிற் கடையாம் நாயேனை
 நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
 மாயப் பிறவி யுன்வசமே
 வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
 ஆயக் கடவேன் நானோதான்?
 என்ன தோ இங் கதிகாரம்?
 காயத் திருவாய் உன்னுடைய
 கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே”

என அவ்வாறு தாஞ் செய்தது பிசகென உணர்ந்து உண்மையை ஒழியாமலே எடுத்திசைத்தார். இங்ஙனமே ஆசிரியர் திரு மூலரும்,

“உடம்பா ரழியின் உயிரார் அழிவர்
 திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்
 உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
 உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே”

என்றும்

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
 உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
 உடம்புணை யுத்தமன் கோயில்கொண்டா னென்
 றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே”

என்றும் இருகால் அருளிச் செய்தார்.

இம் மேலோர் உரைகளைக் கருதிப் பார்க்குங்கால், உலகையும் உடம்பையும் வெறுத்துப் பேசும் பேச்சு வெறுஞ் சொல்லளவாகவே முடிகின்றதன்றி, உண்மையில் அவை தம்மை எவரும் வெறுப்பதாயில்லை;

எல்லாரும் அவற்றின் சேர்க்கையை மிக விரும்புகின்றவர்களாயும் அச் சேர்க்கையை என்றும் நிலைபெறுத்திக் கொள்வதில் அடங்கா வேட்கையுடையவர்களாயுமே இருக்கின்றனர். கட்பார்வை மழுங்கி செவியும் கேளாமற் கை கால் வழங்குதலும் இல்லையாகிப் பாயும் படுக்கையுமாய்க் கிடக்குந் தள்ளாத கிழவர்களுங் கூடத் தம் உடம்பையும் இவ்வுலகையும் துறந்து சாவதென்றால் நெஞ்சம் நடுநடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கலுழ்கின்றனர். இந் நிகழ்ச்சியையுற்று நோக்குங்கால், இப் பிறவியை எல்லாரும் மிக விரும்புவது, இஃது அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்கு இருத்தல் பற்றியே யாமென்பது தெளியப்படுகின்றதன்றோ? இவ்வுலகியற் பொருட்களைப் பகுத்தாராய்ந்து உணர்தலால் நமக்கு எவ்வளவு அறிவு வளர்கின்றது. நமதறிவு வளர வளர அதனைப் பல துறைகளிற் புகுத்திப் பயன்படுத்தப்படுத்த அவற்றைப் பயன்படுத்தத் தெரியாத காலங்களிற் பட்ட சொலற்கருந் துன்பங்களெலாம் நீங்கி இப்போது நாம் எவ்வளவு நலங்களைப் பெற்று இன்புற்று வருகின்றோம்.

நீராவியின் வல்லமையைக் கண்டு அதனைப் பயன்படுத்திய ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகன் இவ்வுலகத்துக்கு விளைவித்த நன்மைகளை எவரேனும் கணக்கிட்டுச் சொல்லல் கூடுமோ? முற்காலத்தில் முன்றாண்டுகள் பெருஞ்செலவுசெய்து கொண்டு வழிச்சென்றாலுஞ் சென்று சேர்தற்கரிய காசிமா நகரை இக் காலத்தில் முன்று நாட்களில் மிகச்சுருங்கிய செலவிற் சென்று சேரும்படி பேருதவி புரிவது எது? நீராவி வண்டியேயன்றோ? முற்காலத்தில் பாய்கட்டிக் கப்பலிற் கடல்தாண்டிச் சென்று இரங்கூன், மலேயா, சீனம் முதலான அயல் நாடுகளில் வாணிகம் நடாத்திய வணிகர்கள், தம் மனைவி மக்கள்பால் வாய்க்கரிசி வாங்கிக்கொண்டு மனம் உளைந்து சென்றார்களென எம் பாட்டன் பாட்டிமார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ஏன்? அக்கப்பலிற் சென்றவர் அவ்வயல் நாடு போய்ச் சேர்வதும் உறுதியல்ல. திரும்பிவந்து சேர்வதாயிருந்தாலும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் செல்லும்! ஆனால், இஞ்ஞான்றோ முன்று நாட்களில் இரங்கூன் மாநகர் செவ்வனே சென்று சேரவும் நமக்குப் பேருதவி புரிவது எது? நீராவிக்கப்பலேயன்றோ?

இன்னும் இங்ஙனமே, மின்னின் ஆற்றலையும் ஒலியின் இயக்கங்களையும் ஒலியின் பதிவுகளையும் ஒளியின் விரைவு ஒளியின் பதிவுகளையும் இரவும் பகலும் உற்று நோக்கி ஆராய்ந்து அவற்றைப் பேருழைப்பினாலும் பெருமுயற்சியினாலும் பயன்படுத்திவரும் மேல்நாட்டாசிரியரின் கைமாறுகருதா உதவியினாலன்றோ கம்பிச் செய்தியும் கம்பியில்லாச் செய்தியும் நிழலுருவும் ஒலியெழுதியும் வானவூர்தியும் பிறவும் பெற்று அளவிறந்த நலன்களை அடைந்து வருகின்றோம்? இன்னும், எவ்வளவோ நலங்களை அடையப்போகின்றோம். ஆகவே, இவ்வுலகுடனும் இவ்வுடம்புடனும் உயிர்கட்குண்டான சேர்க்கை, அவ்வுயிர்கட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்தற்

பொருட்டே வந்ததா மென்பதா உம். அது பற்றியே மக்களும் மற்றைய உயிர்களும் இவ்வுலக வாழ்வின் துறந்துபோக விரும்பாமல் அதன்கண் நிலைபெற்றிருப்பதற்கே விழைகின்றனரென்பதா உம் நினைவிற் பதிக்கப்பாலனவாகும்.

இனி. உயிர்கள் கேட்டுப் பெறும் அறிவு விளங்காமலேயிருக்கவும் அவற்றிற்குப் போந்த இவ்வுலகு உடற்சேர்க்கையின் நோக்கத்தை, ஆற்றிவ வாய்ந்த மக்களாகிய நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருப்பதுபோல. ஆற்றிவிற குறைந்த ஏனைச் சிற்றுயிர்கள் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருக்கவில்லை. மக்கட் பிறவி எடுத்தவர்களுள்ளும் ஏற்றத்தாழ்வான பலதிறப்பட்ட அறிவுடையவர்கள் இருந்தாலும். பொதுவாக எல்லாருந் தத்தம் அறிவு நிலைக்கேற்ப இப்பிறவியின் நோக்கத்தை அறிந்து பார்ப்பவராயும், இப்பிறவியால் மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெறத்தக்க வழி வகைகளை நாடி முயல்பவர்களாயுமே இருக்கின்றனர். அறிவில்லா அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டான இப்பிறவி, இவ்வணுக்களின் பிரிவால் அழிந்துபோகும். அதற்குமேல் வேறொன்றும் இல்லையென்று வழக்குப் பேசும் பழம் கொள்கைக்காரர்களுங் கூட, இவ்வுடம்போடு இசைந்து இருக்கும் வரையில் தமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச்செய்து கொள்வதற்கே பெரும்பாடு பட்டு வருகின்றனர்.

இப்போது இந் நிலவுலகம் எங்கணும் நடைபெற்றுவரும் அரசியற் போராட்டங்கள் அத்தனையும் எந்த நோக்கத்தைக் கொண்டு நடைபெறுகின்றன? தமக்கு மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகுதலை ஃவண்டி முனைந்து நிற்கும் ஒரு மக்கட் கூட்டத்தார், தமது முயற்சிக்கு மாறாய்த் தமக்கு இன்னல் விளைவிக்கும் மற்றொரு கூட்டத்தாருடன் போராடி அவரை அழித்து விட்டுத் தாமே அறிவும் இன்பமும் பெற்று வாழவேண்டுமெனும் நோக்கத்தாலன்றோ? ஒவ்வோர் ஆண்மகனும் உணமகனும் எல்லாவுயிர்க்கும் வந்திருக்கும் இப்பிறவியின் நோக்கத்தையும் பயனையும் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களானால், தாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதலில் ஆராவேட்கையுடையராயிருத்தல் போலவே, ஏனையுயிர் ஒவ்வொன்றும் அங்ஙனமே அவற்றைப் பெறுதலின் அடங்கா வேட்கையுடையவராய் இருத்தலை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். நாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதற் பொருட்டு, நமக்கு ஆகாத உயிர்களின் பிறவியை அழித்துவிடுதல் எவ்வளவு தீயதென்பது, நம்மைப் பிறர் அழிக்க வருங்காலன்றோ நடுக்கத்துடன் நமது உணர்வுக்குப் புலனாகின்றது? ஆகவே, எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழியாமல், நமது பிறவியின் பயனை நாம் அடைய முயலுதலே நமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்வதற்கேற்ற வழியாகும்.

திராபு கிரககவ - 4

- புரம் -

வ.ரா (1889-1951)

புதுமை வேட்கை கொண்ட புரட்சி எழுத்தாளர் திரு.வ. ராமஸ்வாமி. வ.ரா. எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் இவர் சிறந்த பல கட்டுரைகளையும், நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். "மணிக்கொடி" எழுத்தாளர் பரம்பரையின் வழிகாட்டியாகக் கருதப்படும் வ.ரா. "கோதைத் தீவு", "சுந்தரி" நாவல்கள் மூலம் நாவல் இலக்கியத்துறையில் புதியதோர் சாதனை படைத்தவராவார். வழக்கில் உள்ள சொற்களையே பயன்படுத்தி எத்தகைய கருத்துக்களையும் தமிழில் வெளிப்படுத்தமுடியும் என்பதைச் செயலிற் காட்டியவர்.

மகாகவி பாரதியின் வரலாற்றைத் தமிழுலகுக்குச் சுவைபடத் தந்தவர் வ.ரா. பல்வேறு பத்திரிகைகளில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் அவரது உரைநடைச் சிறப்பினை நன்கு காட்டுத்துக்காட்டுகின்றன.

தேசவிடுதலை இயக்கத்திலும், உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்திலும் பங்கு கொண்ட வ.ரா ஈழத்தின் முன்னணித் தினசரியாக விளங்கும் "வீரகேசரி" யின் ஆசிரியராகவும் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றியவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

4. மகாகவி பாரதி

- வ.ரா. -

பாரதியார் சுந்தர ருபன். மாநிறம். ஐந்தரை அடிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான உயரம். அவருடைய மூக்கு மிகவும் அழகான மூக்கு. அவருடைய கம்பீரமான முகத்துக்கு அளந்து அமைக்கப்பட்டதைப் போலிருக்கும், அந்த அழகிய நாசி ஸீஸர், ராஜகோபாலாச்சாரியாருடையவை போல கருட மூக்கல்ல. ஸீஸர் மூக்கு நடுவில் உயர்ந்து, நுனியில் கூர்மையாகி, கண்டவர்களைக் கொத்துவதுபோலத் தோன்றும். பாரதியாரது மூக்குக் கடைசல் பிடித்ததுபோலிருக்கும். நீண்ட நாசி. அந்த நீளத்தில் அவலட்சணம் துளிகூட இருக்காது.

பாரதியாரின் கண்கள் செவ்வரி படர்ந்த செந்தாமரைக் கண்கள், இமைகளின் நடுவே, அக்கினிப் பந்துகள் ஜ்வலிப்பனபோலப் பிரகாசத்துடன் விளங்கும். அந்தக் கண்களை எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் தெவிட்டாது.

அவருடைய நெற்றி, பரந்த நெற்றி. நெற்றியின் இரண்டு கங்குகளிலும், நிலத்தைக் குடைந்துகொண்டு போயிருக்கும் கடலைப்போல, முகம் தலைமயிரைத் தள்ளிக் குடைந்துகொண்டு போயிருக்கும். கங்குகளின் மத்தியில், முகத்தின் நடு உச்சியில், மயிர் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து நிற்கும். நெற்றியிலே இந்தச் சேர்மானம், அவருக்கு வர்ணிக்க முடியாத அழகைக் கொடுத்தது. பேர்பாதிக்கும் அதிகமாக அவர்தலை வழக்கை.

இந்த வழக்கையை மறைத்து மூடுவதற்காக, கங்குக் கேசத்தை இரண்டு பக்கங்களிலுமிருந்து உச்சந்தலைக்குக் கொண்டுபோய் அதைப் படியச் செய்யும் பாரதியாரின் கவலை நிரம்பிய முயற்சி, சிறு பிள்ளைகளுக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கலாம். தலைமயிரைச் சிங்காரிப்பதில், அவர் அரைமணி நேரத்துக்குமேல் செலவழிப்பார். நாளுக்கு ஒரு மாதிரியாகத் தலைமயிர் அணிவகுப்பு.

பாரதியாருக்கு மீசை உண்டு. அது பார்க்க ரொம்ப நேர்த்தியாக இருக்கும். கண்ணைக் குத்தும் கெய்ஸர் மீசையல்ல. கத்தரிக்கோல் பட்ட "தருக்கு" மீசையல்ல. தானாக வளர்ந்து பக்குவப்பட்டு, அழகும் அட்டகாசமும் செய்யும் மீசை. அவரது வலதுகை எழுதாத நேரங்களிலெல்லாம் அனேகமாக மீசையிலிருக்கும். மீசை முறுக்குவதுபோல் தோன்றாது. மீசைக்கு "டிரில்" பழக்கிக் கொடுப்பதுபோன்று தோன்றும்.

சில சமயங்களில் தாடி வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், அவருடைய வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதி மீசைமட்டுந்தான் இருந்தது. ஒரேயொரு சமயந்தான் மீசையில்லாமல் இருந்தார் என்பது என் நினைவு. அவருடைய நடு நெற்றியில் சந்திரவட்டத்தைப்போல, குங்குமப் பொட்டு எப்பொழுதும் இருக்கும். குங்குமப் பொட்டு இருப்பதில் அவருக்கு ரொம்பக் கவனம்.

இடுப்பிலே “தட்டுச் சுற்று” வேஷ்டி. சாதாரணமாய்ச் சொல்லப்படும் “சோமன் கட்டு” அவர் கட்டிக்கொள்வதில்லை. சில சமயங்களில் சோமன் கட்டு கட்டிக்கொண்டிருந்து, அலுத்துப்போய், அதை விட்டுவிட்டார்.

உடம்பிலே எப்பொழுதும் ஒரு பனியன் சட்டை இருக்கும். வேஷ்டிகளையோ, சட்டைகளையோ அவர் சலவைக்குப் போட்டு நான் பார்த்ததில்லை. யாராவது ஒரு பக்தனோ, வீட்டு வேலைக்காரியோ துவைத்துக் காயவைத்திருப்பார்கள். பனியனுக்குமேல் ஒரு ஷர்ட்டு, அது கிழிந்திருக்கலாம். அனேகமாய்ப் பித்தான் இருக்காது. இதற்குமேல் ஒரு கோட்டு. அதற்கு மரியாதைக்காக ஒரு பித்தான் போட்டுக்கொள்வார்.

ஷர்ட்டின் இடதுபக்கப் பித்தான் துவாரத்தில் ஏதாவதொரு புதியமலர் செருகி வைத்துக் கொள்வார். ரோஜா, மல்லிகைக் கொத்து முதலிய மணங்கமழும் பூக்கள் அகப்பட்டால் நல்லதுதான். இல்லாவிட்டால் வாசனையில்லாத புதுப்பூ எது அகப்பட்டாலும் போதும். வேப்பம் பூவாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. “நாள் மலர்” ஒன்று அந்தப் பித்தான் துவாரத்தில் கட்டாயமாக இருந்துதான் ஆகவேண்டும்.

இடதுகையில் ஒரு நோட்டுப் புத்தகம், சில காகிதங்கள், ஒரு புஸ்தகம் இவைகள் கண்டிப்பாய் இருக்கும். கோட்டுப் பையில், ஒரு பெருமாள் செட்டி பென்ஸில் இருக்கும். பவுண்டன் பேனா அவரிடம் இருப்பதில்லையோ என்னவோ, பவுண்டன் பேனாவினால் அவர் எழுதி நான் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் பென்ஸில் எழுத்துத்தான்.

எழுத்து குண்டுகுண்டாயிருக்கும். ஒரு எழுத்தின் பேரில் இன்னொரு எழுத்துப் படாது; உராய்வு உராயாது. க-வுக்கும் ச-வுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் நம்மில் பலர் எழுதுகின்றார்களே. அத்தகைய அலட்சியப் புத்தியைப் பாரதியார் எழுத்தில் காணமுடியாது. ஒற்று எழுத்துக்களுக்குமேல், நேர்த்தியான சந்தனப் பொட்டைப்போல புள்ளி வைப்பார். அவர் எழுத்தை அட்ஸராப்பியாசம் ஆரம்பிக்கும் குழந்தைகள்கூடப் படிக்கலாம். ஒரு வரிக்கும் மற்றொரு வரிக்குமிடையே தாராளமாக இடம்விட்டு எழுதுவார். காகிதத்தின் இரண்டு கங்குகளிலும் போதிய இடம் விட்டுவிடுவார்.

உடை விஷயத்தில் ஒன்று பாக்கி வடநாட்டு சீக்கியரைப்போல் முண்டாசு கட்டிக்கொள்வதில் அவருக்கு ஆசை அதிகம். அந்தத் தலைப்பாகையுடன் அவர் ஹிந்துஸ்தானி பேசினாலாவரைத் தமிழன் என்று யாருமே சொல்லமுடியாது. அவ்வளவு தெளிவான உச்சரிப்பு

பாரதியாரின் வெளிப்புறப்பாட்டுக்கு இத்தனை அங்கங்களும் தேவை. இவ்வளவோடு சேர்ந்த குதூஹலமான குமரிச் சிரிப்பு, சங்கீத வித்துவான்கள் ரவை புரட்டுவதுபோல, பாரதியாரின் சிரிப்பில் அபரிமிதமாக ரவை புரளும்.

பாரதியார் இடது காலைக் கூசாமல் தரையில் வைக்கமாட்டார். இடதுகால் பாதத்தில் அவருக்கு முக்கால் பைசா அகலத்தில் ஆணி விழுந்திருந்தது. சில சமயங்களில் கவனக்குறைவால் அவர் இடது கால், கல்லிலோ வேறு கடினமான பொருட்களிற் பட்டுவிட்டால் அவர் துடிதுடித்து அந்த இடத்திலேயே சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்துவிடுவார்.

பாரதியார் குனிந்து நடந்ததே கிடையாது. கூனாதே கூனாதே என்று அடிக்கடி இளைஞர்களிடம் சொல்லுவார். கொஞ்சங்கூடச் சதையே இல்லாத மார்பை பட்டாளத்துச் சிப்பாய்போல முன்னே தள்ளித் தலைநிமிர்ந்து பாடிக்கொண்டே நடப்பதில் பாரதியாருக்கு ரொம்பப் பிரியம்.

“லா மார்ஸேய்ஸ், லா ஸாம்பர்தே மியுஸ்” என்ற பிரெஞ்சுப் படை பெயர் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு, அவைகளின் தாளத்திற்கேற்ப நடப்பதில் பாரதியாருக்குப் பிரம்மானந்தம். இந்தப் பாட்டுக்களின் மெட்டுக்களைத் தழுவித் தமிழில் பல பாட்டுக்கள் பாட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். இரண்டொரு பாட்டுக்கள் பாடியும் இருக்கின்றார்.

பாரதியார் இருக்கிற இடத்தில், கூட்டத்துக்கு ஒரு நாளும் குறையிருக்காது. கந்துவட்டிக்கடையிற்கூட அவ்வளவு கூட்டம் இருக்காது. குறைந்தது நாலைந்து பேர்களாவது இருப்பார்கள்.

வெளியே புறப்பட்டால் இரண்டொருவரேனும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லாமலிருப்பதில்லை. கூடவே, ஆனால், எட்டத்திலேயே போய்க்கொண்டிருக்கும் இரகசிய பொலீசாரைப்பற்றிக் குறிப்பிடத் தேவையா?

புதுச்சேரி வீதியில் பாரதியார் நடக்கும்போது, திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்போர்கள் அனேகமாக எழுந்து நிற்பார்கள்; கும்பிடு போடுவார்கள். நின்று பதில் கும்பிடு போட்டுவிட்டுச் சிறிதளவு ஷேம்சமாச்சாரம் விசாரித்த பின்னர்தான், அந்த இடத்தைவிட்டுப் பாரதியார் நகர்வார்.

புதுச்சேரிக்குப் போயிருக்கிறவர்களுக்குப் “புஷ்” வண்டியைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கும். அது ரிக்ஷா வண்டியல்ல. சில புஷ் வண்டிகளுக்கு நான்கு சக்கரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றிற்கு மூன்று சக்கரங்கள் இருக்கும். அதாவது வண்டியின் முற்புறத்தில் ஒரு சக்கரம் அல்லது இரண்டு சக்கரம் இருக்கும். வண்டியைப் பின்னேயிருந்து ஆள் தளருவான். புதுச்சேரியில் புஷ் வண்டியைத் தளருபவர்கள் பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்கள் ஆண்பிள்ளை ஹரிஜனங்கள்

பாரதியார் வெளியே புறப்பட்டுவிட்டால், இந்தப் புஷ் வண்டிக் காரர்களுக்கு ஆனந்தம். பாரதியாருக்கு முன்னே வண்டியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி விடுவார்கள். கூலி பேசவும் மாட்டார்கள். கேட்கவும் மாட்டார்கள். பாரதியாரை நடக்கவும் விடமாட்டார்கள். போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்துக்குப் போனதும், பாரதியார் வாடகைப் பணம் கொடுப்பார். வாங்கமாட்டார்கள். “என்னாத்துக்குங்க எனக்கு காசு” என்பான். “ரூபாய் வேணுமோ?” என்று சொல்லிப் பாரதியார் சிரிப்பார். “எதுக்குங்க ரூபாய்” என்பான். புஷ் வண்டிக்காரனுக்குக் கட்டிக்கொள்ள துணி வேண்டும். வண்டிக்காரனுடைய நெளிவு பாரதியாருக்குத் தெரியும். சிறிதுநேரம் சம்பாஷனைச் சல்லாபம் செய்வார். துணி வேண்டும் என்று அவன வாயால் வரும் படியாகச் செய்வார். தாம் மேலே போட்டுக் கொண்டிருப்பது பட்டாயிருந்தாலும் சரி, கிழிந்த அங்கவஸ்திரமாயிருந்தாலும் சரி, சரிகைத் துப்பட்டாவாயிருந்தாலும் சரி அது அன்றைக்கு புஷ் வண்டிக்காரனுக்கு “ப்ராப்தி”.

பாரதியாருக்கு அங்கவஸ்திரம் இல்லையே என்று பரிவுகூர்ந்து யாரேனும் நண்பர் அவருக்குப் புதிய அங்கவஸ்திரம் கொடுத்தால் அதற்கு மேற்சொன்னகதி நேர்ந்தாலும் நேரும். புதுச்சேரி புஷ் வண்டிக்காரர்கள், அதிலும் பாரதியார் குடியிருந்த வட்டாரத்திலிருந்த புஷ் வண்டிக்காரர்கள் கொடுத்துவைத்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பாரதியாருக்குத் துணிப்பஞ்சம், சட்டைப் பஞ்சம் ஏற்படலாம். அவர்களுக்கு ஏற்படாது. ஏழைகள், ஹரிஜனங்கள் என்ற காரணத்தினால் அவர்களிடம் பாரதியாருக்கு அளவு கடந்த அன்பு.

வீதியில் நடந்து கொண்டேயிருக்கும்போது பாரதியாரின் மனம் அருமையான விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். திடீர் திடீர் என்று நெருப்புப்பொறி பறப்பதுபோல் அவரது மூளையிலிருந்து அற்புதமான கருத்துக்கள் தெறித்து வரும்.

ஒரு சமயம், அவரும் நானும் காலை வேளையிலே சீனிவாசாச்சாரியாரின் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். வழியிலே பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் பெருமையையும் விக்டர் ஹியூகோ அவர்களின் மேதையைப் பற்றியும் வெகு நேரத்தியாக எனக்கு எடுத்துச்

சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். திடீரென்று வீட்டுத் திண்ணையிலே இருந்த பையன் 'இளமையிற் கல்' என்று படித்த குரல் கேட்டது. உடனே பாரதியார் 'முதுமையிலே மண்' என்றார். எனக்குத் தாக்கிவாரிப் போட்டது. மேதையென்றால் இப்படியல்லவா இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணித் திகைத்துப் போனேன்.

பாரதியார் சொல்லுகிறார் "ஓய்! உமக்குத் தாக்க சாஸ்திரப் பயிற்சி இல்லைப்போலிருக்கிறது. இளமையிலே கல்லாயிருப்பவன் முதுமையிலே கவனிப்பாரற்ற மண்ணாவது நிச்சயம். இதைப்பற்றி நீர் ஏன் அதிசயப்படுகின்றீர்? இரண்டாயிரம் வருஷங்களாக எமது மூதாதையர்கள் இளமையிலே கல்லாகவும் முதுமையில் மண்ணாகவும் இருந்திருந்து போய்விட்டார்கள். நம் காலத்திலே நமக்கு எதை எடுத்தாலும் திகைப்பும் திண்டாட்டமுமாக இருக்கிறது. இளமையில் தகதகவென்று மின்னும் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் நமது குழந்தைகள் ஜ்வலிக்க வேண்டும். அப்படி ஜ்வலித்தால், அவர்கள் முதுமையில் மண்ணாக மாட்டார்கள். உலகத்தார் அவர்களை மதிப்பார்கள். பின் சந்ததியார்கள் போற்றுவார்கள். இல்லாவிட்டால், நாம் இப்பொழுது பழி சுமத்துவதுபோல, நம்மை நம் பின் சந்ததியார்கள் தூற்றுவார்கள்.

திரு வி. கலியாணசுந்தரனார்

(1883-1953)

தமிழ்த் தென்றல் என்றழைக்கப்படும் திரு.வி. கலியாணசுந்தரனார் 1883 ஆம் ஆண்டில் திருவாரூரைச் சேர்ந்த விருத்தாச்சலம் முதலியாரின் மகனாகத் துள்ளம் என்ற சிற்றூரிற் பிறந்தவர். சென்னையில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சதாவதானம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்டார். அவரது பெருமைக்குரிய மாணவர்.

வெஸ்லிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த திரு வி.க 1917இல் "தேசபக்தன்" என்ற செய்தித்தாளைத் தொடங்கினார். தேசிய தமிழியக்கம் தமிழ் நாட்டில் தலைதூக்கிய வேளையில் சனசமூகத்துக்கு அரசியல் அறிவைப் புகட்டும் நோக்குடன் பல கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் வெளியிட்டார்.

தெளிவும் இனிமையும் உள்ள ஒரு நடையில் மக்களுடைய உள்ளத்தைப் பிணிக்கத்தக்க வகையில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், நூல்கள் அவர்தம் மொழியாற்றலை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன.

"என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே" என்று வாழ்நாள் முழுவதும் ஓயாது உழைத்த இப் பெருந்தகை காந்தியடிகளின் அகிம்சை நெறியில் மிகப் பற்றுக் கொண்டவர். உத்தமர் காந்தியின் உயர்வை விளக்க "மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்" என்ற நூலை எழுதினார் பெண்ணின் பெருமையை விளக்க "பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை நலம்" என்ற நூலை வெளியிட்டார். இவர் வெளியிட்ட "முருகன் அல்லது அழகு", "சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து", "தமிழ்த் தென்றல்" ஆதியாம் நூல்கள் இவரது படைப்புக்களில் சிலவாகும்.

முனைப்புடைய விடுதலை வீரராக, தேர்ந்த தமிழறிஞராக, உயர்ந்த மக்கள் தொண்டராகத் திகழ்ந்த திரு வி.க வின் பணிகளைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றும் போற்றும்.

5. கல்வி

- வி. கலியாணசுந்தரமுதலியார் -

பள்ளிப்படிப்பு வெம்பி வீழ்ந்தது. அதனால் யான் கல்வி பயிலத் தொடங்கினேன். முதன் முதல் எனக்குக் கல்விக்கண் திறந்தவர் பாழ்ப்பாணம் நா.கதிரைவேற்பிள்ளை. அவர்தம் பெரும் பொழுது சமயவாதங்களிலும் கண்டனங்கள் வரைவதிலும் செலவாயிற்று. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாணாக்கர் அவரிடத்தில் தமிழ் பயிலுதல் இயல்வதில்லை. ஓய்வு கிடைக்கும் எந்த நேரத்திலும் அவர் பாடஞ் சொல்வார். அவரது வாதப்பேச்சுக்களில் தமிழ் மணம் கமழும்; கலைமகள் நடம் புரிவாள்; மாணாக்கர் ஐயப்பாடுகள் பல நீங்கும்.

கதிரைவேற்பிள்ளையினால் தமிழ்த் தொண்டு பொதுவாகச் சென்னையில் பல இடங்களில் நடைபெறும். சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்க இடங்கள் இரண்டு. ஒன்று கந்தசாமிகோயில் வசந்தமண்டபம். மற்றொன்று சித்தாதிரிப்பேட்டை அங்காள பரமேஸ்வரி கோயில்.- நிலையம் - அங்கே ஞாயிறு தோறும் தணிகைப் புராணம் சொல்லப்பட்டது; இங்கே செவ்வாய்தோறும் கந்தபுராணமும், வெள்ளி தோறும் திருவிளையாடற் புராணமுஞ் சொல்லப்பட்டன. யான் தவறாமல் இரண்டிடங்கட்குஞ் செல்வேன். இரண்டும் வெறும் புராண பிரசங்க மேடைகளாயிரா. அவை, கலைக் கழகங்களாகத் திகழும். கதிரைவேலரின் சொன்மாரி வெள்ளத்தில் இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், சாத்திரம் முதலியன தேங்கும். அத்தேக்கம் மாணாக்கருக்குக் கலைவிருந்தாகும்.

கதிரைவேலர் பலதிற வாதக் கடல்களைக் கடந்து மாணாக்கர்க்கு நன்முறையில் பாடஞ் சொல்ல உளங் கொண்ட வேளையில், எங்கள் துரதிர்ஷ்டம் அவரை நீலகிரிக்கு ஏகச் செய்தது. யான் உற்ற துயரை ஈண்டு எழுத்தால் எழுத இயலவில்லை. அவர், "வேனிற்கால விடுமுறையில் சென்னைக்கு வருவேன்" என்று எனக்குக் கடிதம் எழுதுவார். அது எனக்கு ஆறுதலளிக்கும். வேனிற் காலத்தை விரைந்து விரைந்து எதிர்பார்த்தவருள் யான் முதல்வனாயிருப்பேன் வேனிற்காலம் வந்தது. கதிரைவேற்பிள்ளையுஞ் சென்னை வந்தனர். இரண்டு திங்கள் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் தங்கினார். யாப்பிலக்கணப் பாடம் தொடங்கப்பட்டது. யாப்பிலக்கணப் போதனையே பெரிதும் ஆசிரியர் விடுமுறையை விழுங்கியது. இடையிடையே பெரிய புராணம் கேட்பேன். தமிழாசிரியா மீண்டும் நீலகிரிக்கேகினர். கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு யான் பாட்டால் கடிதம் எழுதுவேன் அவர் மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து பாட்டிலேயே பதில விடுத்து ஊககமுட்டுவார். எனக்குக் கலவிக்கண் திறந்த ஆசிரியர் நீலகிரியில் வெஞ்சுரத்தால் பீடிக்கப்பட்டார் என்ற செய்தி சென்னைக்கு எட்டியது. தொடர்ந்து ஆண்டவன் திருவடி நீழலடைந்தார் என்ற செய்தி

கிடைத்தது. யான் துன்பக்கடலில் வீழ்ந்தேன். அக்கடலினின்றும் ஏறப் பதினெட்டு நாட்களாயின. பரீட்சையையும் பொருட்படுத்தாது ஆசிரியர் பொருட்டு யான் சான்று கூறியது அடிக்கடி நினைவிலுறும். அ..தொன்று மட்டும் அடிக்கடி நினைவில் உறுவானேன்? அவ்வேளையில் யான் குமரகுருபரர் சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையிலும், பாம்பன் குமரகுருதாசர் திருவலங்கல் திரட்டிலும் உறவு கொண்டிருந்தேன். அவ்வுறவு இல்லையேல் எனது நிலை என்னவாயிருக்குமோ?

கதிரைவேற்பிள்ளையினிடம் தமிழ் பயின்று வந்த மாணாக்கர் பலர் பிறரிடத்தில் பாடம் கேட்பதில்லை என்று உறுதி கொண்டனர். அவருடன் சேர என் மனம் ஒருப்படவில்லை. அந்நாளில் யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதர் என்பவர் சென்னை போந்து தேவாரம், சிவஞானபாடியம் முதலிய நூல்களை அச்சிட்டு வந்தார். அவரிடம் பாடம் கேட்கச் சென்றேன். அவர் என்னுடன் சில நாட்கள் பழகிய பின்னர், “நீர் என் நண்பராக இரும்; “மாணாக்கராக இராதேயும்” என்றார். காரணம் எனது பொது நோக்கும், பாடஞ் சொல்வதில் பண்டிதரினும் வல்லவர் கதிரைவேற்பிள்ளை என்று யான் பிறரிடம் கூறியதும், இன்னபிறவுமாகும். அவரும் யானும் நண்பராகவே பழகினோம்.

பொழுது போகவில்லை. என் செய்வேன்! வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம் சோமசுந்தர நாயகர் இயற்றிய நூல்களைப் படித்தல் வேண்டும் என்ற வேட்கை எழுந்தது. அவைகளைப் பயின்றேன். அவைகளில் பெரும்பான்மையன கண்டன நூல்கள். ஆனாலும் அவை, சைவசித்தாந்த நுட்பங்களை ஒருவாறு விளங்கச் செய்தன.

சபாபதி நாவலர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய மயிலை பால சுந்தர முதலியார் நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவரும் யானும் அடிக்கடி சந்திப்போம்; பேசுவோம். அவர் சபாபதி நாவலர் நடாத்திய “ஞானாமிர்தம்” என்ற புதினத் தாள்களையும், அந்நாவலர் இயற்றிய நூல்களையும் படிக்கக் கொடுப்பார். அவைகளால் யான் பெற்ற பயன் அதிகம். நாவலர் தானும் நூலும் முறையாகத் தமிழ் பயில வேண்டும் என்னுங் காதலை எழுப்பின. அதனையுணர்ந்த மயிலை நண்பர் ஒருநாள் என்னை ஒரு சுவாமியாரிடத்தில் அழைத்துச் சென்றார். அவர் சூரியனார் கோயில் பண்டார சந்நிதியிடம் சைவசாத்திரம் கேட்டவராம். அச்சுவாமியார் என்னைப்பார்த்து “உமக்குத் தீட்சையாயிருக்கிறதா?” என்று கேட்டார். “இல்லை” என்று சொன்னேன். “மடத்தார் கட்டளை வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார். “சுவாமிகட்குச் சிரமம் வேண்டாம்” என்று விடைபெற்றேன். பாலசுந்தர முதலியார் முகம் சுருங்கியது.

அன்று பிரதோடம். பாலசுந்தர முதலியாரும் யானும் கபாலீசரம் போந்து ஆண்டவனைத் தொழுது ஒரு மண்டபத்தில் அமர்ந்தோம். அங்கே மயிலை மகா வித்துவான் தணிகாசல முதலியார் வந்தார்.

அவர் என்னை நோக்கி “கதிரைவேற்பிள்ளை காலமான பின்னர் எவரிடத்தில் பாடம் கேட்டார்?” என்று வினவினார். அங்கிருந்த பாலசுந்தர முதலியார் அன்று நிகழ்ந்ததை விளக்கிக் கூறினார். மயிலை கிழவர் வெகுண்டு, “சூரியனார் கோயில் சாமியார் எற்றுக்கு?” இந்தப் பாவியினிடம் வரலாகாதா? என்று கூவினார். அக்கூவல் எய்ப்பினில் வைப்பாயிற்று. அதிர்ஷ்டம் பிறந்தது என்று எண்ணி நாளை தங்கள் வீட்டுக்கு வருவேன் என்று பதிலிறுத்து வீடு சேர்ந்தேன். மகிழ்ச்சி பொங்கியவண்ண மிருந்தது அடுத்தநாள் தணிகாசல முதலியார் வீட்டுக்குப் போனேன்; அவரைக் கண்டேன், வணக்கஞ் செய்தேன் “என்னிடத்தில் படித்தலாகாது என்ற எண்ணம்” என்று அவர் கேட்டார். கதிரைவேற் பிள்ளையின் பருவுடல மறைந்த பின்னைத் தங்கள் நினைவே எனக்கு உற்றது. தங்களிடத்தில் அணுகமுடியாதென்று கேள்விப்பட்டேன்; அதனால் தங்களை யான் நாடவில்லை என்றேன். கிழவர், அப்படியா! என்னைக் கோபி என்று சிலர் சொல்வதுண்டு. சிற்றிலக்கணமும் பயிலாது சித்தாந்த சாத்திரங் கேட்க வருவோரைக் கண்டதும் கோபம் பிறவாது என்ன பிறக்கும்? உம்மையுஞ் சோதனை செய்து, நிலைமையுணர்ந்து, எங்கிருந்து பாடந் தொடங்க வேண்டுமோ அங்கிருந்தே தொடங்குவேன். எவரையும் திடீரென மேலே பறக்க யான் விடமாட்டேன். என்றார். பின்னே தாம் ஆறுமுக நாவலர்பால் தமிழ் பயின்ற விதங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறி, நன்னூலில் சில கேள்விகள் கேட்கப் புகுந்தார். எனக்குத் தெரிந்த அளவில் பதில் விடுத்தேன். திருவிளையாடல் நாட்டுப் படலத்தில் சில பாக்கட்கு உரை கேட்டார். உரை சொன்னேன். இலக்கிய இலக்கணங்களை யான் முறையாகப் பயிலவேண்டுமெனில்லை என்றும் அவ்வப்போது ஆங்காங்கே உறும் ஐயப்பாடுகளைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வது நலன் என்றும், சாத்திரம் முறையாகப் பயிலுதல் வேண்டும் என்றும், இப்பொழுது திருவருட்பயன் தொடங்குதல் நலம் என்றும் வாய்மலர்ந்தார். தங்கள் விருப்பம் என்றேன். திருவருட்பயன் தொடங்கப்பட்டது. இது சென்னையில் பரவியது. கலியாணசுந்தரம் பெரிய கொம்பரைப் பற்றிக் கொண்டான் என்று சிலரும் கிழவர் எப்படிப் பையனுக்கு எளியரானார்! என்று சிலரும் பேசினர். பொறாமையுற்றோர் கதைகள் பல.

ஒரு நாள் சுவாமிநாத பண்டிதர், தணிகாசல முதலியாரைக் கண்டு, கலியாணசுந்தரத்துக்கு இலக்கியம் இலக்கணம் போதிக்கலாம்; சாத்திரம் போதித்தலாகாது; அவன் பின்னே சாத்திரத்தை நாசஞ்செய்வான்; கண்ட சாதியார்க்குப் போதிப்பான்; அவன் சீர்திருத்த உள்ளம் உடையவன். அது வயதில் தாண்டவம் புரியும்” என்று கோள்முட்டினாராம். இச் செய்தி அஷ்டாவதானம் பூவை கலியாண சுந்தர முதலியார் வாயிலாக வெளிவந்தது. தணிகாசல முதலியார் தம்மைப் பண்டிதர் கண்டதையும், பேசியதையும் என்னிடஞ் சொல்லவேயில்லை. கிழவர் வழக்கம்போலப் பாடம் நடத்தி வந்தார். “திருவருட்பயன்” முற்றுப் பெற்று “சிவப்பிரகாசம்”

தொடங்கப்பட்டது. சிவப்பிரகாசப் பாடத்தில் இடைக்கிடையே பெருங்கிழவர், சிவஞானசித்தியார், சிவஞானபோதம் முதலிய நூல்களின் சாரத்தைப் பிழிந்து பிழிந்து தருவார். உபநிடதம், பிரமகுத்திரம், பாடியங்கள் ஆகியவாயில் புரளும். மயிலைப் பெரியாரிடத்தில் சிவப்பிரகாசம் ஒன்று கேட்டுப் போதும். மற்றப் பதின்மூன்றும் தாமே விளங்கிவிடும். சிவப்பிரகாசம் முடிந்தது. சித்தியார் பரபக்கம் போதிக்கப் பெற்றது. “சுபக்கத்தை யானே பயின்று கொள்கிறேன்; இடைக்கிடை தோன்றும் ஐயப்பாடுகளைத் தெளிவித்தல் போதும்; சிவஞானபோதத்துக்கு வழிகாட்டல் வேண்டும் என்று முறையிட்டேன். முதலியார் அதற்கு இசைந்து சிவஞான போதப் பாடந்துவங்கினார். மிக விரைவில் அப்பாடம் முடிந்தது. எனக்கு வடமொழி பயிற்றுவிக்கப் பெரியார் முயன்றார். அவர்தம் முயற்சி முற்றும் நிறைவேறவில்லை. ஒரே வழியில் நிறைவேறியது. கிரந்தம் சிறிதே கற்றேன். கிழவர் குடும்பத்தில் ஒருவிதக் கலகம் நுழைந்தது. அது எனது வடமொழிப் பயிற்சிக்கு இடர் விளைத்தது. அக்கலகத்தை உணர்ந்து யானே ஒதுங்கிவிட்டேன்; இடையிடைப்போய் ஆசிரியப் பெருந்தகையாரைக் கண்டு வணக்கம் செலுத்துவேன். அவரும் என்னை வாழ்த்தி அனுப்புவார்.

மயிலை முதலியாரிடம் சாத்திரம் பயின்றபோது என் மனம் எவ்வெவ் இலக்கியங்களை நாடியது? சிந்தாமணியையும் பிரபுலிங்க லீலையையும் சிறப்பாக நாடியது. ஆங்காங்குற்ற ஐயங்களைக் கிழவர் முன்னிலையில் முறையிடுவேன்; முதலியார் விளக்கஞ் சொல்வார். அவரது இலக்கிய போதனை இலக்கணமாகவே இருக்கும்.

இராயப்பேட்டையிலே சிதம்பர முதலியார் என்றொருவர் இருந்தார். அவர் திருக்குறளில் வல்லவர். அதனால் அவரை திருக்குறள் சிதம்பர முதலியார் என்று ராயப்பேட்டை அழைத்தது. அவருக்குப் பரிமேலழகரே தெய்வம். சிதம்பர முதலியாருக்குக் கதிரைவேற் பிள்ளையின் போக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவரிடம் யான் அணுகாதிருந்தேன். பின்னே அவருடன் யான் நெருங்கிப் பழகினேன். ஒரு நாள் திருக்குறள் முதலியாரைக் கண்டு தங்களிடம் சங்க இலக்கியங்களைப் பயில விரும்புகின்றேன் என்றேன். அவர் யானா ஆசிரியன்? அப்பதவிக்கு யான் அருகனல்லேன். போதனைக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு தூரம்? சேர்ந்து படிக்கலாம் என்றார். அப்படியே சேர்ந்து படித்தோம். முதலியார் சபாபதி நாவலர் இதற்கு இப்படிச் சொல்வர் அதற்கு அப்படிச் சொல்வர் என்று இடையிடையே நுட்பங்களை விளக்கிக் காட்டுவார். அவர் திரட்டி வைத்திருந்த குறிப்புக்கள் பல பேராசிரியர் போலத் துணை செய்யும்.

அந்நாளில் சுவாமி வேதாசலம் ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணிய பக்தஜனசபையின் “குகானந்த நிலையத்”துக்கு அடிக்கடி வருவார். அவரிடத்தில் ஐயப்பாடுகளைக் கேட்டுத் தெளிவடைவேன்.

“சென்னைச் சென்ட் எப்பாஸ்” உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழ் ஆசிரியர் தேவப்பிரசாதம் பண்டிதர் எனக்குக் கெழுதகை நண்பராயினர். அவர் கிருஷ்ண பிள்ளையின் மாணாக்கருள் ஒருவர். அவரும் யானும் கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் முதலிய நூல்களை ஆராய்ந்தோம்.

செங்கல்வராய நாயகர் தோட்டத்திலே சிவப்பிரகாச சுவாமி என்ற பெரியார் ஒருவர் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருமுறை அத் தோட்டத்திலே அவர் முன்னிலையில் ஜெ. எம். நல்லசாமி பிள்ளை தலைமையில் சைவ சித்தாந்த சார்புப்படி “அத்துவிதம்” என்னும் பொருள் பற்றி யான் பேச ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவ்வேற்பாட்டின்படி யான் எனது கடனாற்றினேன். முடிவில் நல்லசாமி பிள்ளை, சுவாமிகளை வணங்கி விடை பெற்றனர். யான் அவரை வணங்காமல் விடைபெற்றேன். வணங்காமை வழியெல்லாம் என் மனத்தை வாட்டியது. வீடு சேர்ந்தேன். உணவு கொள்ள இயலவில்லை. சுற்றும் முற்றும் புலால் நாற்றம் வீசுவதுபோற் தோன்றியது. படுத்தேன் உறக்கம் வரவில்லை. பொழுது விடிந்தது. குளித்துக் கற்பூரம் சிறிது வாயிலடக்கிச் சுவாமிகளை அடைந்தேன்; வணங்கினேன். சுவாமிகள் புன்னகையுடன், இது வருமென்று எனக்குத் தெரியும் என்று சொல்லிச் சிவஞான சித்தியாரை எடுத்துத் திறந்து முதல் எட்டுச் சூத்திரத்திரங்கள் உம்மையும் எம்மையும் பிரிப்பன; இறுதிச் சூத்திரங்கள் நான்கும் இருவரையும் சேர்ப்பன. நேற்றுப் பிணக்கம்; இன்று இணக்கம். என்று அறிவு கொழுத்தினார். அத்துவிதத்தைப் பற்றி நீண்ட நேரம் உரையாடினோம். தமிழிலேயுள்ள வேதாந்த நூல்களை ஆராயுமாறு கட்டளை பிறந்தது. சுவாமிகளின் கட்டளைப்படி தமிழ் வேதாந்த நூல்களைப் பயின்றேன். சித்தாந்த ஆராய்ச்சி வேதாந்த ஆராய்ச்சிக்கும், இஃது அதற்கும் துணைசெய்தலை அனுபவத்தில் கண்டேன்.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

(1892-1947)

மீன் பாடும் தேனாடாம் மட்டக்களப்பில் காரைதீவில் தோன்றிய சுவாமி விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்த துறவி. இவரது இளமைப் பெயர் மயில் வாகனன். துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட அடிகளார் இலக்கியம், சமயம், தத்துவஞானம், அறிவியல், இசை முதலிய பல துறைகளில் கற்றுத் தேர்ந்த புலவர். சிறந்த கவிஞர். அவருடைய ஆங்கிலப் புலமை ஆராய்ச்சிக்கு மிக உதவியது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதராக, "பிரபுத்தபாரத" ஆங்கில ஏட்டின் ஆசிரியராக, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக, ஒப்பற்ற ஆராய்ச்சியாளராக, முத்தமிழ் வித்தகராகத் திகழ்ந்த அடிகளார் எழுதிய கட்டுரைகள், கவிதைகள் பல.

பழந்தமிழ் நாட்டு இசைக்கருவியாகிய யாழ் பற்றிப் பல ஆண்டுகள் ஆராய்ந்து யாழ்நூல் என்ற விரிவான நூலை எழுதி இசைத்தமிழுக்குப் பெரும் தொண்டாற்றினார். இதேபோன்று நாடகத்தின் இலக்கணமும் நாட்டியத்தின் இலக்கணமுமாக உள்ள மரபுகளைத் திரட்டி மதங்களுளாமணி என்னும் நூலினை வழங்கியுள்ளார்.

இனிமையும் கனிவும் நிறைந்த பல பாடல்களை அடிகளார் இயற்றியுள்ளார். அடிகளார் புனைந்த கவிதைகளில் "ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று" என்னும் கவிதை கற்போர் உள்ளங்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் தன்மையது எனலாம். முத்தமிழ் வித்தகராய்த் திகழ்ந்த அடிகளாரின் தமிழ்ப்பணி, இசைப்பணி, கல்விப்பணி, சமயப்பணி அனைத்தும் மக்கள் நெஞ்சங்களில் என்றும் அவரை நினைவூட்டும்.

6. இலக்கியச் சுவை

-சுவாமி விபுலாநந்தர்-

பரந்துபட்ட தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பரவையினுள்ளே சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த நல்லியற் புலவர் வகுத்தமைத்த பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் என்பனவும், பின்னரெழுந்த சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, நீலகேசி என்பனவும், கொங்குவேண்மாக்கதையும், மூவர் தமிழும், திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும், நாலாயிரத்திவ்வியபிரபந்தமும், பெரியபுராணம், இராமாவதாரம், கந்தபுராணம், வில்லிபாரதம் என்பனவும் திருவிளையாடற் புராண மிரண்டும் ஆரியப்புலவர் பாகவதமும், காசிகாண்டமும், நைடதமும், இரகுவமிசமும், தேம்பாவணியும், சீறாப்புராணமும், இரட்சணிய யாத்திரிகமும் சிறு பிரபந்தங்களென நின்றவற்றுள்ளே குமரகுருபரரும், சிவப்பிரகாசரும், மீனாட்சி சுந்தரரும், சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் வகுத்தமைத்தனவும் தமிழ் மாணவராலே பயிலப்பட்டு வருகின்றன. இவையாவும் செய்யுள் நடை இலக்கியங்கள் உரை நடை இலக்கியங்கள். தமிழில் அருகி நடக்கின்றன; நக்கீரனார் கண்ட களவியலுரையும், பரிமேலழகியாரீந்த திருவள்ளுவருரையும், நச்சினார்க்கினியருவந்தளித்த சிந்தாமணியுரையும், அடியார்க்கு நல்லார் வழங்கிய சிலப்பதிகார உரையும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையுதவிய பிரபந்த உரையும், ஆறுமுகநாவலர் அன்பினோடருளிய பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராணவசனம் என்பனவும், இந்நாளிலே தமிழுக்கு வரம்பாகித் தென்திசைக் கலைச்செல்வர், பெரும் பேராசிரியர், எழுத்தற் புலவர் என உலகு புகழ் நீடு நின்று தமிழ்த் தொண்டாற்றிவரும் சாமிநாதனாரருளிய மீனாட்சி சுந்தரர் சரிதம், உதயணன் கதை, பௌத்த தர்ம சங்கம் என்பனவும் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலைக் கதைச் சுருக்கங்களும் உரைநடை இலக்கியங்களாகி நிலவுகின்றன.

இலக்கியம் இவையெனக் கண்டாம். இனி இலக்கியச் சுவையாவது யாது? அச்சுவையிலீடுபடுவதற்கு வேண்டிய மனப்படிக்கம் யாது? இலக்கியம் கற்றற்குஇயைந்த கருவிகள் யாவை? என்றின்னோரன்ன வினாக்களுக்கெல்லாம் விடையிறுத்தல் வேண்டும். கற்று வல்ல ஆசிரியர் கழகத்தின் முன்னிலையிலே குறைமொழி உரைப்பினும் சார்புநலம் பற்றி நிறைமொழியாகக் கொள்ளப்படு மென்னுந் துணிவினோடு ஒரு சில சொல்லத் துணிந்தேன். ஆசிரியத் தொழிலுக்கு மனநூற் பயிற்சி இன்றியமையாத சாதனமாகுமன்றோ? ஆதலினாலே முதற்கண் மன நூலாருழைச் சென்று அவர் அரிதிற் கண்டுணர்ந்த ஒரு சில முடிவுகளைப் பெறுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. மனமானது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமிடத்து அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்பட்டு நிற்குமென்பது மனநூலார் கண்ட முடிபு. அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் என்னும்

முத்திறச் செயலும் தெளிவு, இனிமை. உறுதி என்னும் குணங்களை அளவிநிற்பன. இவை முறையே உண்மை, அழகு, நன்மை யென்னுங் குணங்களைச் சார்வன.

உண்மை உணர்த்தும் நூல்கள், பூத, பௌதீக விஞ்ஞான நூல்களும். தருக்க நியாய தத்துவ நூல்களும்; அழகு உணர்த்துவ. இசையோவிய நூல்கள்; நன்மையுணர்த்துவ, அறநூல்கள்; உண்மை, அழகு, நன்மையாகிய அனைத்தும் உணர்த்துவ, நல்லிசைப் புலவரளித்த இலக்கிய நூல்கள்; இவை செய்யுள் எனப்படும்.

ஏனைய கலைத்துறைகள் உள்ளத்தின் ஒவ்வொரு திறனைப் பற்றி நிற்கச் செய்யுள் மாத்திரம் உள்ளம் முழுவதையும் பற்றி நிற்கும். ஆதலினாலே மதிப்பிடற்கரியதொரு நிறைவினையும் மகிழ்ச்சியையும் உள்ளத்துக்கு அளிக்கும். இந்நலத்தினை நல்லியற் புலவர் செய்யுளில் வைத்துக் காட்டுதல் மேற்கொள்வாம். பலப்பல இலக்கிய நூலினுட் புகுதற்குப் போது காணாதாதலினாலே, வில்லிபாரதம் ஒன்றையே எடுத்துக் கொள்வோம்.

பாரதத்திற்குக் காப்பியத் தலைவன் யாவன்? கண்ணபிரான் என்பாரும், அருச்சுனன் என்பாரும், உதிட்டிரன் என்பாரும், சுயோதனன் என்பாருந் தம்முள்ளே முரணி நிற்க, ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அனைவரையுந் தனது அன்பினாற் பிணித்த அங்கர்கோனாகிய கன்னன் காப்பியத் தலைவனாவா னென்பாரது கூற்று வலிமையுற்று நிற்கின்றது.

“பெண்மைக் கிரதி யெனவந்த பெண்ணா ரமுதே பேருலகி
லுண்மைக் கிவனே வலிக்கிவனே யறவுக் கிவனே யுரைக் கிவனே
திண்மைக் கிவனே நெறிக்கிவனே தேசுக் கிவனே சிலைக் கிவனே
வண்மைக் கிவனே கன்னனெனு மன்னன் கண்டாய் மற்றிவனே”

எனத் திரௌபதியின் செவிலித்தாயார் கூற்றாகக் கவி கூறுகிறார்.

எத்தலங்களினு மீகையா லோகை வாகையா லெதிரிலாவீரன்
நாகாயுதத்தினை மறுகாலு மேவாது பார்த்தனது சரமாரிக்கிலக்காகி
நின்ற வெல்லையிலே, முதல்வனாகிய கண்ணபிரான் வஞ்சவேதியன்
வடிவங் கொண்டு வந்து வறுமையால் வாடினேன் இக்கணத்து எனக்கு
இயைந்த தொன்று அளிப்பா யென இரந்து நின்றான்.

“என்று கொண்டந்த வந்தன னுரைப்ப விருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டு
வென்றி கொள் விசய வெங்க ணையால் மெய்தளர்ந் திரதமேல் விழுவோன்
நன்றென நகைத்துத் தரத்தகு பொருண் நவில்கென நான்மறை யவனும்
ஒன்றிய படிநின் புண்ணிய மனைத்தும் உதவுகென் றலுமுள மகிழ்ந்தான்”

“ஆவியோநிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
 அகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்
 பாவியேன் வேண்டும் பொருளெலா நயக்கும்
 பக்குவந் தன்னில்வந் திலையால்
 ஓவிலாதியான் செய் புண்ணிய மனைத்தும்
 உதவினேன் கொள்கநீ யுனக்குப்
 பூவில்வா முயனு நிகரல னென்றாற்
 புண்ணிய மிதனினும் பெரிதோ”

“என்னமுன் மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச இறைஞ்சவர்க் கெழிலியே
 றனையான்
 கன்னனை யுவகைக் கருத்தினா னோக்கிக் கைப்புன லுடன்தரு கென்ன
 அன்னவ விதயத் தம்பின்வா யம்பா லளித்தலு மங்கையா லேற்றான்
 முன்னமோ ரவுணன் செங்கை நீ ரேற்று முவுல குமுடன் கவர்ந்தோன்”

குருச்சேத்திரப் போர்க்களத்திலே போர் தொடங்கிய பதினேழா
 நாள் என்று நடந்த இத் தெய்வக் காட்சியை அகக்கண்ணால் நேக்குவோமாக.
 பொழுது மேற்றிசையிலே இரண்டு விற்கிடை உயரத்திலே நிற்கிறது.
 சூரியனது பொன்போன்ற கிரணங்கள் புதல்வனது ஆகத்தினை மெல்லெனத்
 தழுவி நிற்கின்றன. அருச்சுனனது ஆயிரம் அம்புகள் துளைத்த
 துளைகளினின்றும் பாய்கின்ற செங்குருதி, சூரிய குமாரனது உடலத்திலே
 ஆயிரங் கிரணங்கள் போலத் திகழுகின்றது. இரு பெரு வீரர்களது
 ரதத்திலே பூட்டிய குதிரைகளும் செயலற்று நிற்கின்றன. கண்ணபிரான்
 விசயனைச் “செருவொழிதி” யெனக் கையமர்த்திக் கன்னனை நோக்கி
 வருகின்றான். வேதியன் வடிவமாக வந்த கண்ணபிரான் இரத்தலும்
 கன்னன் இதயத்திற் பாய்ந்து கிடந்த அம்பினை வாங்கி அங்குப் பாய்ந்த
 செந்நீரே நீராகத் தான் புரிந்த புண்ணியமனைத்தினையுந் தானஞ்
 செய்கின்றான். பெற்ற கண்ணபிரானாகிய வேதியன் வேண்டிய வரங்கேள்
 என்கின்றான்; அது கேட்ட கன்னன்,

“இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென் றுரையா விதயநீ
 அளித்தருள்”

என்கின்றான். கருணை வள்ளலாகிய கண்ணபிரான் உளமுருகிக்
 கண்களினின்று சொரிந்த நீரினாலே கன்னனை நீராட்டித் தனது தெய்வ
 வடிவோடு அவன் கண்களிக்கக் காட்சியளிக்கின்றான்.

“சமரமா முனையிற் றனஞ்சயன் கணையாற்
 சாய்ந்துயிர் வீடவுஞ் செங்கண்
 அமலநா ரணனைக் காணவும் பெற்றேன்”

எனக் கூறிக், கன்னன் அகமகிழ்கின்றான். பின்னும் அவன் கண்ணபிரானை நேக்கி,

“தருமன் மகன் முதலான அரிய காதற்
றம்பியரோ டமர்மலைந்து தறுகணாண்மைச்
செருவிலென துயிரனைய தோழற் காகச்
செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன் தேவர்கோவுக்
குரைபெறுநற் கவசமுங்குண் டலமு மீந்தேன்
உற்ற பெரு நல்வினைப்பே றுனுக்கே தந்தேன்
மருதிடைமுன் தவழ்ந்தருளுஞ் செங்கண் மாலே
மாதவத்தா லொருதமியன் வாழ்ந்தவாறே”

எனக் கூறுகின்றான். இவ்வெல்லையிலே தாயாகிய குந்திதேவி போர்க்களத்தினை அடைந்து, இறந்துபடுகின்ற கன்னனை மார்புறத் தழுவி,

ஓரைஞ்சு பேருளரா லறந்த வாத
உதிட்டிரனா தியருகக் கொடியோனாதி
யீரைஞ்சு பதின்மருள் தம்பி மார்கள்
இங்கிதங்க ளறிந்தடைவே யேவல்செய்யப்
பாரஞ்சு மொருகுடைக்கீழ் நீயே யாளும்
பதமடைந்தும் விதிவலியாற் பயன்பெறாமற்
காரஞ்சு கரகலத்தா யந்தோ வந்தோ
கடவுளாதம் மாயையினாற் கழிவுற்றாயே”

எனக்கூறி அழுதரற்றுகின்றாள். இத்தகையதோர் காட்சியினை ஹோமர் எழுதிய வீர காவியங்களிலும் காண்டலரிது. மனமென்னும் இந்திரமாஞ்சாலத் தேரிலேறிக் காலவெல்லையையுந் தேசவெல்லையையுந் கடந்து தீர்த்த யாத்திரை புரியும் அருச்சுனன் என்னும் தவசியுடனே பாண்டி நாட்டின் தலைநகரமாகிய மதுரைக்கணித்தாயுள்ள ஒரு பூஞ் சோலையை அடைவோமாக.

“குன்றிலிள வாடைவரும் பொழுதெல்லா
மலர்ந்ததிருக் கொன்றை நாறத்
தென்றல்வரும் பொழுதெல்லாஞ் செழுஞ்சாந்தின்
மணநாறுஞ் செல்வ வீதி”

பலப் பலவாக அமைந்த மதுரை மாநகரினைக் காக்கும் பாண்டிய மன்னன் மகள்

“சோதியரிச் சிலம்பரற்றத் துணைநெடுங்கண்
செவியளப்பத் தொடித் தோள்வீசி
ஆதியர விந்தையென:

விளையாடற்கு ஆங்கு வருகின்றாள். அவளது

பச்சென்ற திருமுகமுஞ் சேயிதழும்
 வெண்ணகையும் பார்வை யென்னு
 நச்சம்பு மமுதாற நவிறுகின்ற
 மடமொழியு நாணும் பூணும்
 கச்சிக்க ணடங்காத கனதனமு
 நுண்ணிடையும் .....

பார்த்தனது மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன.

“வண்டானந் திரிதடத்து வரிவண்டி
 னினம்பாட மயில்களாடத்
 தண்டார்மெய்க் கிளிக்கூட்டஞ் சான்றோர்க்
 ளுரைபயிற்றத் தமிழ்கண் மூன்றும்
 கொண்டாடி யிளம்பூவைக் குழாந்தலைசாய்ந்
 துளமுருகுங் குன்றி னாங்கட்
 கண்டாளக் குமரனைத் தங் கொடிக்கயலைப்
 புறங்காணும் கண்ணினாளே”

“செந்திருவை யனையாளுந் திருமாலை
 யனையானுஞ் சிந்தை யொன்றாய்
 வந்திருவர் விலோசனமுந் தடையின்றி
 யுறவாடி மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
 வெந்துருவ மிழந்தமதன் மீளவும் வந்
 திரதியுடன் மேவு மாபோற்
 கந்தருவ முறைமையினாற் கடவுளர்க்குங்
 கிடையாத காமந் துய்த்தார்”

ஆங்கது நிகழ்ந்த பின்னர் அரசன் தனது புதல்வியது
 குறிப்பிணையறிந்து மணவினைக்கு வேண்டுவ புரிந்தான்.

“கோமடந்தை களிகூரப் புகழ்மடந்தை
 களிகூரக் கொற்ற விந்தை
 மாமடந்தை களிகூர மணவினை யொப்
 பனைக்குரிய மடந்தை மார்கள்
 பூமடந்தை யனையானைப் பூட்டியவெண்
 தரளமணிப் பூண்களாலே
 நாமடந்தை நிகராக்கி நாயகன்றன்
 வலப்பாக நண்ணுவித்தார்”

மணவினை நிகழ்ந்த பின்னர் ஒத்த காதலராகிய அவ்விருவரும்

“நோக்கியகண் ணிமையாம னோக்கி நோக்கி
நுண்ணியமென் புலவியிலே நொந்து நொந்து
தேக்கிய செங் கனியிதழா ரமுதுண் டுண்டு
சேர்த்தியகைந் நெகிழாமற் சேர்ந்து சேர்ந்து
தூக்கியபொற் றுலையினது ராக மேன்மேற்
றொடரவரும் பெரும்போகந் துய்த்தார் முன்னைப்
பாக்கியம்வந் திருவருக்கும் பலித்த தல்லார்
பாயனலத்திப் படியார் பயன்பெற் றாரே”

எனக் கூறிச் செல்கிறார்.

இனிப் போர்க்களத்திலும், பூஞ்சோலையிலும் யாம் கண்ட காட்சிகளை ஒப்ப வைத்து நோக்கி இலக்கியச் சுவை எத்தகையது என ஆராயப் புகுவோம்.

போர்க்களத்திலே பெருமிதச்சுவை தலையாய சுவையாகி நிற்கும். செயற்கரும் செய்கைகளைக் கண்டு இறும்புதெய்தும். உள்ளத்திலே மருட்கை யென்னுஞ் சுவைதோன்றும். எள்ளி நகைக்கின்ற நகையும், அசைவு கண்டிரங்கும் அவலமும், பகைமேற் செல்லும் வெகுளியும், இகழ்ந்துரைபாடும் இளிவரலும், அஞ்சத்தக்கன கண்டுழி நிகழும் அச்சமும், வெற்றியாலெய்திய உவகையும் என ஏனைய சுவைகளும் போர்க்களத்திலே தோன்றுதற்குரிய.

பூஞ்சோலைக் காட்சியினுள்ளே “காதலிருவர் கருத்தொப்ப ஆதரவுபட்ட உவகையும்” இனிய நகையும், வியப்பின் பாலதாகிய மருட்கையும், பிரிவு நோக்கிய அச்சமும், பிரிவாலெய்திய அச்சமும், பெருவரவின் பொருள்குறித் தெழுந்த சுவையினால் மாத்திரமன்று. பாவினகத்து எழுத்துக்கள் அமைந்து நின்ற தாலவிகற்பங்களினாலும் கவிஞர் தமது உள்ளக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவர்.

வளவன்பதி முதலாக வயங்கும்பதி தோறும்
துளவங்கம ழதிசீதள தோயங்கள் படிந்தே
இளவண்டமி ழெழுதேடுமுன் னெதிரேறிய துறைகூழ்
தளவங்கமழ் புறவஞ்செறி தண்கூடல் புகுந்தான்”

என்னும் செய்யுளின் பின்,

“குன்றிலிளவாடை வரும்பொழுதெல்லாம்” என்னுஞ் செய்யுள் வருகிறது. இடையின வெழுத்துப் பயின்று மெல்லென்று நீர்மையாகி நிற்கும், “துளவங்கம ழதிசீதள தோயம்”, “இளவண்டமி ழெழுதேடு” “தளவங் கமழ், புறவம்” என்னுஞ் சொற்றொடர்களின் நயத்தை நோக்குக.

தண்ணென்னும் நீர்த்துறையினையும், முல்லைமலர்களின் நகையினையுங்கண்டு இறும்புதெய்தி நிற்பேமிடையே இளவாடைக் காற்றும், மலயத்துதித்த மந்தமாருதம் வருதல் போல அடுத்த செய்யுள் வருகின்றது.

தனதந்தன தனதந்தன தான என்னுஞ் சந்தத்தின் பின்னர் தந்தான தனதான தனதந்த தனதான தனனதான “வண்டானந்திரி பொழிலில் வரிவண்டினின்பாட மயில்களாட” என்னுஞ் சந்தந் தோன்றித் தென்றற் காற்றினையும், வசந்த காலத்தையும் நினைவூட்டி உவகையளிக்கின்றது.

பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கத்திலே துரியோதனனும் வீமனும் கதாயுத்தஞ் செய்யும் வேளையிலே வீமன் மரபு தவறித் துரியோதனைத் தொடையிலடித்ததைக் கண்ட பலராமன் வெகுண்டெழுதலையும், கண்ணபிரான் இடைநின்று விலக்குதலையும் கூறுகின்ற பாகத்திலே செயல் விரைவினை நோக்கிச் சந்தமானது ஒவ்வொரு பாடலிலும் விகற்பித்துச் செல்வது உளங் கொண்டு உவப்புறு நீர்மையது.

1. தந்த தானன தானன தானன.
2. தனதனத் தனத்த தானதன
3. தனன தன தான தானன தானன
4. தனனா தனனா தனனா தனனா
5. தந்தன தனன தனன தானன
6. தத்த தனதன தத்தன தானன
7. தந்த தானன தானன தானன
8. தனதந்த தானன தானன தானன
9. தான தனனதன தானதன தானதன
10. தனன தனனதன தந்த தானன
11. தனத்தன தனத்தன தானன தானன
12. தனதன தனத்தன தந்த தானந்தன
13. தனத னத்தன தனதன தானன
14. தானன தனந்தன தனன தானா தனன

என வேறுபட்ட சந்தங்களிலேயே அப்பாடல்கள் நடக்கின்றன.

இனி “நோக்கிய கண்ணிமையால்” என்னும் செய்யுளினுள்ளே “நோக்கி நோக்கி, “நொந்து நொந்து” “உண்டு உண்டு” சேர்ந்து சேர்ந்து என்னும் மடக்குகள் எத்துணை யழகொடு பொருந்தி நிற்கின்றன!

கோமடந்தை களிகூர என்னுஞ் செய்யுளிலமைந்த மடக்கினையும் நோக்குக.

“கண்ணினுஞ் செவியினுந் நுண்ணிதினுணரும் உணர்வுடைய மாந்த ராகிய கவிகளுக்கு இயற்கையிலுள்ள அற்புதக் காட்சிகள் தத்தங்

கருத்தினை வெளியிட்டுரைக்கும். திரௌபதியினது சுயம்வர மண்டபத்தினை நாடிப் பஞ்சபாண்டவர் செல்கின்றனர். இளவேனிற் காலத்துக் குயிலினோசை அவர் செவிப்படுகின்றது. அக்குயில் என்ன செய்தியுரைத்தது என்னுமுண்மை கவிக்குப் புலப்படுகின்றது.

“மாக்குர லளக வல்லி வதுவையி னழகு காணத்
தாக்குர லடிகொள் யானைத் தரணிப ரெவரும் வந்தார்
வீக்குகள் மிளிர் பொற் பூணீர்! விரைவுடன் வம்மி னென்று
கூக்குரல் விளிப்ப போலுங் கோகிலக் குரலுங் கேட்டார்”

ஓசையும் சுவையும் ஒத்து நடப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இச் செய்யுளையும் நோக்குக.

“பூபால ரவையத்து முற்பூசை
..... பெறுவார் புறங்கானில் வாழ்
கோபால ரோவென் றுருத்தங்
..... கதித்துக் கொதித் தோதினான்
காபாலி முனியாத வெங்காம
..... னிகரான கவினெய்தி யேழ்
தீபால டங்காத புகழ்வீர
..... கயமன்ன சிசுபால னே”

இதன் கணமைந்த வெகுளிச் சுவையை நோக்குக.

“உருத்தங்கதித்துக் கொதித்தோதினான்” என வல்லொற்று மிக்க வருவது இச்சுவைக்கு மிகப் பொருத்தமுடையதாகும்.

“வாரடாவுனக் கீயாதுதா னர்தம்
மகளடுக்குமோ வானமாதர் தோள்
சேரடாமலைந் துயிரை மெய்யினைத்
தின்று தேவருர்சேரு விப்பன்யான்
போரடா துன்னோடாளி யேறுபுன்
பூளுதன்னுடன் பொர நினைக் குமோ
பாரடாவெ னாண்மையை யரக்கர்கைப்
பட்டபோதில் யார்பாரில் வைகினார்”

இடும்பன் கூற்றாகிய இப் பாடலினும் வல்லொற்று மிக்க வருதலை நோக்குக.

“கரியணிக்குளெக் கரிகள்புண்படா
கடவுதேரிலெத் தேர்கலக்குறா
பரியணிக்குளெப் பரிதுணிப்புறா
பாகர்தம்மிலெப் பாகர்வீழ்கலார்
நரணும்வெற்றிகூர் வசவுமுற்றபோர்
நவிலுகிற்கினும் நாநடுங்குமால்
இருதளத்தினும் இருவரம்பினும்
ஏவுணாதபே ரெந்தமன்னரே”

என்னுஞ் செய்யுளை நோக்குக.

வாளமிமன்னு பட்டபின்னர் கடோற்கஜன் கூறிய இவ்வரையை
நோக்குக.

இருவரெதி ரெதிர்த்தம்மி லிகல்பொருத
லுலகியற்கை யாருங் கூடிப்
பருவமுறாத் தனிக்குதலைப் பாலகனுக்
காற்றாமற் பறந்து போனீர்
ஒருவனெடுந் தேரளிக்க ஒருவன் மலர்க்
கைதுணிக்க ஒருவன் பின்னைப்
பொருவனென அறைகூவிப் பொன்றுவித்தா
னிதுகொண்டோ புகல்கின் நீரே

வரைக்குவமை பெறுதடந்தோள் வீமன்மக
னிப்படியே மதியா னாகி
உரைக்குமொழி கேட்டிருந்த வரகமணி
கொடிவேந்த னுருத்து நோக்கி
இருக்குமெழி வவைக்கேற்ப வியம்பாமற்
றன்மதத்தா லியம்பு கின்ற
அரக்கிமக னுடனொன்று கழறேலென்
றனனிருந்த வரசர் யார்க்கும்”

“அந்தவுரை மீண்டவன்கேட் டாங்கவனே
னகைத்துரைப்பா னரக்க ரேனுஞ்
சிந்தனையில் விரகெண்ணார் செருமுகத்தில்
வஞ்சகமுஞ் செய்யா ரையா
வந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார்
நிரைக்கழுவில் வீழ்ச் செய்யார்
உந்துபுன லிடைப்புதையா ரோருரி
லிருப்பகற்றா ருரையுந்தப்பார்”

“செந்தழல்வாழ் மனைக்கொளுவார் செய்ந்நன்றி
 கொன்றறியார் தீங்கு பூணார்
 அழுந்துமனத் தழுக்குறா ரச்சமந்
 றருளின்றிப் பொய்ச்சூ தாடார்
 கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார் கொடுங்கான
 மடைவித்துக் கொல்ல வெண்ணார்
 எழுந்தமரின் முதுகிடா ரிவையெல்லா
 மடிகளுக்கே யேற்ப வென்றான்”

இப்பாடலிலே நகையும் இளிவரலும் தோன்றி நின்றன.

“நின்றனையே யெனைக்காத்து நீயேகென்
 றியானுரைப்ப நெடுந்தே ருர்ந்து
 சென்றனையே யிமைப்பொழுதிற் நிகிரிரயையு
 முடைத்தனையே தெவ்வ ரோட
 வென்றனையே சுயோ தனற்றன் மகவுடனே
 மகவனைத்தும் விடங்கா லம்பிற்
 கொன்றனையே நின்னாண்மை மீண்டுரைக்கக்
 கூசினையோ குமர ரேறே

இதனுள் அவலச்சுவை தோன்றுகின்றது. மன்னைக் காஞ்சிச் செய்யுளுள்ளே “னகரமெய்” பெருவரவிற்பாறாதலை நோக்குக.

“அஞ்சின மஞ்சின மென்றுவி ரைந்துய
 ரண்டர்ப ணிந்திடவுந்
 துஞ்சின மின்றென வன்பணி யின் கிளை
 துன்பமு முந்திடவும்
 வஞ்ச மனங்கொடு வஞ்சக னின்றிடு
 வஞ்சனை நன்றிதெனா
 நெஞ்சில்வெ குண்டுல கொன்றுப டும்படி
 நின்றறி மிரந்தனனே”

முன்னிரண்டடியிலும் அச்சச்சுவை; பின்னிரண்டடியிலும் வெகுளிச்சுவை. வில்லி பாரதத்தினை இந்நாளில் யாம் மறந்திருக்கின்றோம். ஒரு காலத்தில் மட்டக்களப்பிலே வில்லி பாரதமானது கோயில்களிலே படித்துப் பயன் சொல்லும் நூலாக இருந்தது. ஆசிரிய வகுப்புக்கும் அது இன்றியமையாததாக இருந்தது. சங்கநூல்கள், காப்பியங்கள், இராமாயணம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் என்றிவற்றைப் படிப்பதற்குமுன் மாணவர்கள் பாரதத்திற் பயிலலாம். அப்பயிற்சி மேலிலக்கியக் கல்விக்கும் சிறந்த அஸ்திபாரமாகும். இலக்கணச் சுருக்கமும் ஒரு சில கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பயின்றபின் பாரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

சந்தச் செய்யுட்களைக் செம்மையாக வாசிப்பதற்கு ஒரு சிறிய சந்தவிருத்தத்தின் இலக்கணத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். தனதான, தத்த, தந்த எனச் சந்தக் குறிப்புகளை எழுதப் பயின்றுகொண்டாற் போதும். தெளிவுபெற வாசிக்கவேண்டும்; ஓசைக்காக ஒரு முறையும் பொருளுக்காக மற்றொரு முறையும் வாசிக்கலாம். செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட இடங்கள், மக்கள், சந்தர்ப்பம், நிகழ்ச்சி என்றிவற்றை அகக்கண்ணா னோக்குதல் வேண்டும். செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட பேச்சு, ஓசை என்னும் இவற்றை அகக்காதினாற் கேட்க வேண்டும். சுவையோடு கூடிய மெய்ப்பாடு வாசிப்போரது உடலத்தில் ஒரு சிறிது தோற்றுதல் வேண்டும். உயர் குணங்களையும் செயற்கருஞ் செயல்களையும் நோக்கி உள்ளமானது உருகுதல் வேண்டும். கவிநுண்ணித்தினமைத்து வைத்த அரும் பொருளின் செவ்வியை ஆழ்ந்து நோக்கிப் பாராட்டுதல் வேண்டும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து உள்ளத்தின் முத்திறமாகிய அறிவு, இச்சை, துணிவு என்பன தெளிவு, இனிமை, உறுதி யென்னுங் குணங்களை மருவி, உண்மை, அழகு, நன்மையென்னுமிவற்றிலீடுபட்டு நிற்க, கண்ணுஞ் செவியும்மானந்தமுறக் கண்டுங் கேட்டும் இறும்புதெய்த உடல் செயலற்றுப் பரவசப்பட்டு நிற்கும் எல்லையிலே வானவர் நாட்டின்பம் ஓரளவுக்கு வந்தெய்தும். ஆங்கது பற்றியன்றோ “தேவரணையர் புலவர்” என ஆன்றோர் கூறினர். “வண்டானந்திரி தடத்து” என்னும் பாடலினை ஆராய்வோம்.

நமது அகக்கண் முன்னே ஓர் அழகிய மலையும் மரங்களடர்ந்த இளஞ் சோலையும், அகன்ற தடாக மொன்றுங் காணப்படுகின்றன. சோலையகத்து இளமயில்கள் ஆடுகின்றன. தடாகத்திலே வெள்ளிய சிறையை யுடைய நீர்ப்பறவைகள் திரிகின்றன. அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்மீது ரீங்காரம் செய்யும் வண்டினம் படிக்கின்றன. மரக் கிளைகளிலே கிளிகளும், நாகணவாய்ப் புட்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வழக்கிடையே வண்ப்புரிக்க ஆவனொருவனும் மடவரலொருத்தியும் ஒருவரையொருவர் வியப்போடு நோக்குகின்றனர். இம்மடவரலது கண்கள் கயல் மீனை வென்ற தோற்றத்தையுடையன. இக் காட்சியினாலே பற்றப்பட்ட அகக்கண் பிறிதொன்றினை நோக்காது, குறித்த காட்சியிலே படிந்து கிடக்கின்றது. வண்டுகளினது ரீங்காரவோசையும் கிளிகளும், நாகணவாய்களும் மொழியும் தமிழினோசையும் மந்தமாருதத்தின் மெல்லென்ற ஓசையும், மலையினின்று விழுகின்ற அருவியினோசையோடு கலந்து அகச் செவியை நிறைக்கின்றன. கிளியும், நாகணவாயும் சான்றோருரையினையும், முத்தமிழினையும் விளம்புகின்றன என்றமையினாலே, பாண்டிநாடு தமிழுக்கு உறையுள் என்பதும், சான்றோர் வாழும் பழம்பதி என்பதும் உய்த்துணர வைக்கப்பட்டது.

“தங்கொடிக்கயலைப் புறங்காணும் கண்ணினாள்” என்றமையினாலே, ஆங்குத் தோற்றிய மேதகவுடையாள் பாண்டிய மன்னனது செல்வப் புதல்வி யென்பதும் அக்குமரன் என்றமையின் முருகனையை

உ.வே. சாமிநாதையர்

(1855-1942)

தமிழ்த்தாத்தா என்று தமிழறிந்தோரால் போற்றப்படும் இவர் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள உத்தமதானபுரத்தைச் சேர்ந்த வேங்கட சுப்பையர் என்பாருக்கு மகவாக 1855 ஆம் ஆண்டில் தோன்றினார். இளமையில் அரியலூர் சடகோப ஐயங்கார், விருத்தாச்சல் முதலியார் ஆகியோரிடம் தமிழ் கற்றுத் தமிழிலக்கியத்தின் பரப்பையும், சிறப்பையும் நன்குணர்ந்தார்.

தமிழிலக்கியங்களின்மீது ஆராத பற்றுக் கொண்ட இவர் தமது 17ஆம் வயதில் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்று மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் மாணவராயமர்ந்து ஐந்து ஆண்டுகள் கல்வி கற்றார்.

தம் 24ஆம் வயதில் கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரியில் தமிழாசிரியரானார். பின்னர் 1903 ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர் பதவியை ஏற்றார். மாணவர் மனதில் நிலையான இடம்பெற்றதோடு மாணவர்களையும் மற்றவர்களையும் தமிழை மதிக்கவும் துதிக்கவும் செய்தார்.

60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ்ப்பணி ஆற்றிய ஐயரவர்கள் எண்ணற்ற தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தார். செல்லரித்த தமிழ் ஏடுகளைத் தேடிப்பெற்று அவற்றிலுள்ள இலக்கியச் செல்வங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பத்துப்பாட்டு, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், புறநானூறு என்பன ஐயரவர்கள் பதிப்பித்துவிய நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. தலைசிறந்த பதிப்பாசிரியராக மட்டுமன்றி உரையாசிரியராகவும், நூலாசிரியராகவும் இவர் விளங்கினார்.

“சங்கத்தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்”, “கண்டதும் கேட்டதும்”, “நல்லுரைக் கோவை”, “புதியதும் பழையதும்”, “நினைவு மஞ்சரி”, “என் சரிதம்” என்பன ஐயரவர்கள் எழுதிய நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கன. தம் ஆசிரியரது வரலாற்றை “மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சரிதம்” என்ற நூலாகவும் எழுதியுள்ளார்.

ஆங்கில அரசினர் இவருக்கு “மகாமகோபாத்தியாயர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கினர். பல்கலைக்கழகத்தினர் டாக்டர் பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தினர். தமிழ்த்தாத்தா அவர்கள் 1942இல் இயற்கை எய்தினார்.

7. ஆசிரியரை அடைந்தது

உ.வே. சாமிநாதையர்

செங்கணத்தில் நாங்கள் பிரமோதாத வருஷம் பங்குனி வரையில் (1871 மார்ச்சு வரையில்) இருந்தோம். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டின புராணம் அரங்கேற்றிப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு நாக பட்டினத்திலிருந்து மீண்டும் மாயூரத்துக்கே வந்துவிட்டார்களென்று அங்கே கேள்வியுற்றோம். அப்புலவர் பிரானிடம் படிக்கப்போகிறோம் என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் ஒரு புதிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவர்களைப்பற்றி நான் கேள்வியுற்றிருந்த செய்திகளெல்லாம் ஒருங்கே என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. உத்தமதானபுரம் பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயராகிய சாமிநாதையர் முதல், செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியார்வரையில் யாவரும் அவ்வப்போது சொன்ன விஷயங்களால் என் மனத்துக்குள்ளே பிள்ளையவர்களைப் போல ஒரு உருவத்தைச் சிருஷ்டி செய்து கொண்டேன். ஆசிரியர்களுக்குள் சிறந்தவா கவிகளுக்குள் சிகாமணி, குணக்கடல் என்று அவரை யாவரும் பாராட்டுவார்கள். அவர் எனக்குப் பாடம் சொல்வது போலவும், நான் பல நூல்களைப் பாடம் கேட்பது போலவும், என்னிடம் அவர் அன்பு பாராட்டுவது போலவும் பாவனை செய்து கொள்வேன்; கனவும் காண்பதுண்டு.

விருத்தாசல ரெட்டியார் முதலியவர்களிடம் விடைபெற்று செங்கணத்திலிருந்து அரியலூர் வந்து சேர்ந்தோம்.

என் முதல் தமிழாசிரியராகிய சடகோபையங்காரிடம் எனக்குக் கிடைக்கப்போகும் பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொல்லி அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற எண்ணி அவர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அப்போது அவர் வெளியே சென்றிருந்தார். ஓரிடத்தில் ஒரு புதிய புத்தகம் இருந்தது. அந்த வீட்டை என் சொந்த வீட்டைப்போல் எண்ணிப் பழகியவனாதலால் அப்புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருநாகைக் காரோணப் புராணமாக இருந்தது. நான் பிள்ளையவர்களுடைய புலமையைப்பற்றிக் கேட்டிருப்பினும் அவர் இயற்றிய நூல் எதனையும் பார்த்ததில்லை. அப்புராணம் அச்சந்தர்ப்பத்தில் கிடைத்ததை ஒரு பெரிய நன்னிமித்தமாக எண்ணினேன். அதில் ஒவ்வொரு ஏடாகத் தள்ளிப் பார்த்தேன்; சில பாடல்களையும் படித்தேன் யாப்பிலக்கணத்தை நன்றாகப் படித்து முடித்த சமயமாதலால், அச் செய்யுட்களின் அமைப்பையும் எதுகை மோனை நயங்களையும் ஓசை இன்பத்தையும் தெரிந்து அனுபவித்து மகிழ்ந்தேன். இந்த நூலையும் இது போன்ற பல நூல்களையும் இயற்றிய மகா புர.ஷரிடம் படிக்கப்போகிறோம் என்று எண்ணி எண்ணி நான் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

அப்புத்தகத்தை ஆவலோடு புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில் “வெங்கடராமா எப்பொழுது வந்தாய்” என்று சொல்லிய வண்ணம் சடகோபையங்கார் உள்ளே வந்தார். அவரை நான் கண்டவுடன் நமஸ்காரம் செய்தேன். பின்பு நான் பிள்ளையவர்களிடம் படிக்கப் போவதாக அவரிடம் சொன்னேன்.

“நல்ல காரியம். அவர் மகாகவி. சிறந்த புலவர். மிகப் பெரியவர். அவரிடத்தில்பாடம் கேட்பதற்கு மிகப் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் அவரிடம் மனம் கோணாதபடி நடந்துகொண்டு தமிழ் கற்றுக்கொள். நீ எப்போது அவரிடம் போவதாக நிச்சயித்தாயோ அப்போதே உன் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே சொல்வேன். நன்றாகப் படித்துப் பெரிய வித்துவானாக வேண்டும்” என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

எல்லாம் நீங்கள் ஊட்டின தமிழ்ச் சுவையினால் உண்டான பயனே என்று பணிவாக நான் விடை கூறினேன்.

சில அன்பர்கள் விரும்பியபடி நாங்கள் பத்து நாட்கள் அரியலூரில் தங்கியிருந்தோம். பிறகு உத்தமதானபுரம் சென்றோம். உத்தமதானபுரத்திலிருந்து அப்பால் மாயூரம் செல்லவேண்டியதுதான். இந்த நிலையில் அதுகாறும் என்னைப் பிரிந்திராத என் பெற்றோர்கள் நான் தனியே மாயூரத்தில் இருக்கவேண்டுமே என்பது பற்றிக் கவலை கொள்ளத் தொடங்கினர்.

“நமமுடைய காலநிலை இப்படி இருக்கிறது. குழந்தையை விட்டு நான் எப்படித் தனியே இருப்பேன்! சூயைக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை அங்கே பிரியத்துடன் யார செய்து போடுவார்கள்? இவனுக்குத் தன்கையாலேயே எண்ணெய் கேட்பதுக் கொள்ளக்கூடத் தெரியாதே” என்று என் தாயார் வருந்தினார்.

என்ன செய்வது! நம்முடைய கால வித்தியாசம் இப்படி இருக்கிறது. இதுவரையிலும் அவன் படிப்பையே முக்கியமாக எண்ணி, எங்கெங்கே போனால் அவன் படிப்பும் நம் காலட்சேபமும் நடைபெறுமோ, அங்கெல்லாம் போயிருந்தோம். இப்போதோ மாயூரத்தில் நாம் போயிருப்பது சாத்தியமன்றே; கிராமங்களில் உள்ள ஜனங்களையெல்லாம் நகரவாசிகள் நம்மை ஆதரிக்க மாட்டார்களே! தவிர, அரியலூரைச் சுற்றிலும் உள்ள ஊர்களில் இருப்பவர்கள் என்னிடம் அபிமானமுள்ளவர்கள் மாயூரத்தில் அப்படி யார் இருக்கிறார்கள்? இவனுக்கே ஆகாரம் முதலிய சௌகரியங்கள் கிடைக்குமோ என்று சந்தேகப்படுகின்றேன். அவற்றிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப் பணம் வேண்டும் பணத்திற்கு என்ன செய்வது? என்று என் தந்தையார் வருந்தினார்.

“ஈசுவர சகாயம் இருந்தால் எல்லாம் கைகூடும்” என்ற கொள்கையுடையவர் என் தந்தையார். சிவபூஜை. மந்திரஜபம் முதலியவைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை அதிகம். எனக்குச் சில மந்திரங்களைத் தக்கவர் ஒருவரைக் கொண்டு உபதேசம் செய்வித்தார்.

மாயூரப் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கினோம். என் தந்தையார் கையிலோ பணம் இல்லை. இதனையறிந்து அவர் நண்பர் ஒருவர் செலவுக்காக ரூபாய் 25 கடனாகக் கொடுத்தார். அந்தத் தொகை அப்பொழுது மிகப் பெரிய சம்பளத்தைப்போல உதவியது; என் படிப்புக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது. உத்தமதானபுரத்திலும் பக்கத்திலும் உள்ள பந்துக்களிடம் நான் மாயூரம் போவதாக விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

என் தாயார் அப்போது கருவுற்றிருந்தமையால் என் தந்தையார் அவரையும் என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு சூரிய மூலைக்குச் சென்றார். என் தாயாரை அங்கே விட்டு விட்டு நானும் என் தந்தையாரும் மாயூரம் வந்து சேர்ந்தோம். அவ்வூரில் மகாதானத் தெருவில் என் சிறிய தந்தையார் வேட்டகத்தில் தங்கினோம் அப்பொழுது அங்கே என் சிறிய தாயாரும் வந்திருந்தார்.

எனக்கு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் சந்தோஷத்தினால் படபடப்பு அதிகமாயிற்று. என் தந்தையாருக்கோ வரவரக் கவலையின் அறிகுறி முகத்தில் தோற்றத் தொடங்கியது. பல நாட்களாக நினைந்து நினைந்து எதிர்பார்த்து ஏங்கியிருந்த நான் ஒரு பெரிய பாக்கியம் கிடைக்கப் போகின்றதென்ற எண்ணத்தால் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன். அக்காலத்தில் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் மாயூரத்தில் இருந்தார். அச்செய்தியை நான் அறிவேன். வேறு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் மாயூரத்தில் அடிவைத்தேனோ இல்லையோ உடனே அவரைப் போய்ப் பார்த்திருப்பேன். மாயூரத்தில் உள்ள அழகிய சிவாலயத்திற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்திருப்பேன்; அந் நகரிலும் அதற்கருகிலும் உள்ள காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பேன். அப்போதோ என் கண்ணும் கருத்தும் வேறு ஒரு பொருளிலும் செல்லவில்லை.

“தமிழ் நாட்டிலே இணையற்று விளங்கும் ஒரு தமிழாசிரியரிடம் நான் அடைக்கலம் புகுந்து தமிழ்முதத்தை வாரி நுகர்ந்து செம்மாந்து நிற்பேன்” என்ற நினைவில் முன்பட்ட பாட்டையும், மேலே என்ன செய்வது என்ற யோசனையையும் மறந்தேன். ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமாகத் தோன்றியது. பிள்ளையவர்கள் முன்னே சென்று அவரைக் கண்ணாரக் கண்டு அவர் பேசுவதைக் கேட்டு அவர் மாணாக்கர் கூட்டத்தில் ஒருவனாகச் சேரும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து நின்றேன்.

மாயூரத்திற்கு நாங்கள் காலையில் வந்து சேர்ந்தோம் உடனே என் தந்தையார் ஸநானம் முதலியன செய்து விட்டுப் பூஜை செய்யத் தொடங்கினார். என் தாயார் இல்லாத காலங்களில் அவரது பூஜைக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை நானே செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே அன்றும் செய்தேன் அன்று புரிந்த பூஜையில் என் நல்வாழ்வைக் குறித்து அவர் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து உருகியிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்தது.

பூஜைக்குப் பின் போஜனம் செய்தோம். அப்பால் தந்தையார் சிரம பரிகாரம் பண்ணிக் கொண்டார். பிறகு பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் நானும் அவரும் பிள்ளையவர்களைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம் போகும் வழியில் ஸ்ரீ மாயூரநாதர் ஆலயம் இருந்தமையின் உள்ளே சென்று சுவாமி சந்நிதானத்தில் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுச் சென்றோம்.

அக்காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் மாயூரத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக்குரிய கட்டளை மடத்தை அடுத்து மேல்பால் உள்ள வீட்டில் இருந்து வந்தார். நாங்கள் அவ் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கே முன்கட்டில் இருவர் இருந்தனர்.

தந்தையார், மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று ஒருவரைக் கேட்டார்.

இந்த வீட்டின் பின்புறத்துள்ள தோட்டத்தில் வேலை நடப்பதால் பிள்ளையவர்கள் அதைக் கவனித்துக் கொண்டு அங்கே இருக்கிறார்கள் என்று அக் கனவான் கூறினார்.

அப்போது அங்கே பிள்ளையவர்களுடைய தவசிப் பிள்ளை ஒருவர் வந்தார். அவரிடம் என் தகப்பனார், பிள்ளையவர்களை நாங்கள் பார்க்கவந்திருக்கும் செய்தியைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அங்ஙனமே போய்ச் சொல்லப் பிள்ளையவர்கள் நாங்கள் இருந்த இடத்துக்கு வந்தார்.

அப் புலவர் பெருமான் வரும்போதே அவருடைய தோற்றம் என் கண்ணைக் கவர்ந்தது. யானை மெல்ல அசைந்து நடந்து வருவதைப்போல் அவர் வந்தார். நல்ல வளர்ச்சியடைந்த தோற்றமும், இளந் தொந்தியும். முழங்கால்வரையில் நீண்ட கைகளும், பரந்த நெற்றியும், பின்புறத்துள்ள சிறிய குடுமியும். இடையிலே உடுத்திருந்த தூய வெள்ளை ஆடையும் அவரைப் பரம்பரைச் செல்வரென்று தோற்றச் செய்தன. ஆயினும் அவர் முகத்திலே செல்வர்களுக்கும் உள்ளிருப்ப இல்லை. ஆழ்ந்து பரந்த சமுத்திரம் அலையாது நிற்பது போன்ற அமைதியே தோற்றியது கண்களில் எதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் பார்வை இல்லை. அப்படிப்பட்ட பார்வையும் இல்லை. தம் முன்னேயுள்ள பொருள்களில் மெல்ல மெல்லக் குளிர்ச்சியோடு செல்லும் பார்வைதான் இருந்தது.

அவருடைய நடையில் அமைதியும். வாழ்க்கையில் புண்பட்டுப் பண்பட்ட தளர்ச்சியும் இருந்தன. அவருடைய தோற்றத்தில் உத்ஸாகமில்லை. சோம்பலுமில்லை; படபடப்புமில்லை; சோர்வும் இல்லை அவர் மார்பிலே ருத்திராட்ச கண்டி விளங்கியது.

பலகாலமாகத் தவம்புரிந்த ஒரு தெய்வ தரிசனத்துக்குக் காத்திருக்கும் உபாசகனைப்போல நான் இருந்தேன்; அவனுக்குக் காட்சியளிக்கும் அத் தெய்வம் போல அவர் வந்தார். என் கண்கள் அவரிடத்தே சென்றன. எனது மனத்தில் உத்ஸாகம் பொங்கி அலை எறிந்தது. அதன் விளைவாக ஆனந்தக் கண்ணீர் துளித்தது. அத்துளி இடையிடையே அப் புலவர் பிரானுடைய தோற்றத்தை மறைத்தது. சுற்றிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் விலக்கிவிட்டு அவரது திரு மேனியில் உலவிய என் கண்கள் அவர் முகத்திலே பதிந்துவிட்டன.

அவர் வந்தவுடன் நின்றுகொண்டிருந்த எங்களை உட்காரும்படி சொன்னார். அந்தத் தொனியிலும் அமைதியைத்தான் நான் உணர்ந்தேன். எல்லாம் சாந்தமாக இருந்தன. அவரும் அமர்ந்தார். என் தகப்பனாரைப் பார்த்து நீங்கள் யார்? வந்தகாரியம் என்ன? என விசாரித்தார். அவர் வார்த்தைகள் அன்புடன் கலந்து வெளிவந்தன.

நாங்கள் பாபநாசத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள உத்தமதான புரத்திலிருந்து வருகிறோம். தங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தோம். இவன் என் குமாரன். தமிழ் படித்து வருகின்றான். சிலபேரிடம் பாடம் கேட்டிருக்கிறான். சங்கீதமும் அப்பியாசம் செய்திருக்கிறான். தங்களிடம் பாடம் கேட்கவேண்டு மென்று மிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறான். தமிழைத்தவிர வேறு ஒன்றிலும் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. எப்போதும் தங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறான். ஆகையால் தங்களிடம் அவனை அடைக்கலமாக ஒப்புவித்து விட்டுப் போக வந்தேன்.

உங்கள் பெயர் என்ன?

என் பெயர் வேங்கடசுப்பன் என்பர். இவன் பெயர் வேங்கடராமன் என்றார் என் தந்தையார்.

வேங்கடசுப்பன் என்பது நல்ல பெயர். வேங்கட சுப்பிரமணியனென்பதன் மருஉ அது. திருவேங்கட மலையில் முருகக் கடவுள் கோயில் கொண்டிருக்கிறாரென்பதற்கு இந்த வழக்கு ஒரு ஆதாரம்.

"அவர் பேச்சில் ஒரு தனி இனிமையை நான் உணர்ந்தேன் சாதாரணமாகப் பேசும்போதே அருமையான விஷயம் வெளிவருகின்றதே!" என்று நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன்.

பிறகு பிள்ளையவர்கள் என்னைப் பார்த்து “நீர் யார் யாரிடம் என்ன என்ன நூல்களைப் பாடம் கேட்டிருக்கிறீர்”? என்று வினாவினார். நான் மெல்ல என் வரலாற்றைச் சொன்னேன்; சட்கோபையங்காரிடம் படித்தது முதல் செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியாரிடம் காரிகைப் பாடம் கேட்டது வரையில் விரிவாக எடுத்துரைத்தேன்.

“இவருக்கு இசையில் எந்த மட்டும் பயிற்சியுண்டு”? என்று என் தந்தையாரை நோக்கி அவர் கேட்டார். சங்கீதத்தை இசையென்று அவர் சொல்லியதை நான் கவனித்தேன்.

தாம் எனக்குச் சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்பித்து வந்ததை என் தந்தையார் தெரிவித்தார். அப்பால், தாம் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் குருகுலவாசம் செய்து சங்கீதம் கற்றதையும் சொன்னார்.

“இந்த ஊரிலுள்ள கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரைத் தெரியுமோ”? என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்.

“நன்றாகத் தெரியும். அவரும் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் சிலகாலம் அப்பியாசம் செய்தது உண்டு.”

இவ்வாறு எங்கள் வரலாற்றை அறிந்து கொண்ட பின்பு அக்கவிஞர் பெருமான் என்னைப் பார்த்து. “நைததத்தில் ஏதாவது ஒரு பாடலைச் சொல்லும்” என்றார். அந்த மகா வித்துவானுக்கு முன், காட்டுப் பிராந்தியங்களில் தமிழறிவைச் சேகரித்துக் கொண்ட நான் எவ்வளவு சிறியவன்! எனக்குப் பாடல் சொல்லத் தைரியம் உண்டாகவில்லை. மனம் நடுங்கியது; உடல் பதறியது. வேர்வை உண்டாயிற்று; நாக்கு உள்ளே இழுத்தது. இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் இவ்வாறு தடுமாறினேன். அப்பால் ஒருவாறு நைததத்தில் உள்ள காப்புச் செய்யுளைக் கல்யாணி ராகத்தில் மெல்லச் சொன்னேன்.

இன்னும் ஒரு பாடலைச் சொல்லும் என்றார் அவர். நான் நைததத்தின் சிறப்புப் பாயிரப் பாடலைச் சாவேரி ராகத்தில் சொன்னேன். அந்த இரண்டு செய்யுட்களையும் மீட்டும் சொல்லிப் பொருள் கூறும்படி கூறினார். நான் பாடலைச் சொல்லிப் பொருள் கூறத் தொடங்குகையில் நாக்குத் தழுதழுத்தது.

‘தைரியமாகச் சொல்லும்’ என்று அக் கவிஞர்பிரான் கூறினார். நான் இரண்டு செய்யுளுக்கும் பொருள் கூறி முடித்தேன்.

“நிகண்டு பாடம் உண்டோ” என்று அவர் கேட்டார். “பன்னிரெண்டு தொகுதியும் பாடம் உண்டு” என்று கூறவே, சிலசில பாடங்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டுவிட்டு, “நிகண்டை மனனம் செய்வது நல்லதே.

இக்காலத்தில் அதை நெட்டுருப் பண்ணும் வழக்கமே போய விட்டது சொன்னால் யாரும் கேட்பதில்லை” என்றார்.

அப்போது என் தந்தையார், “இவனைத் தங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். எப்போது இவன் பாடம் கேட்க வரலாம்?” என்று கேட்டார்.

அப்புலவர் பெருமான் சிறிது நேரம்மௌனமாக இருந்தார். அவர் எதையோ யோசிக்கிறார் என்று எண்ணினேன்; “ஒரு கால் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரோ? என்று அஞ்சினேன். அவர் மெல்லப் பேசத் தொடங்கினார்.

“இங்கே படிப்பதற்கு அடிக்கடி யாரேனும்வந்த வண்ணமாக இருக்கிறார்கள். வரும்போது பணிவாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். சில காலம் படித்தும் வருகிறார்கள். படித்துத் தமிழில் நல்ல உணர்ச்சி உண்டாகும் சமயத்தில் போய்விடுகிறார்கள். சிலர் சொல்லாமலே பிரிந்துவிடுகிறார்கள். சிலர், “ஊர்போய்ச் சில தினங்களில் வருகிறோம்” என்று சொல்லிப் போய்த் திரும்புவதே இல்லை; சில காலம் இருந்து படிப்பதாகப் பாவனை செய்து விட்டுப் பிரிந்து சென்று, என்னிடம் படிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். இப்படி அரைகுறையாகப் படிப்பதால் அவர்களுக்கு ஒரு பயனும் உண்டாவதில்லை. இத்தகையவர்கள் இயல்பைக் கண்டு கண்டு மனம் சலித்து விட்டது. யாராவது பாடம் கேட்பதாக வந்தால் யோசனை செய்துதான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது.”

அவர் பேச்சிலே அன்பும் மென்மையும் இருந்தன. ஆனால் அவர் கருத்து இன்னதென்று தெளிவாக விளங்கவில்லை. என் உள்ளத்திலே அப்பேச்சு மிக்க சந்தேகத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அவர் தம்மிடம் வந்து சில காலம் இருந்து பிரிந்து போன மாணாக்கர்கள் சிலர் வரலாற்றையும் சொன்னார். “இந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொல்வதன் கருத்து என்ன? நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பம் இல்லை என்பதைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறார்களோ? அப்படி இருந்தால் இவ்வளவு பிரியமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க மாட்டார்களே” என்று நான் மயங்கினேன்.

என் தந்தையார் தைரியத்தை இழவாமல், “இவன் அவ்வாறெல்லாம் இருக்கமாட்டான். இவனுக்குப் படிப்பைத்தவிர வேறு வேலை இல்லை. தங்களிடம் எவ்வளவு காலம் இருக்க வேண்டுமானாலும் இருப்பான். தங்களுடைய உத்தரவு இல்லாமல் இவன் எங்கும் செல்லமாட்டான். இதை நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இதற்கு முன் இவனுக்குப் பாடம் சொன்னவர்களெல்லாம் இவனைத் தங்களிடமே கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி வற்புறுத்தினார்கள். பல காலமாக யோசித்து அதிக ஆவலுடன் தங்களிடம் அடைக்கலம் புக இவன் வந்திருக்கிறான்.

இவனுடைய ஏககதையைக் கண்டு நான் தாமதம் செய்யாமல் இங்கே அழைத்து வந்தேன் தங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டேன் இனிமேல் இவன் விஷயத்தில் எனக்கு யாதோர் உரிமையும் இல்லை” என்று கூறினார். அவர் அப்படிச் கூறும்போது உணர்ச்சி மேலே பேசுவோட்டாமல் தொண்டையை அடைத்தது நானும் ஏதேதோ அப்போது சொன்னேன், வேண்டிக் கொண்டேன் என் வாய் குழறியது; கண் கலங்கியது; முகம் ஒளி இழந்தது

அங்கே இருந்தவர்கள் என் தந்தையார் வேண்டுகோளையும் எனது பரிவையும் உணர்ந்து இரங்கி, “இந்தப் பிள்ளை இருந்து நன்றாகப் படிப்பாரென்றே தெரிகிறது சாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார்கள்

அக்கவிஞர்பிரானது முகம் மலர்ந்தது. ஒரு விதமான உறுதிக்கு அவர் வந்துவிட்டாரென்பதையும், அத் தீர்மானம் எனக்கு அநுகூலமாகத்தான் இருக்குமென்பதையும் அந்த முகமலர்ச்சி விளக்கியது

“இவ்வூரில் பந்துக்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களோ? இவருடைய ஆகாரத்திற்கு ஏற்பாடு ஏதேனும் செய்திருக்கிறீர்களா? என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்

“இவ்வூரில் நண்பர்களும் பந்துக்களும் இருந்தாலும் அவர்கள் செல்வம் உள்ளவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்குச் சீரமை கொடுப்பது உசிதமாக இராது. தாங்களே ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்” என்றார் என் தந்தையார். பிள்ளையவர்கள் பல மாணாக்கர்களை வைத்துப் போஷித்துப் பாடம் சொல்லி வருகிறார் என்ற செய்தியைப் பலர் கூறக் கேட்டிருந்தமையின் இவ்வாறு எந்தையார் சொன்னார்.

“திருவாவடுதுறையிலும் பட்டிச்சுரத்திலும் நான் தங்கும் காலங்களில் இவருடைய ஆகார விஷயத்தில் ஒரு குறையும் நேராமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். சைவராக இருந்தால் ஒரு கவலையும் இராது; என் வீட்டிலேசாப்பிடலாம். இந்த ஊரில் இவர் ஆகார விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலையில் இருக்கிறேன்; அது பற்றி வருந்துகிறேன்”

“அப்படியானால் இவ்வூரில் இருக்கும் வரையில் இவன் ஆகாரச் செலவிற்கு வேண்டிய பணத்தை எப்படியாவது முயன்று அனுப்பி விடுகிறேன். இவனைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

“சரி ஒரு நல்ல தினம் பார்த்துப் பாடம் கேட்க ஆரம்பிக்கலாம்.”

என் தவம் பலித்ததென்று நான் குதூகலித்தேன். அஸ்தமன சமயமாகி

விட்டமையால் நாங்கள் மறு நாட்காலையில் வருவதாக விடை பெற்றுக் கொண்டு எங்கள் விடுதிக்கு மீண்டோம்

நாங்கள் போகும்போது எங்கள் மனத்தை அமிழ்த்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கியது போல இருந்தது என் தந்தையார் அடிக்கடி "ஜாக்கிரதையாக இருப்பாயா? தேக செளக்கியத்தை கவனித்துக் கொள்வாயா? கடிதம் எழுதுவாயா? வருத்தப்படாமல் இருப்பாயா" என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். என்னைத் துன்பீ விட்டுச் செல்வதற்கு அவர் உள்ளம் எவ்வளவு தத்தளிச்சென்றதை அவை விளக்கின

நாணாபிப்பிபாணகக ராமரிசார்பி

(8091-8091)

செய்தகாரணமிவ்வாறில் எடுத்தகடித காரணகலப் பணைகலாபி
 ராமரிசார்பி யிவ்வாறில் விடுகாரணகலத்திருண்டுக் புவிக
 பாவணகலாபிபிபாணகக ராமரிசார்பிபாணக
 காரணகலாபிபிபாணகக ராமரிசார்பிபாணக
 காரணகலாபிபிபாணகக ராமரிசார்பிபாணக

செய்தகாரணமிவ்வாறில் எடுத்தகடித காரணகலப் பணைகலாபி
 ராமரிசார்பிபிபாணகக ராமரிசார்பிபிபாணக

செய்தகாரணமிவ்வாறில் எடுத்தகடித காரணகலப் பணைகலாபி
 ராமரிசார்பிபிபாணகக ராமரிசார்பிபிபாணக
 ராமரிசார்பிபிபாணகக ராமரிசார்பிபிபாணக
 ராமரிசார்பிபிபாணகக ராமரிசார்பிபிபாணக
 ராமரிசார்பிபிபாணகக ராமரிசார்பிபிபாணக

பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை

(1903-1968)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவும், தமிழ் துறைத் தலைவராகவும் விளங்கிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சிறந்த மொழியியல் ஆய்வாளராவார். மொழியியல், சாசனவியல், நாட்டார்வழக்கியல் ஆதியாம் துறைசார்ந்த பல்வேறு ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் உருவாகி வளம்பெற வழிவகுத்த பெருமைக்குரியவர்.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழை தமது நாடகங்களிற் பயன்படுத்திப் பெரும் வெற்றி கண்டவர். நானாடகம், இருநாடகம், மாணிக்கமாலை, சங்கிலி என்பன இவர் எழுதிய நாடக நூல்களாகும். ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியும், தூவுதும் மலரே என்னும் கவிதைத் தொகுதியும் பேராசிரியர் வெளியிட்ட மற்றிரு நூல்களாகும்.

8. தமிழும் பிறமொழியும்

பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை-

பரத கண்டத்திலே பேசப்படும மொழிகளை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன முண்ட மொழி, திராவிட மொழி, ஆரிய மொழி. வங்காள நாட்டிலுள்ள மக்களுள் சண்டாளர் எனும் கூட்டத்தினர் பேசும் சந்தாலி என்னும் மொழியும், முண்டாரி, ஆசரி, கொர்வாரி, சபர ஆகிய மொழிகளும் பிறவும் முண்டமொழிப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. இம்மொழிக் கூட்டம் இந்தியாவுக்குச் கிழக்கேயுள்ள நிக்கோபாத் தீவிலும், மலாயாத் தீபகற்பத்திலுமுள்ள பூர்வீகக் குடிகளின மொழியுடன் தொடர்புள்ளன என்பது அரிஞர் கருத்து. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலிய வளர்ச்சியடைந்த மொழிகளும் குடகு, தோட, கொண்டி, கொட, குறுக், மாஸ்தோ, கூஇ, கொலாமி, பிராகுயி முதலிய வளர்ச்சியடையாத மொழிகளும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இம் மொழிக் குடும்பம் இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள நாடுகளில் இல்லையென ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலர் கருதி வந்தனர். ஆனால் கால்டுவெல் பாதிரியார், ஷினடர், வொன்ஹெண்சு முதலிய ஆராய்ச்சியாளர், காலத்துக்குக் காலம் தாம் செய்துவந்த ஆராய்ச்சிகளினால் ஊறல் மலைத்தொடருக்குத் தென் கிழக்கே உள்ள சீதிய குடும்ப மொழிகள் திராவிடக் குடும்ப மொழிகளைச் சேர்ந்தவை எனக் கருதி வந்தனர். இப்போது நடக்கும் மொழியாராய்ச்சியாளர்களினால் இக் கருத்து மேன்மேலும் வலியுறுகின்றது. உறாலிய கூட்ட மொழிகளாகிய பின்னிஷ், எஸ்தோனியன், லிவோனியன், வெப்சியன், வொற்றியாக் முதலியவை திராவிட மொழிகளுடன் தொடர்புடையவை என ஒருவாறு முடிவுக்கு வருகின்றனர். சங்கதம், பாகதம் ஆகிய பழைய ஆரிய மொழிகளும் இந்தி, வங்காளி, குசராத்தி, மராட்டி, பஞ்சாபி முதலிய இக்கால மொழிகளும் ஆரியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை.

முதலில், தமிழுக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பார்ப்போம். திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அடிப்படைச் சொற்கள் பல இருக்கின்றன. இச் சொற்கள் திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவ் மொழிகளின் ஒலி முறைக்கேற்ப உருவ வேறுபாடு அமைந்து விளங்கும் 'சின்ன' என்ற சொல் தெலுங்கில் 'சின்ன' என்றே வழங்கும். ஆனால் அது கன்னடத்தில் 'கின்ன' என்று நிற்கும். 'செவி' என்னும் தமிழ்ச்சொல் தெலுங்கிலும் 'செவி' என்றே நிற்கும்; ஆனால் கன்னடத்தில் 'கிவி' என்று வழங்கும். 'செய்ய' என்னும் தமிழ்ச்சொல் தெலுங்கில் 'சேய்' என வரும். கொண்டி மொழியில் 'கீயா' என்று நிற்கும். இங்கு காட்டப்பட்ட சொற்களில் தமிழிலும், தெலுங்கிலும் வரும் சகரம், கன்னடம், கொண்டி ஆகிய மொழிகளில் காரமாக மாறி நிற்கும்

ஒரு சில சீராவிட மொழிகளில் தகரம் சகரம் ய ம றி வரும் தமிழ்மொழியினாலும் இம் மாற்றம் வரும் என்பதை. "படித்தேன்" என்பது "படிச்சேன்" என்று வருவதிலும் "ஐந்து" என்பது "ஐஞ்சு" என்று வருவதிலும் காண்க. மலையாளத்திலே தகரம் சகரமாய் மாறியிருந்தல் பெறு வழங்கு "சிரித்த" என்னும் தமிழ்ச்சொல் மலையாளத்தில் "சிரிச்ச" என்றே வரும்.

திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய பிராகுயி மொழியில் தின்ன" என்னும் தமிழ்ச் சொல் "குந்" என்றும் நிற்கும். "செய்" என்பது "கரக்" என்று வழங்கும்.

இங்குக் காட்டிய உதாரணங்களால் பழந் திராவிடத்தில் வழங்கிய ககர ஒலி, தமிழ் தெலுங்கு மொழிகளில் தகர, சகரங்களாக மாறிற்று. ஆனால் கன்னடம், கொண்டி முதலியவற்றில் ககர ஒலியாகவே இன்னும் நிற்பதைக் காணலாம்.

இன்னும் சொற்களின் இறுதியில் வரும் மகரம், நகரமாக மாறும் தமிழ்மொழிக்குள்ளேயும் இம் மாற்றம் உண்டு. "பயம்" என்பது "பயன்" என்றும் "நிலம்" என்பது "நிலன்" என்றும், "அகம்" என்பது "அகன்" என்றும் மாறுவதைக் காண்க. உயர்திணை ஆண்பாற் படர்க்கை ஒருமையில் வரும் அவன் என்னும் சொல்லைக் குறிக்கும் என்னும் பழம் கன்னடச்சொல் புதுக் கன்னடத்தில் அவனு என மாறும். "உம்" என்னும் இடைச் சொல் "உந்து" என்று தெலுங்கில் வரும். "நான்" என்னும் தன்மைப் பன்மைப் பெயர் பிராகுயி மொழியில் "நந்" என வழங்கும்.

மேலும் "யானை" என்னும் தமிழ்ச்சொல் கன்னடத்தில் "ஆநெ" என நிற்கும். தமிழில் "ஆடு" என்பது கன்னடத்தில் "ஆடு" என்றே நிற்கும். தமிழில் "மரம்" எனப்பதைக் கன்னடத்தில் "மா" என்பர். "காய்" என்பது "காயி" எனவும், "வாய்" என்பது (பாய்) (Bhai) எனவும், "உலை" என்பது "ஒலெ" எனவும், "கழுதை" "கத்தே" எனவும் வழங்கும்.

தெலுங்கு மொழியில் "தம்பி" என்னும் தமிழ்ச்சொல் "தம்முடு" என்றும், "ஆய்" என்பது "ஆயர்" என்றும், "தந்தை" என்பது "தந்திறி" (Tandri) என்றும், "அவன்" என்பது "வாடு" என்றும் "எவன்" "எவடு" என்றும், "நான்" "நேது" என்றும் "பெரிய", "பெத்"த என்றும், "கழுதை" "கத்தே" என்றும் மாறி வரும். திராவிட மொழிகளுக்குள்ளேயே ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்கள் இன்னொரு மொழியிற் போய் வழங்குதலுண்டு. தெலுங்கிலுள்ள கட்டமு" என்ற சொல் தமிழில் "கட்டடம்" என வழங்குதலுமுண்டு. இதன் தமிழருவம் கட்டடம் என்பதே. இலங்கைத் தமிழருக்குள் துறைமுகத்தைக் குறிக்கும் "ரேவு" என்னுஞ் சொல் தெலுங்குச் சொல். கன்னடத்திலும், தெலுங்கிலும் வழங்கும் பொம்மே" (Bomme) என்று

பாவையைக் குறிக்கும் சொல் தமிழில் "பொம்மை என வருப வ்சய நகர மன்னர் காலத்தில் தொகையான தெலுங்குச் சொற்கள் தமிழ் மொழிக்கு வந்து சேர்ந்தன

பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்கம், சிரியா, பீனிசியா முதலிய நாடுகளோடு தமிழ் நாட்டார் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அதன் காரணமாக அந்நாட்டு மொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கு ஒரு சில சொற்கள் வந்து சேர்ந்தன. Ionia என்ற சொல்லிலிருந்து "யவனர்" என்றும் Aure என்ற சொல்லிலிருந்து "ஓரை" என்றும் வழங்குதல் காண்க. சீரிய மொழியிலுள்ள sliva என்னும் சொல் சிலுவை என்றும் Metran என்னும் சொல் மேற்றிராணியார் என்றும் வரும்.

இஸ்லாமிய அரசர் இந்தியாவை ஆண்ட காலம் தொடக்கம் பல உருது, இந்துஸ்தானிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன. சலாம் குஷி, பகுத். அச்சா, சபாஷ், ஜோர், பலே, ஜில்லா, முன்சீப், தாசில்தார், சமீன்தார், மிராசுதார், ஜோடி, வத்தா, வங்களா முதலிய பல சொற்கள் தமிழ் மக்கள் வாயில் வந்து உலவுகின்றன

போர்த்துக்கேயர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தபொழுது பல போர்த்துக்கேய மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து ஏறின. அலுமாரி, கதிரை, மேசை, அலவாங்கு, கொய்யா முதலியவை இப்படியே வந்தேறிய சொற்களார்.

இவர்களுக்குப் பின் வந்த ஒல்லாந்தரது மொழிச் சொற்கள் சிலவும் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. தோம்பு, இறசால் முதலியன இதற்கு உதாரணங்களாகும். நிலமளக்கும் உத்தியோகத்தரை "உலாந்தா" என அழைப்பர். "உலாந்தா" என்பது Hollander என்னும் பெயரின் தமிழருவம். அக்காலத்திலே நிலமளக்கும் கோலை உலாந்தாக்கோல் என்று அழைத்தனர். இப்போது உலாந்தாக்கோல் இல்லாவிட்டாலும் நிலமளப்போரை "உலாந்தா" என அழைத்தல் மரபாகிவிட்டது.

ஆங்கிலேயர் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்ததும் ஆங்கிலச் சொற்கள் எத்தனையோ தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. படியாதவர்கள்கூட ஆங்கிலச் சொற்களை தங்கள் பேச்சுக்கிடையில் கலந்து பேசுதல் கௌரவம் எனக் கொண்டனர். புது முறையாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எந்திரம் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ச் சொற்கள் அமைத்துக் கொள்வது கடினம் அதனோடு நேரக்கேடுமாம். அக்காரணத்தால் அவைகளை ஆங்கிலப் பெயர் கொண்டே அழைத்தனர். இறயில், மோட்டார்க்கார், லொறி, பஸ், சயிக்கிள், இஞ்சின், தாங்கி, மிசின், மில் முதலியவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள். இன்னும் பென்சன், பென்சில், பேனை, றப்பர், கேயாப்பன், கிளாசு, கோடு, ரோட்டு, ஏசண்டர், அப்புக்காத்தர், பிறக்கிராசி, ஓவசியர், நொத்தாரிக, கிளாக்கர், இறயித்தார், டாக்குத்தர், ஓடலி.

யப்படி, கோறணமேந்து, சக்கடத்தார், இஞ்சிப்பத்தர், கூப்பன், பொலிக, சாசா முதலியவை சிறு சிறு மாற்றங்களோடு தமிழ் மக்கள் வழங்கும் அடிகிலச் சொற்களாகும்.

இது காரும் பிற மொழிகளிலிருந்து தமிழிலே வந்து வழங்கும் சொற்களைப்பற்றிச் சிறிது பேசினோம். இனித் தமிழ் மொழியிலிருந்து பிற நாட்டு மொழிகளுக்குப் போய் வழங்கும் சொற்களை ஒரு சிறிது நோக்குவோம்.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழர் மேல் நாட்டாரோடு வணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். விவிலிய காலத்தில் மேலநாட்டார் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து இங்குள்ள பொருட்களைக் கொண்டு சென்று வணிகஞ் செய்து வந்தனர். இச் செய்தி பாளி மொழியிலுள்ள பல்வேறு ஜாதகத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனாற் சில தமிழ்ச் சொற்கள் எபிதேய மொழியில் சென்று வழங்கின. இதனை நாம் விவிலிய நூலிலே காணலாம். இது கி.மு 1000 ஆண்டு அளவில் என்பர். மயிலைக் குறிக்கும் "தோகை" என்னும் தமிழ்ச்சொல் "துகி" அல்லது "தூகி" எனவும் வழங்கிற்று. அக்காலத்துத் தலைசிறந்த வணிகர்களாகிய பினீசியர் மூலம் இச் சொல் எபிரேயத்திற்குப் போயது என்பர் அல்கும் என்னும் நறுமணமுள்ள மரக்கட்டையைக் குறிக்கும் சொல் தமிழிலுள்ள "அகில்" என்னும் சொல்லின் திரிபேயாம்.

இன்னும் "அரிசி" என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் "ஓறுசா" என்றும் "கறுவா" என்னும் சொல் "கார்ப்பியன்" என்றும் அம்மொழியில் வழங்குகின்றது. "கறுவா" என்னும் இச்சொல் அராபிய வணிகர்மூலம் "மேல்" நாடுகளுக்குச் சென்றது போலும். ஏனெனில் இதனை அராபிய மொழியில் "கர்வேட்" என்பர். பழைய துருக்க மொழியில் தலையாரியைக் "கான்" எனக் குறித்தனர். இப்பொழுது Khan என்பர். அச்சொல் அரசனைக் குறிக்கும் "கோன்" என்னும் தனிச்சொல்லின் திரிபேயாம்.

சீன, யப்பானிய மொழியிலுள்ள சில சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றின் உருவங்களினைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. அதனாற் குறிப்பிட்ட இச் சொற்களுக்கும் தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் ஏதும் தொடர்புண்டோ என ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் ஐயுறுவர். ந் ngan என்னும் சீனச் சொல் கண்ணைக் குறிக்கும். Tso "செய்" என்னும் பொருள்படும். Mek என்பது இளமையைக் குறிக்கும் தமையனைக் குறிக்கும் Aka என்னுஞ் சீனச்சொல்லுக்கும் தமிழிலுள்ள அக்கா என்னுஞ் சொல்லிற்கும். தொடர்புண்டோ தெரியவில்லை. தமிழிற் "கட்டு" என்னும் வினைச் சொல்லைச் சீனத்தில் Kit என்பர். அரி, இரி, ஓரி, உரி என்னும் யப்பானியச் சொற்கள் இருத்தலைக் குறிக்கும். இரு என்னும் வினையடியிலிருந்து பிறந்த சொற்களோ தெரியவில்லை. Kuro "கறுப்பு"

என்னும் பொருளைக் குறிக்கும். இச் சொல் கறுப்பினைக் குறிக்கும் “கரு” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுடன் தொடர்புடையதோ தெரியவில்லை. Buru அல்லது Haru என்றால் யப்பானிய மொழியில் பரப்புதல் என்னும் பொருளைத் தரும். இது பர என்னும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியதோ என ஐயுறுவர்.

மேலும், போர்த்துக்கேயர் தமிழ் நாட்டில் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் போர்த்துக்கேய மொழியிற் சென்று ஏறியிருக்கின்றன. வெற்றிலை என்னும் தமிழ்ச்சொல் Detra என்னும் Detle என்றும் அம்மொழியில் வழங்கும். தமிழ்ச் சொல்லாகிய “காசு” என்பது Caixo என்றும் கயிறு என்பது Cairo என்றும் “சர்க்கரை” என்பது Jaggery என்றும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வழங்குகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றைச் சிறிது கவனிப்போம். “அணைக்கட்டு” என்பது Anicut எனவும், வெற்றிலை என்பது போர்த்துக்கேய Betle என்னுஞ் சொல்லுக்கூடாகச் சென்று Betel எனவும் “சுருட்டு” என்பது Cheroot எனவும் வழங்கும். மேலும், அடைக்காய் என்பது Areca எனவரும் ஆங்கிலத்தில் Arecanut என்ற சொல்லை நோக்குக. “காசு” என்னும் சொல் போர்த்துக்கேய மொழியில் வழங்கும் Caixe என்னும் சொல்லுக்கூடாகச் சென்று Cash என்று வழங்கும். அன்றியும் “கட்டுமரம்” என்பது Catamaran ஆகவும், கயிறு என்பது போர்த்துக்கேய Cairo என்பதினூடாகச் சென்று Coir ஆகவும், கொப்பரை Copra ஆகவும், “கறி” என்பது Curry ஆகவும் வழங்கும். அப்பு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த அப்பம் என்னும் தமிழ்ச்சொல் ஆங்கிலத்தில் Hopper என நிற்கும். மிளகு தண்ணீர் Mulligatawny என்றும், “பையன்” Peon என்றும் “பாளையக்காரன்” Poligar என்றும், “தேக்கு” Teak என்றும், “பலகணி” என்பது Balcony என்றும் திரிந்து ஆங்கிலத்தில் வழங்கும்.

இது காறும் சொற்களைப்பற்றி ஒரு சிறிது சொன்னோம். இனி வசன அமைப்பைப்பற்றியும் சிறிது பேசுவோம். தமிழ் சங்கத மொழி தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் அம் மொழியின் உரைநடை முறையும், இலக்கண அமைதியும் ஓரளவில் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. இது போலவே ஆங்கில மொழியின் உரைநடை மரபும் ஓரளவிற்குத் தமிழ் மொழியில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அம்மொழி தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் அம்மொழியில் வழங்கிவரும் கற்பனைகளும் அகவுருவங்களும் படிப்படியாகத் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. ஆங்கிலத்தில் I have done well in the Examination என்பதனை நேரடியான மொழிபெயர்ப்பாக “நான் சோதனையில் நல்லாய்ச் செய்திருக்கிறேன்” என்பர். இதனைத் தமிழ் மரபின் படி சொல்லவேண்டுமானால் “நான் சோதனையில் நல்லாய் எழுதினேன்”

என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். இம் மரபின்படியே வீணை மீட்டுதலை “வீணை விளையாடுதல்” என்று சொல்வர். Under the Chairmanship என்னும் ஆங்கிலச் சொற்றொடரைப் பின்பற்றித், “தலைமையில்” என்று சொல்லவேண்டியதை “தலைமையின் கீழ்” என்பர். இதேபோல் “நித்திரை கொண்டேன்” என்று சொல்லவேண்டியதை ஆங்கிலத்தில் I went to sleep என்ற சொற்றொடரை நேரே மொழி பெயர்த்து “நான் நித்திரைக்குப் போனேன்” என்பர். இவ்வகையான நேர் மொழிபெயர்ப்பு Vocal என்பதை “வாய்ப்பாட்டு” என்று சொல்வதிலும் காணலாம். இவ்வகையான ஆங்கிலத் தமிழ் வழக்கு, ஆங்கிலம் படித்த தமிழர் பேச்சு வழக்கிலும், இக்காலத்து உரைநடை இலக்கியங்களிலும் மிகுதியாகக் காணலாம்.

ஆங்கிலத் தொடர்பினால், உரைநடை வரையும் பொழுது நிறுத்தக் குறியீடுகள் இட்டு எழுதும் வழக்கமும், பந்தி பிரித்து எழுதும் வழக்கமும் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன என்று கூறலாம்.

நிற்க, பண்டைத் தமிழறிஞர் இலக்கியங்களில் உரை நடையை மிகுதியாகக் கையாளவில்லை. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுட்களையும், உரையாசிரியர் எழுதிய உரைகளையுந் தவிர வேறிடங்களில் உரைநடை இடம்பெறவில்லை. ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டதன் பின்னரே தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது எனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

இலக்கிய உரைநடை, பத்திரிகை உரைநடை ஆகிய இரண்டும் இக்காலத்தில் தமிழுக்குப் பெரிதும் ஆக்கம் கொடுத்தன; கொடுக்கின்றன. இலக்கிய வகைகளுள் உரைநடை இலக்கியம் இன்று பெரிய நிலையை வகிக்கின்றது. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, இலக்கியம், ஓரங்க நாடகங்கள் ஆகிய இவையாவும் மேல்நாட்டார் தொடர்பால் தமிழுக்கு வந்தவை. இவற்றைவிட இக்காலத்து வெளிவரும் தமிழ் நூல்கள் பல ஆங்கில நூல்களையும் பிற நூல்களையும் தழுவி எழுதப்படுகின்றன. இன்னும் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்களையும் தனிப் பண்பையும் இன்று நாம் அறிய ஏதுவாக இருந்தது மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சி முறையே என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இரண்டு மொழிகளுக்கிடையில் தொடர்பேற்படும் போது கருத்துக்கள் பரிமாறப்படும். அவ்வாறு பரிமாறல் ஏற்படும் போது நாம் அம் மொழியில் சிறப்பானவற்றையே எடுத்துத் தமிழினை மேலும் சிறப்புறச் செய்தல் வேண்டும்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும். இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்.

வாழ்க தமிழ்மொழி! வாழ்க நற்றமிழ்!!

இராஜாஜி (1878-1975)

முதறிஞர் என்றும் நவ இந்தியாவின் அரசியல் சாணக்கியர் என்றும் போற்றப்படும் இராஜாஜி அவர்களின் இயற் பெயர் சக்கரவர்த்தி இராஜ கோபாலாச்சாரி என்பதாகும். பாரத நாட்டின் ஆளுநர் நாயகமாக, சென்னை மாநகரத்தின் முதலமைச்சராக (1937-1939, 1952-1954) மத்திய அரசில் மந்திரியாக, மேற்கு வங்காளத்தின் ஆளுநராக, (1947-1948) பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு பதவிகளை வகித்தவர் இவர். “பாரதரத்னா” விருது பெற்ற இப் பேரறிஞர் தலைசிறந்த வழக்கறிஞர். புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர். ஒப்பற்ற அரசியல் ஞானி.

வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகன் என்னும் நூல்களின் மூலம் பாரதப் பண்பாட்டினை அகில உலகும் அறிய வகை செய்தவர். இந்திய சாகித்திய அக்கடமியின் விருது பெற்றவர்.

காந்தியடிகளின் அன்புக்குரியவர். 1930ஆம் ஆண்டில் வேதாரணியத்தில் இடம்பெற்ற உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தை தலமைதாங்கி நடத்தியவர். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுதற்காகத் தமது வழக்கறிஞர் தொழிலையே துறந்தவர்.

இவரது “திக்கற்ற பார்வதி” என்னும் கதை திரைப்படமாக வெளிவந்ததும், பரிசில் பெற்றதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் பலப்பல. சிறுவர் முதல் பெரியோர்வரை விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் அமைந்தது இவரது வசனநடை. இந்நூலில் இடம்பெறும் பண்பாடு என்னும் கட்டுரை இராஜாஜியின் உரைநடைச்சிறப்பிற்கு ஏற்ற எடுத்துக் காட்டாகும்.

9. பண்பாடு

-இராஜாஜி-

சீலம் திருந்திய உணர்ச்சி, ஆசாரம். கல்வி, கலை இவையெல்லாம் கூடி பண்பாடு என்பது உண்டாகும். பண்பட்ட மனிதனுகும் பண்படாத பிராகிருத மனிதனுக்குமுள்ள வித்தியாசம் பண்பட்ட வயலுக்கும் பண்படாத காட்டு நிலத்திற்குமுள்ள பேதத்தைப் போல்

பண்பாடு இரு வழியில் அடைகிறோம். தனி மனிதனாகத் திருத்தப்பட்டு அடைவது ஒரு வழி, மற்றொன்று. சமூகத்தில் பரம்பரையாகப் பரவி வரும் பண்பாட்டின் பயனாகத் தனிப் பிரயத்தனமின்றி அனைவரும் அடையும் பண்பாடு

கொஞ்ச காலமாகத்தான் நாம் நம்முடைய சமூகப் பண்பாட்டைப் பற்றிச் சிந்தித்தும் பேசியும் வருகிறோம். ஒருவனிடத்திலே ஏதாவது ஒரு பொருள் ஏராளமாக இருக்குமானால், அதைப்பற்றி அவனுக்கு நினைவே இராது. நம்மிடம் இல்லாத பொருளைப் பற்றித்தான் நாம் அதிகமாகப் பேசுவோம். நமக்கு ஏதேனும் நோய் வந்தால்தான், நம் உடலில் ஓடும் இரத்தத்தைப் பற்றி எண்ணுகிறோம் இதயத்தைப் பற்றி எண்ணுகிறோம். வயிற்றைப் பற்றி எண்ணுகிறோம். வயிற்றிலே கெடுதல் செய்யும் பண்டத்தைத் தின்ற பிறகுதான், வயிறு இருப்பது தெரியவருகிறது. பண்பாட்டின் விஷயமும் இப்படித்தான். பண்பாடென்பது இந்திய மக்களிடையே தொன்று தொட்டு வந்த ஒரு செல்வம். இப்படி ஒரு செல்வம் நமக்கிருப்பதையே நாம் உணரவில்லை. அயலார் வந்து சொன்னபிறகுதான் இதை நாம் அறிந்தோம்.

வதந்திகள் இக்காலத்திலே எப்படிப் பரவுகின்றனவோ அப்படியே எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் உலகத்தில் பல்லாண்டுகளாகப் பரவி வந்திருக்கின்றன. இந்தியப் பண்பாடுதான் ஐரோப்பா முழுவதும் சென்று பரவியிருக்கின்றது. நம்மிடமுள்ள அருந்தனத்திலே நமக்கென்று சிறிதும் வைத்துக் கொள்ளாமல் முழுவதையும் பிறருக்குக் கொடுத்துவிடுதலும் முடியுமல்லவா? பசுக்களும், குதிரைகளும் அயல்நாடுகளுக்கு ஓடிவிட்டு, கொட்டிலும் லாயமும்தான் மிஞ்சியிருக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிய நிலைமையில் நாம் இருக்கின்றோம். ஒரு காலத்தில் இங்கே பசுக்களும், குதிரைகளும் இருந்தனவே. என்று சொல்லிக் கொள்வது போதுமா? அரசியல் மாறுதல்களும். அராஜகமும், ஒரு தேசத்திலுள்ள பண்பாட்டைப் பண்பாட்டை அழித்து விடலாம். ஆனால், கலகங்கள் ஒரு புறமிருக்க, மக்களின் அசட்டையும், பண்பாடு கெடுவதற்கு ஒரு பெருங்காரணம் கலகங்களைப் பற்றிச் சரித்திரங்களிலே படித்தறியலாம் அசட்டை செய்ததைப்பற்றி நாம் நமமையே, அதாவது நம்முடைய மனத்தையே

யாபந்து கொள்ளவேண்டும். சில காலமாக நாம் நம்முடைய பண்பாடையே அசட்டை செய்துவிட்டோம். நமது பண்பாடு முறையாக வளர்ந்து வருவது தடைப்பட்டுவிட்டது. இதைக் குறித்து இனி வருந்திப் பயனில்லை. நம்மிடம் இப்போதும் வேண்டிய மனத்திண்மை இருக்கிறது. மனிதனின் உடற்சூற்றைப் பொறுத்தவரையில், வேதங்களையும், உபநிஷதங்களையும் கீதையையும் செய்கோடைய மூளைச் சிறப்பை நாமும் பெற்றுத்தான் இருக்கிறோம். இதை இழந்துவிட முடியாது. இது தேக தருமம். பண்டை முன்னோகளுடைய திறமை நம்மிடத்திலும் பொருந்தியிருக்கிறது.. அரசியல் ஆதிக்கமும் அடிமைத்தனமும் அவமானமும் எப்படித்தான் இருக்கட்டும். இருந்தாலும் நாம் சிறிது முயன்றால் நமது பண்பாட்டை மீண்டும் பெற்றுவிடலாம். பெற்றுவிட்டால், உலக முழுவதும் நம்முடைய தலைமையையே எதிர்நோக்கியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சமூகப் பண்பாடு என்பது, வழி வழியாக வரும் சமுதாயத் தனமாகும். நம்முடைய சமுதாயப் பண்பாடு முழுவதுமே பயனற்றதென்றும், அதனாலேயே நாம் தாழ்ந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டோமென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். நமது சமுதாயச் செல்வம் சிறந்ததே. அது, சிறந்ததோ, இல்லாததோ, அதைவிட்டு அந்நிய நாட்டுப் பண்பாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பெற முயன்றால் நம் வாழ்க்கையே வீணாவதுதான் பலன்.

மரத்தை ஏதோ ஓர் இடத்தில் நட்டுவிடுகிறோம். அந்த இடத்திலிருந்தே அது செழித்தோங்கப் பார்க்கிறது. மண்ணிலிருந்து கிடைக்கக்கூடியது அவ்வளவையும் அது எடுத்துக் கொள்கிறது. அதேபோல நாம் தோன்றியுள்ள சமுதாயத்தின் அருந்தனத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஆசாரக் கட்டுப்பாடுகளைக் கண்டு முன்னேற்றத்திற்கு வழியே இல்லை என்று எண்ணி விடுதல் கூடாது.

பௌதீக சாஸ்திர விஞ்ஞானிகளைப் பாருங்கள். பிரகிருதியிலுள்ள பல நியதிகளைக் கண்டார்கள். அவைகளை நினைத்தபடி மாற்றிக்கொள்ள முடியுமா? முடியாது. புதிதாகக் கடுகளவு பிரகிருதிப் பொருளையாவது சக்தியையாவது உண்டுபண்ண முடியாது. இதை விஞ்ஞானிகள் கண்டார்கள். இதனால் பெற்ற பயன் என்ன? நம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உலகத்திலே எல்லாம் நிலையாக அமைந்து விட்டது என்று விஞ்ஞானிகள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டார்களா? இல்லை. எவ்வளவோ அரிய காரியங்களைச் சாதித்து விட்டார்கள். தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள வரையறைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் உணர்ந்தார்கள். அதன் பயனாக இயற்கை நியதிகளுக்கு மாறுபட்டதென்று தோன்றக்கூடிய பொருள்களாகிய நீராவி யந்திரம், ஆகாய விமானம் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடித்தார்கள். நிலையான இயற்கை நியதிகள் என்ன, அவற்றின் கட்டுப்பாடுகள் என்ன என்பது முழுவதையும் திட்டமாக

உணர்ந்தால்தான், இந்தக் கட்டுப்பாடுகளைக் கடப்பதற்கான வழியையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும். உண்மையில் நாம் பிரகிருதிகளின் கட்டுப்பாடுகளை மீறவில்லை. மீறவும் முடியாது. அவற்றோடு ஒத்தே உழைக்கிறோம். இதேபோல, நமது சமுதாயச் செல்வத்தை உணர்ந்து கொள்ள முயன்றோமானால், விஞ்ஞான அறிவினால் கண்ட மேற் சொன்ன பொருள்களைப் போல, சமுதாய வாழ்விலும் எவ்வளவோ அருமையான காரியங்களைச் செய்துவிடலாம். புறத்திலே உள்ள பொருள்கள் விஷயத்திலே எப்படியோ அப்படியேதான் பண்பாட்டின் விஷயத்திலும். பண்பாடு வளர்வதற்கான நியதிகள் என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பண்பாடு ஏன் அமைந்தது, எப்படி வளர்ந்தது, இனி எப்படி வளரும் என்பதை அறியவேண்டும். பிறகு நம்முடைய சீர்திருத்தப் பணியைச் செய்யத் தொடங்கலாம். நம்முடைய கடமை இதுவேயாகும்; இதை உறுதியோடு செய்யத்தொடங்க வேண்டும்.

பொதுப்படப் பேசுவதை விட்டுக் காரியாம்சமாகக் கவனிப்போம். பண்பாடு என்பது வீட்டிலே பிறக்க வேண்டும்; பிறகு சுற்றத்தார், நண்பர்களிடத்திலும், நமது குலத்திலும், பின்பு நமது ஊரிலும் பரவி விரியலாம்; ஆனால், அதன் பிறப்பிடம் வீடேயாகும். சுத்தம், சுகாதாரம் என்பவற்றைப் பாருங்கள். முதலாவது நம் வீட்டையே கவனியுங்கள். எங்கும் அலங்கோலந்தான். பென்சில் வேண்டும். வைத்த இடத்தில் இருக்கிறதா? இல்லை. பேனா வேண்டும். அதுவும் அப்படியே. எல்லாம் அலங்கோலந்தான். சுகாதாரமா? வீட்டின் முன்பக்கம், ஏதோ சமூக வழக்கத்தை யொட்டிச் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது. உள்ளே போய்ப் பாருங்கள். சுத்தமுமில்லை, அழகுமில்லை. இந்த நிலைமையை நாம் திருத்த வேண்டும். பண்பாடு என்றால் எல்லாம் அதிலே அடங்கிவிடுகிறது; நாம் நம்முடைய தினசரிப் பழக்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், லட்சியங்கள் ஆகிய எல்லாம். சுத்தமாயிருத்தல் என்பதும் பண்பாட்டைச் சேர்ந்ததுதான்.

நாம் குளிப்பதில் ஒன்றும் குறைவில்லை. ஆற்றிலும், குளத்திலும் சம்பிரதாயமாக முழுகுகிறோம். ஆனால் தகுந்த முறையிலே இக்காலத்து வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற முறையில் குளிக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். தண்ணீரை ஏராளமாய் உபயோகிக்கிறோம்; எங்கு பார்த்தாலும் வீட்டில் சிந்துகிறோம். “தமிழர் நாகரிகத்திலே தண்ணீருக்கு அதிக இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைச் சிறிது குறைக்கக் கற்றுக்கொள்வார்களானால் நல்லது, என்று பாரதியார் ஒரு சமயம் சொன்னார். ஏராளமாகத் தண்ணீரை நாம் புழங்குவதிலொன்றும் குறைவில்லை; அதைச் சரியானபடி உபயோகிப்பதைத்தான் காணோம்.

குழந்தைகளுக்கு நன்னடத்தையும் உள்ளப் பண்பாடும் அமையத் தக்கவாறு நாம் ஒழுக வேண்டும். ஒரு பூனையைப் பாருங்கள். பூனைக்குட்டி

பிறந்து ஆறு மாதங்கூட ஆகியிருக்காது; ஆயினும் அதற்குள் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றியதெல்லாம் அது அறிந்து கொண்டு, தன் தாயைப்போலவே நடக்க ஆரம்பிக்கிறது. நாய்க்குட்டியும் அப்படியேதான். மனிதனுக்கு இருபது வயதுவரையில் அவனுடைய தாய் தந்தையர் அவனைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. வாழ்க்கையில் வேண்டிய பல்வேறு அம்சங்களைப் பெற்றோரும், உறவினரும் பிறரும் வளர்த்துக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வளர்ப்பிலே எதிலாவது குறைபாடு ஏற்படுமானால், அதனுடைய பலன் குடும்பத்தைப் பாதிக்கிறது. மற்றொரு தலைமுறைக்கும் அக் குறைபாடு அமைந்துவிடுகிறது. இந்தியாவின் சமுதாயப் பரம்பரையான பண்பாட்டுச் செல்வத்தை விருத்தி செய்ய வேண்டுமானால், நமது குடும்ப வாழ்க்கையை அபிவிருத்தி செய்து, அதன் மூலமாக அடுத்த தலைமுறையிலே இன்னும் மேலானதொரு சமுதாயத்தை உண்டாக்க முயல வேண்டும். சுத்தமாய் இருத்தலும், வீட்டில் ஒழுங்கும் பார்க்கச் சாமானியமாகத் தோன்றுகின்றன. (இவைகளை நமக்குப்பின் இருக்கக்கூடிய குடும்பப் பண்பாட்டிலே அமைந்திருக்கும்படி செய்யவேண்டும்). ஆனால், ஒழுங்கு என்பதும் சுத்தம் என்பதும் அற்பமான காரியங்களல்ல.

அதிகமாகச் சத்தம் போட்டுப் பேசியே நாம் பழகிவிட்டோம். இருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்குள் ஒருவர் பேசுவது மற்றொருவருக்குக் கேட்கக்கூடிய அளவு உரத்துப் பேசினால் போதுமே. அதைவிட உரத்துப் பேசுவானேன்? பேச்செல்லாம் இரகசியமாக இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்தல்ல. மற்றவர்களும் கேட்கவேண்டுமானால், அருகிலே வந்து கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அளவுக்கு மிஞ்சிய கூச்சல் கூடாது என்பதற்காகவே இதைச் சொல்லுகின்றேன். வீட்டிலும் பிற இடங்களிலும் இரண்டு மூன்றுபேர் சேர்ந்து கூச்சல்போட்டுப் பேசுவது கேட்க அருவருப்பைத் தருகிறது. இந்த விஷயமும் நமது சமுதாயப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். சிறிது சிறிதாக இவற்றையெல்லாம் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

வீட்டிலே நாம் பேசும் பாஷையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இப்போது நாம் வீட்டிலே என்ன பாஷை பேசுகிறோம்? தமிழ் என்று பதில் சொல்லலாம். நான் அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. பல மொழிகளும் சேர்ந்த ஒரு கலப்பு மொழியைத்தான் நாம் பேசுகிறோம். இது மிக்க அருவருப்பைத் தருகிறது. பண்டைக் காலத்திலே புத்தகங்களும் இல்லை, அச்சுக் கூடங்களும் இல்லை. இராமாயணம், பாரதம், உபநிஷதங்கள் முதலிய காவியங்களின் பிரதிகளும், சாஸ்திரங்களின் பிரதிகளும் மிகவும் அபூர்வம். மகாராஜாவாக இருந்தால்தான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ஒரு இராமாயணப் பிரதியோ, பாரதப் பிரதியோ சம்பாதிக்க முடியும். அதுவும் கிடைத்தற்கரிய ஓர் அருந்தனமாக இருக்கும். அக்காலத்தில்

கல்வியெல்லாம் வாய்மொழிவழியாகவே போதிக்கப்பட்டது. ஏட்டுச் சுவடிகளும் குறைவு. அவற்றைப் படித்தோரும் மிகச் சிலரேயாவர். அவர்கள் ஒவ்வொரு தடவை பாடம் சொல்லும்போதும், இரவலாகப் பெற்றுவந்த ஏட்டுச் சுவடியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு புரட்ட முடியாதல்லவா? ஆகவே, அவர்கள் படித்தவற்றை மனப்பாடம் செய்யவேண்டியிருந்தது. இதற்கேற்ற முறையிலே நூல்கள் யாவும் எதுகையும் மோனையும் பொருந்திய பாட்டாகவே இருந்தன. வைத்திய நூல்களும் கணித நூல்களும் எல்லாம் பாட்டாகவே இருந்தன. சுக்கு, மிளகு, திற்பலி இவற்றைக் கூடவா பாட்டு என்று கேட்கத் தோன்றும். அக்காலத்தில் அச்சுப் பிரதிகள் கிடையாதென்பது நினைவிருக்க வேண்டும்.

நூல்களிலுள்ள பொருள் மனத்திலே தங்க வேண்டுமானால் பாட்டாயிருந்தாந்தான் என்கிறது. வசனம் மனதிலே நிற்காது. இன்று அச்சுக்கூடம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியினாலே எழுதுவதெல்லாம் வசனமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், பழைய காலத்திலே எல்லாம் பாட்டாய்த்தான் இருக்கவேண்டியிருந்தது. செய்யுள் முறை இதனால் வளர்ந்தோங்கிற்று. பின்னால் அது வளரவில்லை. நாம் அதை வளர்க்கவில்லை. ஆனால், இன்று என்ன செய்கின்றோம்? எழுதும்போது வழக்கத் தமிழை விட்டுவிட்டுப் பழைய செய்யுள் பாஷையில் எழுதப் பார்க்கிறோம். பேசும் பொழுதோ, தேவையில்லாத போதும் கூட ஆங்கிலச் சொற்களை உபயோகிக்கின்றோம். தாய் மொழியிலே அன்னிய மொழிச் சொற்களைக் கலந்து பேசுகிற ஆபாச வழக்கம் நகரங்களில் மட்டும் இருப்பதோடன்றி, நாட்டுப் புறத்திலும் பரவிவிட்டது.. தமிழோ, தெலுங்கோ ஹிந்தியோ, ஆங்கிலமோ எதுவானாலும் நாம் பேசலாம். ஆனால் ஆங்கிலப் பெயர்ச் சொற்களையும் தமிழ் வினைச் சொற்களையும் சேர்த்துப் பேசுகிற விகாரமான பேச்சுக் கூடவேகூடாது. "பண்ணு" என்ற ஒரு சொல்லைக் கண்டு பிடித்து விட்டோம். ரிப்பேர் பண்ணு, வாக் பண்ணு, சிங் பண்ணு, ஸிப் பண்ணிக் குடியுங்கள், ஹாட் வாட்டர் வேணுமா இப்படி எத்தனையோ. சிறிது மனம்வைத்தால் இந்தப் பழக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். உடனே போக்கிவிட முடியாது. சிறிது சிறிதாகப் போக்கிவிடலாம். ஒருவர் இக்காலத்தில் முற்றிலும் சரியான தமிழிலேயே பேசுவாரானால் அவரைப் பயித்தியக்காரரென்று கருதிவிடுவார்கள். ஆனால் தமிழோடு இரண்டொரு ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து கொண்டால் இப்படிக் கருதமாட்டார்கள். நாம் கொஞ்சம் முயன்று, பேச்சில் தமிழைக் கையாளவேண்டும். ஆனால் இதிலே தவறான பிடிவாதம் கூடாது. நம்மிடையே ஒரு புதிய கருத்தோ, பொருளோ வழங்குமானால் அதற்கு அன்னிய மொழிப் பெயர் கொடுத்து வழங்குவதில் எவ்விதத் தவறுமில்லை. தேவையில்லாமல் ஆங்கிலச் சொற்களைப் போட்டுத் திணித்து, நம்முடைய பேச்சைப் பாழ்பண்ணக்கூடாது என்றுதான் நான் சொல்லுகின்றேன். நாம் கெட்டாலும்

நம்முடைய குழந்தைகளாவது சுதமன அழகிய பேச்சுத் தமிழைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அன்னிய மொழியைச் சிறிதளவு பயின்ற காரணமாக, இயல்பாகவே சரியாய்ப் பேச வருகின்ற நம்முடைய சொந்த மொழியையும், அதன் இலக்கணத்தையும் விட்டுவிட்டுத் தவறான சொற்களையும் கையாண்டு, அன்னிய மொழியிலே பேசிக் கொள்வது எளிதென்று எண்ணுகிறோமே சரியன்று.

இந்தியா முழுவதும் ஒன்றாக வேண்டுமானால், கன்னியாகுமரியிலிருந்து இமயமலைவரையில் எங்கே போனாலும் நாம் சொல்லுவதை மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், நாட்டின் பொது மொழியையும் நாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். பாரதநாட்டின் பொது மொழி ஹிந்துஸ்தானி. இந்தியாவிலே பண்பட்ட மனிதன் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்பினால் ஹிந்துஸ்தானி அவசியம் தெரிய வேண்டும் காசிக்குப் போனால், தமிழில் பேசினாலும், ஆங்கிலத்தில் பேசினாலும் அங்கே நம்மை நாகரிகமானவர்களென்று கருத மாட்டார்கள். நாட்டின் பொது மொழியாகிய ஹிந்துஸ்தானியை அறிந்தாலொழிய நம்மை விரிந்த நோக்கமில்லாதவனென்றே எண்ணி விடுவார்கள். இதை நான் சொன்னால் ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள், இப்போது ஆயிரக் கணக்காக இராணுவத்திற் சேர்ந்து தேசம் சுற்றிவந்த நம் வாலிபர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆங்கிலம் அறியவேண்டியது இன்றியமையாதது. அன்றியும் பண்பட்ட ஹிந்துவுக்கு ஓரளவு சமஸ்கிருத மொழிப் பயிற்சியும், முகம்மதியருக்குப் பாரசீக மொழிப் பயிற்சியும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவும் தெரிந்திருந்தால்தான் ஒருவர் முழு நாகரிகம் பெற்றவராவார். இந்த யுத்தம் முடிந்தவுடனே உலகமெங்கும் இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கமும் அமெரிக்காவின ஆதிக்கமும் மிகவும் பெருகும். எந்த நாட்டினராயினும் ஆங்கில மொழியிலே காரியம் நடத்துவார்கள். ஆகவே நாம் ஆங்கிலத்தை அவசியம் பயிலத்தான் வேண்டும் பல மொழிகளைக் கற்பது மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கலாம்; ஆனால் இந்தியர்களாகிய நமக்கு இது மிகவும் எளியது. நம்மில் சிலர் ஆங்கிலேயரைவிட அழகாக ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள். இது நமக்குள்ள தனிச்சிறப்பு. இதனாலே நாம் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற அர்த்தமில்லை. பாஷைகள் கற்பது நமக்குச் சுலபம்.

நமது இசையானது வித்துவான்களிடமும் பாகவதர்களிடமும் மட்டுமே வழங்கும்படியாக விட்டு விடக் கூடாது. இசையை வளர்த்து, குடும்ப வாழ்க்கையிலும் அது இடம் பெற்றிருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் அரைமணி நேரமாவது இசைக்கென்று ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும். பெற்றோருடன குழந்தைகளும் சேர்ந்து பாட வேண்டும். வீட்டிலே வழங்கும் இசையில் சங்கீத வித்வான்கள் தலையிட வேண்டியதில்லை. இப்படியே நடனத்தையும், குடும்பக் கலையாக்கிவிட வேண்டும். தாளததுககும் இசைக்கும் ஒத்து உடலின் அங்கங்கள் இயங்குவதற்குச் சமமான உடற்பயிற்சி வேறு எதுவும் கிடையாது. நடனத்திலே

சிரமமில்லாமல் உடற்பயிற்சி உண்டாகிறது. வீட்டிலும், வெளியிலும், நாட்டிலும் பொதுவாக மக்கள் அனைவரிடத்திலும், நடனத்தினால் இன்பம் பிறக்கிறது. உயர்தர பரத நாட்டியம் சாமான்ய மக்களால் ஆட முடியாது என்றால், எளிய இன்பமான நடனங்களை வீட்டிலே பழகிக் கொள்ளலாம். குழந்தைகள் ஆடுவதிலே ஆராய்ச்சியாளர் குற்றம் குறைகளைக் காண முயலக்கூடாது. பெற்றோரும் கூடவே சேர்ந்து நாட்டியத்தில் ஈடுபட்டாலொழிய, நாட்டியத்தில் குழந்தைகளுக்கு உற்சாகம் பிறக்காது. குழந்தைகளுக்கு மட்டுமென்று எதையும் தனியாக ஒதுக்கி வைக்கக் கூடாது. சாஸ்திரோக்தனமான உயர்ந்த சங்கீதமும் உயர்ந்த நாட்டியக் கலையும் ஒருபுறம் வளர வேண்டும். ஆனால், வீட்டிலே வழங்கும் சங்கீதமும் வீட்டிலே வழங்கும் நாட்டியமும் தனிச் செல்வம். அது சங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் காணப்படும் உயர்ந்த கலைப்பண்புகளுக்குச் சிறப்பும் உயிரும் தரும்.

எல்லாவற்றையும் விட, பண்பாட்டுக்கு முக்கியமான அங்கம் நல்லொழுக்கம். குடும்பத் தலைவனும் மனைவி மக்களும் ஒருவரோடொருவர் அன்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டும். குடும்ப வாழ்க்கையில் அன்புக்கு குறை ஏற்பட்டால் வேறு எந்த நலன்கள் இருந்தாலும் விகாரமாகத் தோன்றும். வந்த விருந்தினரை சந்தோஷமாக உபசரிக்க வேண்டும். விருந்தினரை உபசரிப்பதில் நம்முடைய செளகரியங்களைத் தாராளமாக விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். அதிதி உபசாரமே பாரத நாட்டின் தனிப் பண்பாடு. எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் விருந்தினரை உபசரித்தல் பாரத நாட்டின் ஆசாரம்.

பேசும்பேச்சு இனிமையாக இருக்கவேண்டும். மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. உள்ளத்தில் அன்பு இருந்தால், பேச்சு அந்த அன்பில் தோய்ந்து ஈரத்தோடு தானாக வெளிப்படும் என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருப்பது இனிய பேச்சுக்கு இலக்கணமும், அதை அடையும் வழியுமாகும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மனம் போனபடி விட்டுவிடாமல் பேச்சிலும் காரியத்திலும் அடக்கம் இருக்கவேண்டும். எவ்வளவு கல்வியும் செல்வமும் இருந்தாலும், அடக்கமில்லாவிடின் பண்பாடென்பது இல்லை. நம்மைவிட வாழ்க்கையில் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பவர்களிடம் பிரியமும் மரியாதையும் காட்ட வேண்டும். பண்பாட்டுக்கு "வினயம்" என்றே வடமொழியில் பெயர். கடுமையாகப் பேசுவோ நடந்து கொள்ளவோ கூடாது. கடும் பேச்சுப் பேசும் வழக்கமானது, எனக்குப் பண்பாடு இல்லை, நான் திருந்தியவனல்ல என்று உரத்த குரலில் ஊருக்கே எடுத்துச் சொன்னமாதிரியாகும். வாழ்க்கையில் நம்மோடு சமமானவர்களிடம் நம்முடைய நடையும் பாவனையும் கவரவதாக இருக்கவேண்டும். சம நிலத்தில் செல்லும் தேர்போல் நம்முடைய பேச்சுப் போகவேண்டும். கீழ்த்தரமான பயனற்ற பேச்சுக்களில் இறங்கக் கூடாது.

சமூகத்தில் பெரியவர்கள் பழிக்கக்கூடிய காரியங்களை மறைவாகவும் செய்யக்கூடாது. யாரேனும் தவறோ தீங்கோ செய்தால் உண்டாகும் கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். சாந்தத்தை இழந்துவிடக் கூடாது. பொருளையும் சுகத்தையும் கண்டு ஆசை, பொறாமைகளைக் காட்டக்கூடாது. ஏழைகளுக்கு உதவுவது நம்முடைய தேச ஆசாரத்தில் இன்றியமையாதது. எந்த நல்ல காரணத்தைக் கொண்டும் இதை விட்டுவிட்டால், நம்முடைய பண்பாடு மயில் தன் தோகையை இழந்தவாறாகும்.

இவையெல்லாம் நம்முடைய பண்பாட்டின் அங்கங்கள். இவ்வொழுக்கங்களை நாம் காப்பாற்றினால் நமக்கே நன்மை செய்து கொள்வோமென்பதல்லாமல், சமூகப் பண்பாட்டுக்கு உதவினவர்களாகவும் ஆவோம்.

சீலமும், கல்வி, கலையறிவும், நல்லுணர்ச்சியும் அழகுபடக் கலந்து நிற்பது பண்பாடு என்றால், அது எல்லா நாட்டினர்க்கும் ஒன்றேதானே எனத் தோன்றலாம். அப்படியல்ல, கண்ணும், மூக்கும், முகமும் மற்ற அங்கங்களும் அந்தமாகப் பொருந்தி நிற்பது அழகு என்றாலும், பிராணி உலகத்திலும் மக்கள் உலகத்திலும் எத்தனை வகைவகையான அழகைப் பார்க்கிறோம்? அவ்வாறே பல நாடுகளின் பலவிதப் பண்பாடுகளும், உலகமெல்லாம் ஒன்று என்பது உண்மை. அழகெல்லாம் ஒன்று என்பதும் உண்மை. ஆயினும், வேறுபாடுகளே உலகத்தின் பேரழகு.

சி.என்.அண்ணாதுரை

(1909-1969)

“பேரறிஞர் அண்ணா” என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பெறும் திரு.சி.என்.அண்ணாதுரை காஞ்சிபுரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவர்.

இளமை தொட்டே ஓடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட, பின்தங்கிய மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அயராது உழைத்தவர். திராவிட இயக்கத்தின் தந்தையெனப் போற்றப்படும் பெரியார். ஈ.வெ.ராவின் திராவிடக் கழகத்தில் சேர்ந்து அதன் பிரச்சாரப் பிரங்கியாக மிளிர்ந்தவர். மூட நம்பிக்கைகளைக் கூண்டோடு அழித்திடுங் வகையில் பல்வேறு நூல்களையும், நாடகங்களையும், திரைப்பட வசனங்களையும் எழுதியவர். பேச்சாற்றலும், எழுத்தாற்றலும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றவர். அடுக்குத் தொடரில் ஆற்றொழுக்குப் போன்று ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் உரையாற்றும் வல்லமை மிக்கவர்.

1949இல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை உருவாக்கி அதன்மூலம் அரசியல், சமூக மேம்பாட்டுத் துறைகளில் தீவிர பங்காற்றியவர். “திராவிட நாடு” என்னும் பத்திரிகையின் ஊடாகச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்பியவர். 1967இல் தமிழக முதல்வராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இறக்குமவரை (1969) பணியாற்றியவர். பல்வேறு நூல்களையும், திரைப்படக் கதைகளையும் படைத்தவர். வேலைக்காரி, ரங்கோன் ராதா, சொர்க்க வாசல் திரைப்பட வசனங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தினரின் மூடக் கொள்கைகளுக்குச் சவுக்கடி கொடுப்பனவாயமைந்தன.

சென்னை மாகாணத்துக்குத் “தமிழ் நாடு” எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தவர். சென்னையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடத்தித் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்.

பகுத்தறிவுப் பகலானாக என்றும் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பெருமைக்குரியவர்.

10. ஓய்வு நேரம்

-சி.என். அண்ணாதுரை-

“எனக்கு ஓய்வு ஏது. இதற்கெல்லாம் - அங்கே நரம்புமுறிய வேலை வாங்குகிறான்- அலுத்துப் படுத்தல் கடைபோலாகி விடுகிறேன்- நான் போகவில்லை, கூத்துப் பாகக என்று கூறும் பாட்டாளி நமககு ஓய்வு கிடையாது ஆறு மாதத்துக் கணககு இன்னும் எழுதி முடித்தாக வேண்டும் ஒரு வாரத்திலே” என்று கூறும் எழுத்து வேலைக்காரர். நிரம்பியுள்ள சமுதாயத்திலே, “ஓய்வு நேரம்” ஆராயவேண்டிய பிரச்சனையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நமது நாட்டின் சமூக, பொருளாதார அமைப்புகள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன - நல்ல விதமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டால், “ஓய்வு நேரம்” உண்மையிலேயே, கவனிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினையாகிவிடும் - தக்க திட்டங்கள்கூட தீட்டவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடும். இப்போது முன்னணியிலே இருக்கும் பிரச்சினை எப்படி வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பதாகவே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு இன்று இருக்கிறது.

எப்போது பார்த்தாலும், ஏதாவது வேலை செய்தபடி இருப்பவர்களையும் காணலாம் - வேலை ஏதும், செய்யாமல் பொழுதை ஒட்டுபவர்களையும் காணலாம். வேலை ஏதும் செய்யாமல் இருப்பவர்கள் எல்லாம் ஓய்வாக இருக்கிறார்கள் என்று கூறிவிடமுடியாது. வேலை ஏதும் கிடைக்காததால் அப்படி உள்ளவர்களே ஏராளம்.

“ஓய்வு நேரம்”- வேலை கிடைத்து அதிலே ஈடுபட்டு, உள்ளவர்களுக்கு வேலை நேரம்போக, மிச்சமிருக்கும் பொழுது வேலை செய்யும் நிலையில் இல்லாதவர்களின் “காலம்” ஓய்வு அல்ல - அது ஓய்வாரம். வேலை கிடைக்காததால் வேலை செய்யாது இருப்பவர்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது “ஓய்வு” அல்ல திகைப்பு. வேலை செய்யும் மனப்பான்மையற்றவர்கள் காலத்தைக் கொலை செய்வது “ஓய்வு” அல்ல - அது சோம்பல். ஆக, யாராவது. ஒரு வேலையும் செய்யாது இருக்கும்போது அவர் ஓய்வாக இருக்கிறார் என்று கூறிவிடுவது கூடாது.

“ஓய்வு” வேறு. வேலையற்று இருப்பது முற்றிலும் வேறு.

காலைமுதல் மாலைவரை பாடுபட்டு வேலை செய்து பிழைக்கும் பாட்டாளிக்கு, இரவு தெருக்கோடியில் நடைபெறும் “கூத்து” ஓய்வு நேரப் பொழுது போககாக அமைகிறது. - கூத்தாடுபவர்களுக்கோ. இரவு முழுவதும் கூத்து ஆடி அலுத்து, காலையிலே படுத்துத் தூங்கி, பகலில் விழித்தபடி புரண்டுவிட்டு மாலை நேரத்திலே வெளியே சென்று வருவது. ஓய்வு நேரம். - பொழுதுபோக்கு நேரம். வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள்

- ரயில் ஓடும்போது போர்ட்டுருக்கு ஓய்வு - ரயில் நின்று சில நிமிஷம் ஓய்வு கொள்ளுகிறதே அப்போது போர்ட்டுருக்கு வேலை - அதுபோல "ஓய்வு நேரம்" ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வேளை.

வேலை செய்து செய்து அலுத்து, இனி வேலை செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டால், வேலை செய்யாமல் இருப்பதை "ஓய்ந்து விட்டான்" என்று கூறுகிறோம். அந்த நிலையல்ல "ஓய்வு நேரம்", வேலை செய்கிறான் - இடையே வேலை ஏதும் செய்யாமல் இருக்கிறான் - அந்த வேளைதான் "ஓய்வு". இந்த ஓய்வு நேரம்- ஓய்வின் தன்மை, இதைக்கொண்டுதான், அந்தச் சமூகத்தின் நிலைமையை மதிக்கிறார்கள். அறிவாளிகள், பொதுமக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குக் கிடைக்கும் "ஓய்வு" இருக்கிறதே, அதையே நாகரிகத்தின் அளவுகோலாகக் கொள்கிறார்கள் நல்ல அறிவாளிகள். உழைத்துத்தான் வாழவேண்டும் - வாழ்வு, உரிமை, உழைப்பு, கடமை. ஆனால் உழைப்பு, உடலும் உள்ளமும் முறிந்து போகாத அளவிலேயும் வகையிலேயும் இருக்க வேண்டும். வாழ்விற்கு வகை தேடுவதற்காகப் பாடுபட வேண்டும். ஆனால், பாடுபடுகிற, உடல் வளத்தையும் உள்ள உற்சாகத்தையும் பாழ்படுத்தி விடுமானால், தொடர்ந்து பாடுபடுதிறன் பட்டுப்போய்விடும். வாழ்வின் சுகத்தை ருசிக்கும் திறனும் கெட்டுப்போய் விடும்., உழைப்பு உருக்குலைந்து விடக்கூடாது - உடலையும் சரி உள்ளத்தையும் சரி வாழ்விற்காக வசதி தேடுவதற்கு, உழைத்து அந்த உழைப்பினாலேயே, உருக்குலைந்து போகும் நிலை மனிதனுக்கு ஏற்படுமானால் அவன், முட்டையிட்டதும் செத்துவிடும் கோழி, அரும்புவிட்டதும் பட்டுப்போகும் செடிபோன்ற பயன் காணாமலும் பயன் தராமலும், போய்விடுகிறான்.

உழைப்பு நம்முடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் சிதைத்து விடவில்லை., வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கும் குடும்ப வளர்ச்சிக்கும் வளத்துக்கும் தக்க வருவாயைத் தருகிறது, இந்த வருவாயைப் பெறுவதற்காக உழைத்த நேரம் போக, மிச்ச நேரம் ஓய்வு கிடைக்கிறது, என்ற நிலைமை நாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு ஏற்பட்டால்தான், ஓய்வு நேரம், சமூகத்தின் தரத்தையும், மனப்பண்பையும் உயர்த்தக்கூடிய சக்தி பெறும்.

நமது சமூகத்திலே இன்றைய அமைப்பிலே, உழவர்கள், யந்திரத் தொழிலாளர்கள், பலதிறப்பட்ட தொழிலாளர்கள், பணிமனைகளிலே வேலை பார்ப்பவர்கள், என்று பல "தரம்" இருக்கக் காண்கிறோம். யந்திரத் தொழிலாளர்களின் தொகை, மொத்த சனத்தொகையில் கால் பங்குக்கும் குறைவு. பாதிக்குமேல் உள்ளவர்கள் உழவர்கள் - பணிமனையினர், உழவர் அளவு இல்லை - அதற்கு அடுத்த நிலையினர். இந்த மூன்று வகையினருக்கும் இன்று வாழ்க்கைத் தரமும் தொழில் முறையும் அமைந்திருக்கும் நிலை, உண்மையான ஓய்வு, உள்ளத்துக்குப்

புதிய உற்சாகம் தரக்கூடிய ஓய்வு கிடைப்பது கடினம். ஒரு சிலருக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வையும், தக்க விதத்திலே பயன்படுத்திக்கொள்ள மனவளமும் குறைவு, பண்பலம் அதைவிடக் குறைவு.

இயற்கை நம்மைத் துரோகம் செய்துவிடவில்லை. மற்ற நாடுகளிலே உள்ளதைவிட, இயற்கைவளம் இங்கு கண்டவர்கள் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. என்றாலும், தொழில்வளம், தொழில் திறம் போதுமான அளவு பெருகாததால், தரித்திரம் தாண்டவமாடக் காண்கிறோம். புதிய முறைகளையும் கருவிகளையுங் கொண்டு, இயற்கைவளத்தைப் பயன்படுத்துவதிலே மற்ற நாடுகளையிட நாம் மிகப் பின்னணியில் இருப்பதால், இங்கு, சுவையற்ற, சுவைக்குதவாத வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கே பெரும்பாலான மக்கள், மாடுடன் உழைக்கிறார்கள். மனித உழைப்பு மிகமிக அதிகமான அளவிலே செலவிடப்படுகிறது., மனிதன் பிணமாகாதிருக்க; நல்வாழ்வு பெற அல்ல, முழு வாழ்வு பெறக்கூட அல்ல - சாகாமலிருக்க. ஆகவே, ஓய்வு பாட்டாளியின் வேலையின் கடினம் குறைக்கப்பட்ட பிறகுதான் பெரும்பான்மை மக்களுக்குக் கிடைக்கும். பெரும்பான்மையினருக்கு ஓய்வு கிடைத்து, அந்த ஓய்வைத் தக்கபடி பயன்படுத்தினால்தான் பாடுபடுபவருக்கு மேலும் தொடர்ந்து பாடுபடவும், திறமையுடன் பாடுபடவும் முடியும் - பிறகு பொதுச் செல்வம் வளரும்; சீர் உண்டாகும்; நாடு செழிக்கும், இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட, மனிதமாண்பு மலரும். உழைத்தோம், வாழ்வின் பயனைப் பெறுகிறோம் என்ற களிப்பு முதலிலே ஏற்படவேண்டும், பிறகுதான் ஓய்வைச் சுவைக்க முடியும்.

வேலை மனிதத் தன்மையை மாய்க்காத அளவு - இருக்கவேண்டும் - வேலை நேரத்தை மட்டுமல்ல நான் குறிப்பிடுவது, வேலை முறை - தன்மை வேலை செய்பவனுக்கு வேலை நேரத்தில் வேலைக்குத் தேவையான வசதிகளைத் தருவது, எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கூறுகிறேன். வேலை மனிதனைத் தேய்ச்செய்துவிட்டால், பிறகு கிடைக்கும் ஓய்வு வேளை ஓய்வு தராது - பாதி மனிதரால் ஓய்வு பலனைப் பெறமுடியாது.

ஓய்வு, சீமான்களாக உள்ள சிலருக்கு மட்டும் உரிமையாக இருந்த காலம் உண்டு. நிலைமை இப்போது மாறி வருகிறது. ஓரளவில் நம்பிக்கை தருகிற வகையில் ஓய்வு சிலருக்கும், ஓயாத வேலைத் தொல்லைமிக்க பலருக்கும் - என்ற முறையில் சமூக அமைப்பு இருக்கும்போது ஓய்வின் விளைவுகளாகக் கலை, பண்பு, இவைகளை அல்ல, கருத்தற்ற களியாட்டம், வேதனையுட்டும் வெறியாட்டம், ஆணவ ஆர்ப்பாட்டம், இவைகளையே காணமுடியும்.

ரோம் சாம்ராஜ்யத்திலே ஒரு விசித்திர அரங்கம், பள்ளத்தில் அரங்கம், பார்வையாளர்கள் உயரத்தில் அமர்ந்திருப்பர். அரங்கத்திலே வீரப்போர் நடைபெறும். மல்யுத்தமல்ல - வாட்போரல்ல - பலசாலிக்கும் வலிமைசாலிக்கும் அல்ல - மனிதனுக்கும் சிங்கத்துக்கும் சண்டை - பதைபதைக்கும் மனிதன், பசியுடனுள்ள சிங்கம் - பயங்கரமான போர், பள்ளத்தில் மேலே, சீமாண்கள், சீமாட்டிகள் ரசிக்க. கர்ஜனை செய்யும் காட்டரசன் வாலைச் சுழற்றித் தரையிலடிக்கும் - பயத்தால் மனிதனின் பற்கள் ஒன்றோடொன்று உராயும் - மேலே சீமாட்டிகளின் சிரிப்பொலியும், கை தட்டுவதால் எழும் வளையொலியும் கிளம்பும்; சீமாண்கள் சொக்குவர். இரத்தம் பீறிட்டு வரும் - மனிதனுக்கு. சீமாண்கள் மேலேயிருந்து ஆரவாரம் செய்வர் - விடாதே; விலகாதே; என்று ஆயுதமற்ற மனிதனுக்கு உற்சாகமூட்டுவர்? பசியாற் புதியபலம் பெற்ற சிங்கத்தைத் தாக்கும்படி. காட்டரசன் கிழித்தெறிவான் மனிதனை, கீழே அரங்கத்தில். மேலே மேட்டுக் குடியினரான மனித மிருகங்கள் . ஓய்வு நேரத்தை, ரோம் நாட்டுச் சீமாண்கள் பயன்படுத்திய வகைகளிலே இதுவொன்று. மனிதனை மிருகம் கொல்வது கண்டுகளிக்கும் பொழுதுபோக்கு.

ஓய்வு சிலருக்கு - வேலை பலருக்கு - என்ற முறை மாறினாலொழிய ஓய்வு, சமூக உயர்வுக்குப் பயன்படும் பண்பு ஆக முடியாது. வாழ்க்கைத்தரம் மட்டமாக இருக்கும் சமூகத்திலே, ஓய்வு கிடைத்துப் பயனில்லை. பொருளுமில்லை. வேகாத பண்டத்தை வெள்ளித் தட்டிலே வைத்துத் தரும் வீண் வேலையாகும்.

நம்நாடு பட்டிக்காடுகள் அதிகமாக உள்ள இடம். பட்டிக்காடுகளோ உழவர்கள் வாழுமிடம். உழவர்களுக்கு ஆண்டிலே மூன்று மாதத்திற்காவது வேலை இருப்பதில்லை. ஓய்வுதான், இந்தச் சமயத்திலே அவர்கள் வீணாகப் பொழுதை ஒட்டுகிறார்கள், நேரம் வீணாகிப் போகிறது - என்று கூறி உழவுத் தொழிலுக்கான நேரம் போக மிச்சமிருக்கும் ஓய்வு நேரத்தை, உழவர்கள் பலன் தரும் பொழுது போக்குக்கும் செலவிடவேண்டும். உதாரணமாக அவர்கள் தேனீ வளர்க்கலாம், கோழி வளர்க்கலாம், கூடை முடையலாம், நூல் நூற்கலாம், - சிறுசிறு குடிசைத் தொழில் செய்யலாம். ஓய்வு வீண்போகாது, பலனும் கிடைக்கும் வருமானமும் உண்டு என்று கூறாத நிபுணர் கிடையாது. உழவருக்காக இந்த யோசனை கூறப்பட்டாலும் சரி, பொதுவாக எல்லோருக்குமே சொல்வதானாலும் சரி, ஓய்வு நேரத்தைப் பணமாக்கும் வழிகளாக்கும்போது, சிக்கல் நிச்சயம் ஏற்பட்டுத் தீரும். செலவிடும் நேரம், செலவிடும் உழைப்பு, இவைகளுக்கு ஏற்ற பணம் பலனாகக் கிடைக்கிறதா என்ற கேள்வி நாளாவட்டத்திலே கிளம்பித்தீரும். கிளம்பும்போது வாழ்க்கையிலே குளிர்ச்சி அதிகமாக உள்ளவர் பொழுது போக்குத் தொழிலிலே கிடைக்கும் ஒரு அணாவைக் கொண்டு அடையும் களிப்பு அதிகமாகத்தான் இருக்கும்.- கலெக்டர் பங்களாத் தோட்டத்துப்

பலாப்பழம், காலைமுதல் மாலை வரை கழனியில் பாடுபட்டும் கால் வயிற்றுக்கும் கட்டிவரவில்லையே என்று கதறும் கந்தன் ஓய்வு வேளையில் உழைத்துப் பெறும் பலாப்பழத்தை விட அதிக இனிப்புதான், அதிக களிப்புதான் கிடைக்கும்.

ஓய்வு என்ற பெயரால் புதிய உழைப்பு - அந்த உழைப்பின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் வாழ்க்கைச் செலவிற்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நிர்ந்பந்தம் இருந்துவிட்டால் அது, ஓய்வுமல்ல, பொழுதுபோக்கு மாகாது. எனவே கிராம மக்களுக்காகக் கூறப்படும் யோசனைகள், ஓய்வையும் உழவனுக்குப் புதிய எஜமானாக்கி விடுகிறது, நண்பனாக்கவில்லை.

ஓய்வு - உயர்ந்த பண்புள்ள நண்பன் மூலம் நாம் என்ன பெற முடியுமோ அவ்விதமான மன மகிழ்ச்சியைத் தருவதாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அது இன்றுள்ள சமூக, பொருளாதார அமைப்பு முறையில், சாத்தியமாகுமா என்பது மிகமிகச் சந்தேகம்.

ஓய்வு நேரத்தை, உல்லாசமாகக் கழிக்க வேண்டுமானால், அதற்காகச் செலவிட வகை கிடைக்கவேண்டும். செலவும் பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்துக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவேண்டும். ஓய்வின் சுவையைப் பருகி - வேலைக் களைப்பைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். களைப்பைப் போக்கிக்கொள்ள வெப்ப நாட்களில் குளிர்ந்த பானமும், குளிர்ந்த நாட்களில் சூடான பானமும், எல்லா நாட்களிலும் இனிய முகமும் அன்பு மொழியும் கொண்ட குடும்பமும் தேவை. - இது கிடைத்தான பிறகு, ஓய்வைக் கழிக்கும் முறையைக் கண்டறியும்போது அறிவும், அறிந்த பிறகு அந்த முறைப்படி பொழுது போக்கும் வசதியும் ஏற்பட வேண்டும்.

ஓய்வு நாட்களிலே, படகு வீட்டிலே தங்கி காஷ்மீர் காட்சியைக் கண்டு களிக்க வாருங்கள். குடும்பத்துடன் என்ற விளம்பரத்தைக் காணும் ஆபீஸ் அலுவலர்கள், கதையிலே நந்தனார் பாடுவதாகச் சொல்லுவார்களே, அதைப்போல, நாளைப் போக்காமல் இருப்பேனோ நான் - என்று பாடி அழ முடியுமே தவிர, வேறென்ன செய்வது?

உதக மண்டலத்து வனப்பு, கொடைக்கானல் குளிர்ச்சி, குற்றாலக் கவர்ச்சி, இவைகளைக் கண்டு களிக்கும் பொழுது போக்கு - ஓய்வு - எவ்வளவு பேருக்குக் கிடைக்க முடியும்? வாழ்க்கைத்தரம் பொதுவாக உயர்ந்தாலொழிய இத்தகைய "உல்லாசம்" சிலர் சொல்லப் பலர் அதிசயிக்கும் பேச்சளவாகத்தான் இருந்து தீரும். வாழ்க்கைத் தரம் உயருவதுடன் உதக மண்டலம், குற்றாலம், கொடைக்கானல் புதிது புதிதாக அமைக்கவேண்டும். - அதாவது ஓய்வு இடங்கள், பொழுது

போக்குமிடங்கள் புதிது புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்தந்த வட்டாரத்து மக்களின் பணக்கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய தொலைவில். தமிழ் நாட்டிலே பல இடங்கள் இப்படி ஏற்பாடு செய்ய முடியும் - பொது முயற்சியால். துரைத்தனத்தாரின் திட்டத்தால்.

ஓய்வு நேரம் - மேலே வானத்திலே நிலவு, நட்சத்திரம் காண்கிறோம். களிப்புதான் - ஆனால் எவ்வளவு நேரம் காணமுடியும். அந்த ஊர் நகராட்சி மன்றத்தாரோ, பொதுநலக் கழகத்தாரோ, ஒரு அருமையான டெலஸ்கோப், - தொலைவில் உள்ளதைத் தெளிவாகக் காட்டும் கருவியை - டெலஸ்கோப்பை, தக்க முறையிலமைத்து பொழுது போக்குபவர்கள், காண வரலாம் என்று ஒரு ஏற்பாடு இருந்தால், விண்ணைக் கண்டு களிப்பது, எவ்வளவு சுவையான பொழுதுபோக்காக மாறும். நம்மையும் அறியாமல், எவ்வளவு பயனுள்ள அறிவும் நமது உள்ளத்திலே குடியேறும். பொழுதுபோக்கு வீணாகவும் கூடாது, விவேகசிந்தாமணி பாடம் படிக்கும் பள்ளிக்கூடமுமாகி விடக்கூடாது - சிரமமோ, சிக்கலோ இன்றி நமக்கு, அறிவானந்தம் தருவதாய் அமைய வேண்டும். பொது மக்கள் மனத்திலே கலைப்பண்பு ஊற்றெடுக்கும் வகையான பொழுது போக்குகள், திட்டமிட்டு மிகமிகக் குறைந்த செலவிலே ஏற்படுத்தலாம் நகராட்சியினர். கண்காட்சிகள் இவ்விதமான முயற்சிகளிலே ஒன்று. - முயற்சி என்று மட்டுமே கூற முடியும் - வெற்றி அல்ல - ஏனெனில் பெரும்பாலான அக்காட்சிகள் கடைவீதிகளாகவே காட்சி தருகின்றன. பயன் இல்லை. - சில அக்காட்சிகளிலே மிருக உணர்ச்சியும், சூதாட்ட உணர்ச்சியும் தூண்டும் முறைகளும் உள்ளன. தீமையே உண்டாகிறது. ஆனால் கண்காட்சி, பொழுதுபோக்கு அரிய சாதனம் - அறிவானந்தம் பெறமுடியும்.

உலகத்தைத் திடுக்கிடச் செய்த மாவீரன் நெப்போலியனைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசும்போது சொல்லுவார்கள் தூங்கவும் நேரம் கிடையாது - களத்திலேயே, எங்கேனும் ஓர் இடத்திலே, குதிரைமீது அமர்ந்தபடியே கண்முடிச் சில நிமிஷ நேரம் தூங்குவான் - அவ்வளவுதான் முடியும்- நெப்போலியனுக்கு அவ்வளவு வேலை? ஓயாத உழைப்பு - என்று பெருமையாகக் கூறுவார்கள்.

உண்மைதான், தூங்கவும் நேரமின்றித்தான் போரில் ஈடுபட்டிருந்தான் அந்த மாவீரன். ஆனால் ஓய்வு கிடைக்கவில்லையே அழகான அருவியிலேயே குளித்துவிட்டு, சிங்காரச் சோலையிலே உலவி, வேல்விழிமாதா பாடிடும் தேன்மொழிச் சிந்துக் கேட்டுக் களித்திட, நமக்கு ஓய்வில்லையே, என்ன தொல்லையான வாழ்க்கை இது, ஓய்வு துளியுமில்லையே, எப்போதும் உழைப்பு, - என்ன சுகம் காண்கிறோம் - ஓய்வின்றி உழைக்கிறோம் என்று நெப்போலியன் மனம் நொந்து கொண்டானா? இல்லை. களத்திலே கரும் போரிட்டபடி இருந்து வந்ததா

தூங்கவும் நேரம் கிடைக்காமல், ஓய்வு துளியுமின்றி இருந்துவந்த நெப்போலியனுடைய நிலையுடன் எல்பாத் தீவிலே, கைதியாக்கப்பட்டு, ஒரு வேலையுமின்றி, இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் ஓய்வாக இருக்கும் வசதிபெற்ற நெப்போலியனுடைய நிலையை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். களத்திலே ஓய்வு கிடையாது. ஆனால் அவன் கண்முன் வெற்றிக் கொடிகள். அவன் செவியில் வீர முழக்கம். மண்டலங்கள் அவன் காலடியில், மணி முடிகளைச் செண்டுகளாக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த வீரன், ஓய்வின்றி இருந்தபோது, ஓய்வுநாள் முழுவதும் வேலை துளியும் கிடையாது. எல்பாத் தீவில் - ஆனால் அந்தக் கைதி நெப்போலியனுக்கு, அந்த ஓய்வு இனிப்பையா தந்திருக்கும். அந்த ஓய்வு, அவனுக்குப் பெருமையோ, பூரிப்போ தந்ததா - தருமா - பிணத்தின் மீது தூவப்படும் மல்லிகைதானே அந்த ஓய்வு?

நம் நாட்டிலே, பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட ஓய்வு கிடைக்கிறது. எல்பாத் தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள் இங்கு ஏராளம் - வாழ்க்கைத் களத்திலே தோற்று விடுபவர்களெல்லாம், எல்பாத் தீவுக்குத் துரத்தப்பட்ட நெப்போலியன்கள். அவர்கள் பெற்றிருப்பது ஓய்வு அல்ல - அவர்கள் இன்னமும் வாழ்வே பெறவில்லை.

மானிகையிலே "சோம்பேறிகள்" இருந்தால் - கண்டனம் பிறக்காது. கொடுத்துவைத்தவர், அவருக்கென்ன - நிம்மதியான வாழ்க்கை - என்று களிவுரை தரப்படும். அவர் மான் வளர்ப்பார் பொழுதுபோக்குக்கு - மீன் வளர்ப்பார் அழகுக்கு - ஓய்வு அவருக்கு ஓராயிரம் சேட்டைகள் செய்ய இடம் தரும். புகழ்வர். நாள் முழுவதும் பாடுபட்டுப் பிழைக்கவேண்டிய ஓயாத உழைப்பாளிகளின் நிலை வேறு. கடியாரத்தைப் பார்த்து வேலை செய்துவிட்டு, காலண்டரைப் பார்த்துச் சம்பளம் வாங்கும் பேனா ஓட்டும் நண்பர்கள், கிடைக்கும் ஓய்வை திரட்டக்கூடிய வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அறிவானந்தமான செயலுக்குப் பொழுது போக்குக்குப் பயன்படுத்துகிறார்களா?

இயற்கை தன் அழகை வாரி வீசுகிறது - கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது - எழில்மிக்க இளம் விதவையைப்போல.

நீர் வீழ்ச்சி - சித்திரச் சோலை - ஆறு உற்பத்தியாகும் இடம் - மலை உச்சி - சந்தனக்காடு - சிந்து பாயும் சிற்றூர் - பறவை இனங்களின் பாட்டு மொழி - புள்ளி மான்கள் துள்ளி ஓடும் காட்சி - யானைக் கன்றை அழைத்துச் செல்லும் கனவு, தேசிங்கு கோட்டை, சேர்வராயன் மலை - பார்த்ததுண்டா, என்று கேளுங்கள். கோபம் பிறக்கும். நான் என்ன சீமானா - சம்பளம் எனக்கு 150, சார் நூற்று ஐம்பதுதான், உல்லாசயாத்திரை செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர் என்று கண்டித்துப் பேசுவார்.

ஆனால் மிகக் கஷ்டப்பட்டு நான்கு நாட்கள் லீவு பெற்றாலும் குழந்தைக்கு மொட்டையடிக்க திருப்பதிக்கோ, அம்மா சிரார்த்தத்துக்கு காவிரிக்கோ, புத்திர சந்தான நிமித்தம் ராமேஸ்வரமோ போயிருப்பார். அதற்குப் பணம் எப்படிக்கிடைத்தது என்று கேட்டாலோ கோபம் கொதித்துவரும்; இலக்கியம் எப்படி வளரும், கலை மணம் எங்கிருந்து கமழும், ஓவியக் கலை எவ்வண்ணம் ஓங்க முடியும்; நல்லிசை எங்கிருந்து பிறக்கும் - இயற்கை தரும் களிப்பைக் கண்டு மனதிலே கலையுணர்ச்சியைப் பெறாவிட்டால் வசதியுள்ள மிகமிகச் சிறு கட்டமும், ஓய்வு நேரத்தைத் தக்கபடி பயன்படுத்தித் தருகிறது.

அலுத்துத் தூங்கும் அந்த ஆலைத்தொழிலாளி, காலையிலே எழுந்து கதிரவனைக் கண்டு களித்திடும் கமலத்தை காணப்போவதுமில்லை - இரவு நிலவின் அழகினைக் களித்து விட்டுப் படுத்தவனுமல்ல - அதோ சற்றுத் தொலைவாகப் படுத்திருக்கும் மாது - அவன் தர்மபத்தினி அவளிடம் உதிர்ந்த கண்ணீரைத்தான் இரவு படுக்கும் போது பரிசாகப் பெற்றான். அந்தப் பரிசும் சுலபத்திலே அவனுக்குக் கிடைத்துவிடவில்லை. - காலை முதல் ஆலையில் பாடுபட்டு அலுத்துப்போன கரத்துக்கு வேலை கொடுக்கிறோமோ என்ற எண்ணமுமின்றி அம்மையை அறைந்தான் - முதுகில், கன்னத்தில் - தன் தலையிலும் அடித்துக் கொண்டான் - பிறகுதான் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கினாள், பத்தினி - காலையிலே ஆலைச் சங்கு அலறுவதற்கு முன்பு அழகுரல் இவன் காதை துளைக்கக்கூடும். இந்த தோழனிடம் ஓய்வின் உயர்வைப் பற்றிப் பேசுவது ஓய்வை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எடுத்துக் கூறுவது; மாளிகையிலே திமிர் பிடித்து உலவும் நாய், பணியாளைக் கடித்தது கண்டு, சீமான் இன்ன மருந்து சாப்பிட்டால் நல்லது ஆபத்து இராது என்று பணியாளருக்கு யோசனை கூறுவது போன்றதாகும். உழைப்பாளியை உருக்குலையச் செய்யும் தொழில் முறையை மாற்றி, சக்திக்கேற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற வசதி என்ற திட்டத்தை வெற்றியுடன் நடத்திக் காட்டினாலொழிய, ஓய்வுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது அறிவையும் அலட்சிய சுபாவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நடத்தும் நாகரிக உலகத்து நயவஞ்சக நாடகம் என்றே கூற வேண்டும்.

டாக்டர் மு.வரதராசன்

(1912-1974)

டாக்டர் மு.வ என்றழைக்கப்படும் மு.வரதராசன் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் பெருமதிப்பைப் பெற்றவர். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கெனத் தனியிடம் பெற்றவர். சிறந்த எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர்.

எழுத்தாளராகத் தம் பணியைத் தொடங்கி அயராது உழைப்பினாலும் முயற்சியாலும் கல்வியில் உயர்ந்து கலாநிதியானவர். சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், மதுரைப் (காமராசர்) பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராகவும் பணியாற்றியவர்.

இவர் சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், நாடகம், மொழியியல், வரலாறு ஆதியாம் துறைசார்ந்த எண்பத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். தம்பிக்கு, அன்னைக்கு, தங்கைக்கு என்று இவர் எழுதிய கடிதங்கள் சிந்தனையைத் தூண்டும் சீரிய கட்டுரைகள் எனலாம். வரதராசனாரின் எளிய இனிய மொழிநடைக்கு இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரை (கடிதம்) ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாகும்.

11. தம்பிக்கு

-மு.வ.-

கடிதம்-1

அன்புள்ள எழில்,

நீ எழுதிய கடிதங்கள் எனக்கும் சுவையாக இருந்தன. அன்னைக்கு எழுதிய கடிதங்களை அண்ணன் எப்படிப் பார்த்தார் என்று நீ எண்ணி வியப்பு அடையலாம். உன் கடிதங்கள் அன்னை மட்டுமல்லாமல் அண்ணனும் படிக்க வேண்டிய கடிதங்கள்தான்

அன்னையைக் கேட்டுத்தான் படித்தேன். “எழில் எழுதியவை” என்று அவற்றையெல்லாம் ஒரு கட்டாகக் கட்டி அன்னை பீரோவில் வைத்திருந்தார். “இது என்ன அம்மா” என்று கேட்டேன். உன் கடிதங்கள் என்று சொல்லி “நீயும் படிக்கலாமே” என்றார். பிறகுதான் படித்துப் பார்த்தேன். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே. நானும் உன் கருத்து உடையவனே. நீ வயதில் இளையவன். அஞ்சாமல் உன் கருத்தைச் சொல்கிறாய்; எழுதுகிறாய் நான் உன்னைவிட உலக அனுபவம் மிகுந்தவன்; அதனால், உலகத்தைப் பற்றிய அச்சமும் மிகுந்தவன். ஆதலால், எதையும் சொல்லவும் எழுதவும் தயங்குகின்றேன். நீ உள்ளத்தில் உணர்ந்ததைக் கொட்டுகிறாய்; நான் உணர்ச்சி இல்லாதவன்போல் நடிக்கிறேன். இதுதான் வேறுபாடு. நீயே என்னைவிட ஒருவகையில் நல்லவன்.

நல்லவனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது; வல்லவனாகவும் இருக்கவேண்டும் அல்லவா? நன்மை வன்மை இரண்டும் இருந்தாற்றான் இந்த உலகில் வாழ்க்கை உண்டு. நல்ல தன்மைமட்டும் உடையவர்கள் எத்தனையோ பேர் கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்து மாய்ந்திருக்கிறார்கள்; மாய்ந்து வருகிறார்கள். வல்லமை மட்டும் பெற்றவர்களும் எதிர் பாராத வகையில் நசுக்குண்டு அழிகிறார்கள். குடும்பங்கள் முதல் நாடுகள் வரையில் இதற்குச் சான்றுகள் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் இருந்த பழைய வல்லரசுகள் கலங்கி அழிந்ததை வரலாறுகளில் காணவில்லையா? ஜேர்மனி, யப்பான் முதலிய வல்லரசுகள் அழிவுற்றதைக் கண்கூடாகக் காணவில்லையா? நல்ல மருமகனாக வந்து வாழ்த்தொடங்கிக் குடும்பத்தாரின் இன்னலைப் பொறுக்க முடியாமல் தற்கொலையாலோ மனவேதனையாலோ மாண்ட கதைகளை ஊர்களில் கேட்டதில்லையா? மகனையும் மருமகனையும் விருப்பம்போல் ஆட்டிவைத்து வல்லமை பெற்ற மாமியார் சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் வாயும் கையும் அடங்கி மூலை வீடும் வேளைக் கஞ்சியும் கிடைத்தால் போதும் என்று ஏங்கும் கதைகளைக் கேட்டதில்லையா? இந்த விதியை நாம் இனிப்பும் மறந்து

வாழக் கூடாது. தமிழர்கள் நல்லவர்களாக மட்டும் இருந்து தனித்தனியாகவும் குடும்பம் குடும்பமாகவும் நாடுநாடாகவும் அழிந்தது போதும். இனிமேல் வல்லவர்களாகவும் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நல்ல தன்மையோடு வல்லமையும் சேரப்பெற்று வாழ வேண்டும்.

தம்பி! இயற்கையிலிருந்து நாம் ஒரு பெரிய பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கைப் பகுதிகளில் ஒன்றை மட்டும் போற்றுகிறவன் உருப்படியாவதில்லை. உடலை மட்டும் போற்றி உரமாக வைத்திருப்பவனும் அழிகிறான். அவனுடைய உள்ளம் அவனுக்குப் பகையாகி அவனைத் தீய வழியிற் செலுத்திக் கெடுத்து அழிக்கிறது. உள்ளத்தை மட்டும் தூய்மையாகப் போற்றிக் காப்பாற்றுகிறவனும் இடையே அல்லல்படுகிறான்; அவனுடைய உடல் பல நோய்க்கிருமிகளுக்கு இடம் கொடுத்து அவனுடைய உள்ளத்தில் அமைதியைக் கெடுத்து அல்லல்படுகிறது. உடலும் வேண்டும் உள்ளமும், வேண்டும் என்று இரண்டையும் உரமாகவும் தூய்மையாகவும் காப்பதே கடமையாகும். மரம் வானளாவ உயரவேண்டியதாக இருக்கலாம். ஆனால், தான் வேருன்றிய மண்ணை மறந்து வாழ முடியாது, வாளைப் புறக்கணித்துக் கிளைகளை உயர்த்தாமல் வாழமுடியாது. இந்த உண்மையை நன்றாக உணர்ந்தவர் திருவள்ளுவர், அறநெறியும் வேண்டும், பொருள் வளமும் வேண்டும், இன்ப வாழ்வும் வேண்டும் என்று உணர்த்தும் நூல் திருக்குறள். அறத்தை நினைத்துப் பொருளை மறக்கும்படியாகத் திருவள்ளுவர் கூறவில்லை. பொருளையோ, இன்பத்தையோ போற்றி அறத்தை மறக்கும்படியாகவும் அந்தப் பெருந்தகை கூறவில்லை. உலகத்து நூல்களில் பல அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றில் ஒவ்வொன்றை மட்டுமே வலியுறுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். வாழ்க்கையின் பல பகுதிகளையும் போற்றி வாழவேண்டும் என்பதை உணர்த்த வந்த திருவள்ளுவர் இந்த மூன்றையும் தெளிவுறுத்தியுள்ளார். தமிழராகிய நாம் திருவள்ளுவரைப் பெற்றிருக்கிறோம். நம்மில் சிலர் அந்த நூலைக்கற்றும் இருக்கிறோம். ஆனால் திருவள்ளுவர் கூறியபடி வாழவில்லை; நல்ல தன்மை தேடுகிறோம்; வல்லமை தேடவில்லை. அதனால்தான் தாழ்வுறுகிறோம்.

நீ உடனே இதை மறுக்க முன்வரக்கூடும். அதற்கு முன்பே நான் காரணம் சொல்லி விளக்கிவிடுகிறேன்.

தமிழ் மொழி நல்ல மொழிதான். ஆனால் அதை வல்ல மொழியாக ஆக்கினோமா? பெரும்பாலோர் போற்றும் மொழியாக ஆக்கினோமா? இன்று எதை எடுத்தாலும் மக்கள் தொகையே வல்லமையாக வைத்துப் பேசப்படவில்லையா? தமிழ் மொழிக்கு அறிவுக் கலைகளில் செல்வாக்குத் தந்தோமா? நீதி மன்றங்களில் உரிமை நல்கினோமா? ஆட்சிக் கூடங்களில் வாழ்வு வழங்கினோமா? இல்லையானால் வெறும் பேச்சு ஏன்?

வல்லமை இல்லாத நல்ல தன்மை வாழாது தம்பி! அது பொருட்பால் இல்லாத திருக்குறள் போன்றதுதான்.

நம் முன்னோர் இதை மறந்த காரணத்தால்தான் எத்தனையோ இழந்தனர்; ஒன்று சொல்லட்டுமா?

தமிழ்க்கலை நல்ல கலைதான்; அதிலும் யாழிசை நல்ல இசைதான்; ஆனால் வாழ்ந்ததா? இல்லை. ஏன்? முன்னே செல்வாக்கைப் பெற்றவர்கள் யாழைப் புறக்கணித்தார்கள். பிறகு பொதுமக்கள் மறந்தார்கள். இன்று தமிழுக்கும் ஏறக்குறைய அதேநிலை இருப்பதை எண்ணிப்பார். உன் மனம் புண்படும்.

நீ இதை மறுக்கலாம். அன்று அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள் என்று நிலைமை இருந்ததை நீ எடுத்துக் காட்டலாம். இன்று பொதுமக்கள் எவ்வழி அவ்வழியே ஆட்சியாளர் என்று எடுத்துக் கூறலாம்.

இப்படி உன்னை நீ ஏமாற்றிக் கொள்ள வேண்டாம் என்றுதான் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன், பொது மக்களின் விருப்பம்போல் ஆட்சி நடப்பதாகச் சொன்னால், பொதுமக்கள் போரை விரும்புகிறார்களா, அணுகுண்டையும் பிற குண்டையும் விரும்புகிறார்களா, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை விரும்புகிறார்களா, குடியிருக்க வீடும் அறிவு வளர்க்கக் கல்வியும் உடல் வளர்க்கக் கஞ்சியும் இல்லாத கொடிய வறுமையை விரும்புகிறார்களா என்று மெல்ல எண்ணிப்பார், உனக்கே தெரியும்.

பொது மக்களுக்குத் தங்கள் எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் சேர்த்து எண்ணித் தேவையை உணர இன்னும் தெரியவில்லை; அவர்கள் களிமண்ணாய்த் திரண்டு கிடக்கிறார்கள்; யார் யாரோ நீர் சேர்த்துப் பிசைந்து தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உருவங்களைச் செய்து கொள்கிறார்கள்.

சரி, நீ சொல்கிறபடி பார்ப்போம். இன்று ஆட்சி எல்லாம் ஓட்டுப் போடும் மக்களின் கைகளைப் பொறுத்தது என்று வைத்துக் கொள்வோம், அவர்கள் ஓட்டுப் போடும்போது தங்களைப் பற்றியாவது தமிழ் நாட்டைப் பற்றியாவது தமிழைப் பற்றியாவது கவலைப்படுகிறார்களா? அவர்கள் கவலைப்படாத நாடும் மொழியும் யாருடைய வல்லமையை நம்பி வாழ முடியும்? வறுமையால் வாடும் அறிஞர் சிலருடைய துணை மட்டும் போதுமா?

நான் சொல்லுகிறபடியும் கொஞ்சம் எண்ணிப்பார். களிமண் பிசைகின்றவர்களின் கைகளாவது நாட்டையும் மொழியையும் பற்றிக் கவலைப்படுவது உண்டா? அவர்களை மாற்றுவதற்காக, அல்லது அவர்களுடைய மனத்தில் நல்லெண்ணம் ஏற்படுவதற்காக, நீயும் நானும்

ஏதாவது செய்தோமா? ஒன்றும் செய்யாமல் தமிழ்நாடும் தமிழும் வாழ்ந்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டு காலம் கழிப்பது குற்றம் அல்லவா? மறைந்துபோன அந்த யாழைப்பற்றிப் பழங்காலத்துப் பாணரும் விறலியும் பொருநரும் கூத்தரும் நம்மைப் போலத்தான் ஏமாந்த எண்ணம் எண்ணிக்கொண்டு நல்லவர்களாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அந்த யாழின் அருமை பெருமைகளை மட்டும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை வாழவைக்கும் வல்லமை பற்றி அவர்கள் எண்ணத் தவறினார்கள். அதனால்தான் அந்த அருமையான கருவி அழிந்தது. அதை நினைத்துப் பார்க்கவும் ஒரு விபுலானந்தர் தேவையாகிவிட்டார்.

தம்பி! மேடையில் முழங்குவதைக் கொஞ்சக்காலம் நிறுத்தி வைத்தாவது, இதை எண்ணிப்பார்க்க ஒரு வாய்ப்பு உண்டாகும் என்று எனக்குச் சில வேளைகளில் தோன்றுகிறது. இது பயித்தியக்கார எண்ணமாக உன் போன்ற இளைஞர்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனால், அனுபவத்தால் சொல்லுகின்றேன்; மேடை மகிழ்ச்சி நமக்குக் கடமை மறதியை உண்டாக்குகிறது. சிறந்த பேச்சு, நல்ல கைத்தட்டு இரண்டும் சேர்ந்தால் உணர்ச்சித்துணிவு, அடுத்த நிலையாகப் பழைய பிற்போக்கு வாழ்வு - இவைதான் இதுவரையில் கண்டவை. நம்மை எண்ணித்தான் திருவள்ளுவர் சொன்னாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. நமக்காகவே சொன்னதுபோல உள்ளது அந்தக் குறள். நம்மைப்பற்றி நாமே மகிழ்ந்து அந்த மகிழ்ச்சியில் மயங்கியிருக்கும் போது கடமையைப் புறக்கணித்துக் கெட்டழிந்தவர்களை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை சொன்னது எவ்வளவு பொருத்தம்! மேடைப் பேச்சைக் கேட்டுக் கைதட்டுவோரைக் காணும் போதெல்லாம் "இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை உள்ளாக" என்ற அந்தக் குறள் என் நினைவுக்கு வந்து விடுகிறது, என்னை அறியாமல்.

தம்பி, இன்றைய உலகம் வல்லமை மிகுந்த மாமியார் போல் உள்ளது. நம் அருமைத் தமிழகம் மிக நல்ல மருமகளாக உள்ளது. அதனால் தற்கொலையோ, மனவேதனையோ எதிரே வந்து நிற்காதவாறு காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. என் கருத்தில் எந்தப் பகுதியாவது உனக்குத் தெளிவில்லாமல் இருந்தால் அதைக் குறித்து எழுது தெளிவு படுத்துவேன். ஏதாவது உனக்கு உடன்பாடு இல்லாமல் கருத்து வேறுபாடாக இருந்தால் எண்ணிப்பார்; அல்லது விட்டுவிடு. நான் என்ன செய்வேன்? நீ எவ்வளவு உண்மையாக உணர்கிறாயோ அவ்வளவு உண்மையாகவே நானும் உணர்கிறேன். இந்தத் தமிழகத்தில் நாம் இருவராவது ஒன்றுபட முடியாதா, பார்ப்போம்.

உன் அன்புள்ள,
வளவன்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம்

(1907-1973)

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் தலைசிறந்த தமிழறிஞர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியவர். தமிழிலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களை எழுதியவர். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தமக்கெனத் தனியிடம் வகுத்துக் கொண்டவர். தமிழிலக்கியம் தொடர்பாகப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் பாட்டும் ஓசையும் என்னும் கட்டுரை பேராதனைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான "இளங்கதிரி"லிருந்து எடுக்கப்பெற்றுள்ளது.

12. பாட்டும் ஓசையும்

-வி. செல்வநாயகம்-

கவிதை என்றால் என்ன, அதனைப் படிப்பதால் நாம் அடையும் பயன் யாது, என்பன போன்ற வினாக்கள் கவிதையிற் காணப்படும் நலன்களை ஆராய முற்படுவோர் மனத்தில் எழுகின்றன. கவிதைக்கு வரைவிலக்கணம் கூற முடியாது. அதனைக் கூற முற்படின், அது யானையைப் பார்த்துக் குருடர்கள் கூறியது போலிருக்கும்ன்றி, வேறாகாது. மனிதனுக்கு எவ்வாறு வரைவிலக்கணம் கூற முடியாதோ, அவ்வாறே கவிதைக்கும் கூறமுடியாது. கவிதையும் ஓர் உயிருள்ள பொருள் என்பதை ஒருவன் அறியாதிருக்கும் வரை அதற்கு அவன் வரைவிலக்கணம் கூறத்தான் முற்படுவான்.

கவிதை போதனைக்குரிய கருவி என்பது சிலருடைய கொள்கை. கவிதையைப் போதனைக்குரிய கருவியாக உபயோகப்படுத்தும்வரை அது கவிதையாகாது. அறிவுரைகளும் போதனைகளும் கவிதையாகாது. அறிவுரைகளும் போதனைகளும் கவிதையில் இல்லாதனவல்ல; பல கவிதைகளில் நாம் அவற்றைக் காணலாம்; எனினும்; அவை கவிதைக்கு இன்றியமையாதன அல்ல; அவற்றிற்காகத்தான் புலவன் கவிதை புனைகின்றான் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகும்; உண்மைக் கவிதைகளைப் படிக்க வேண்டிய முறையிற் படித்து, அனுபவிக்க வேண்டிய முறையில் அனுபவித்தறிந்தவர்கள் மேற்கூறிய வினாக்களுக்கு விடைகளைத் தாமாகவே அறிந்து கொள்ளுவார்கள்; அவர்களுக்குப் பிறர் கூற வேண்டியதில்லை. அவ்வாறு பாட்டைப் படித்துப் பயன் அடைபவர்கள் மிகச் சிலர் என்றே கூறுதல் வேண்டும். பாட்டால் அடையும் பயன் யாதுமில்லை என்று எண்ணுகின்றவர்கள் அதனைத் தொடாமலே விட்டுவிடுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு விட்டுவிடுதலில் வியப்பொன்றுமில்லை. பயன் தராத முயற்சியில் ஈடுபட யார்தான் விரும்புவார்கள்? சிலர் அதனை விரும்பிப் படிக்கிறார்கள்; எனினும், அதனால் அடையும் பயன் எத்தகையது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளாத காரணத்தால், நல்ல பாட்டிற்கும் கூடாத பாட்டிற்குமிடையே உள்ள வித்தியாசத்தை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. அத்தகையோர்க்கு அவையிரண்டும் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு இடையேயுள்ள ஒப்புமையை நினைக்கும் போதெல்லாம்,

“மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரியாங் கண்ட தில்,”

என்னும் திருக்குறள் ஞாபகத்திற்கு வருவதுண்டு.

நல்ல பாட்டொன்றை நாம் படிக்கவேண்டிய முறையில் படித்தால் அது எமக்கு ஒரு சிறந்த இன்பத்தை அளிக்கும் என்பது பாட்டைப் படித்து அனுபவித்த அறிஞர்கள் கூற்றாகும். இறைவன் கூடப் பாட்டைக் கேட்டு உருகும் இயல்பினனாதலின், “பாட்டுக்குருகும் தமிழ்ச் சொக்கநாதர்” என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் இறைவனைப் பாராட்டுகின்றனர். ஒரு சிறந்த பாட்டைப் படிக்கும் போது, மாசு மறு அற்ற இன்பத்தோடு கூடிய ஒரு அனுபவத்தை நாம் பெறுகின்றோம். எம்முடைய முயற்சியின் பயன் உண்மையில் அது ஒன்றுதான்; அவ் விற்பம் எத்தகையது என்பது பாட்டைப் படித்து அனுபவத்தில் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதொன்று. பாட்டொன்றைப் படித்து, அதன் பயனாகப் பெற்ற இன்பத்தை அனுபவித்த பின்தான், அப்பாட்டின் நயங்களை ஆராய்ப்புக வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராய்தலைத்தான் நலன் ஆய்தல் என்று சொல்லுவது. நல்ல பாட்டொன்றைப் படித்தபோதும், அது நம்மை உருக்கவில்லையென்று கண்டால் அது பாட்டின் பிழை எனக் கருதலாகாது; உண்மையில் அது எம்முடைய பிழைதான். பாட்டிலேயுள்ள உணர்ச்சி அனுபவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலையில் நாம் எம்மை முதலில் வைத்துக்கொண்டு, அதனைப் படிக்கவேண்டிய முறையிற் படித்தால் அடையவேண்டிய பயனை நாம் தடையின்றி அடையலாம்; இல்லாவிடின், நாம் அதனை அடைய முடியாது.

புலவன் “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” எனக் கூறும் உள்பாங்கு உடையவனாதலின், அவன் தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கவிதை உருவத்தில் எமக்கு உதவுகின்றான். அவ்வனுபவத்தை அது தாங்கி நிற்கின்றது. அதை நாம் படிப்பதனாலே அவன் பெற்ற அனுபவத்தை ஒத்ததொன்றை நாம் பெறுகின்றோம். கவிதையைப் படிப்பதனாலே புலவனுடைய அனுபவத்தை நாம் பெறுகின்றோம் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகும். புலவனுடைய அனுபவம் புலவனுக்கு உரியது; எம்முடைய அனுபவம் எமக்குரியது. ஒருவனுடைய அனுபவத்தைப் பிறன் ஒருவன் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது; அது அவனுக்கே சொந்தமானது. புலவன் தன்னுடைய அனுபவத்தைக் கவிதை வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றான். அக் கவிதை எம்மிடத்தில் ஒரு அனுபவத்தை உதிக்கச் செய்வதற்கு ஓர் ஏதுவாகின்றது. அந்த அனுபவம் ஏறக்குறைய அப்புலவனுடைய அனுபவத்தை ஒத்திருக்குமன்றி அவனுடையதாகாது.

கற்பனைத் திறனும் உணர்ச்சியனுபவங்களை ஆக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றலும் புலவனுக்குத்தான் உண்டு, எமக்கில்லை என்பது சிலர் கருத்து. புலவனும் எம்மைப்போல் ஒரு மனிதன்தான். எமக்கு உள்ள இன்பதுன்பம் அவனுக்கும் உண்டு. ஓர் அழகான காட்சியைப் புலவன் மட்டும் கண்டு அனுபவிக்கின்றான். நாம் அனுபவிக்கிறதில்லை என்று சொல்லமுடியாது. அதைக் கண்ட இடத்தில் எமக்கும் ஓர் உணர்ச்சியிற்பம் ஏற்படுகின்றது. யாதாயினும் ஒரு பொருள் அல்லது நிகழ்ச்சி அல்லது காட்சி அல்லது

எண்ணக்கருத்து ஒரு புலவனுடைய கற்பனையைத் தூண்டுகிறது; ஓர் உணர்ச்சி அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றது. அது எம்முடைய கற்பனையைத் தூண்டமாட்டாது எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. எமக்கும் கற்பனைத் திறன் உண்டு; ஆகவே அது எம்முடைய கற்பனையைத் தூண்ட முடியும்; ஆனால் புலவனுடைய ஆற்றல் எம்முடைய ஆற்றலிலும் பார்க்கச் சிறந்தது. அவன் தன்னுடைய கற்பனை சிறப்பாகத் தொழிற்படக்கூடிய நிலையில் தன்னை வைத்துக் கொள்கின்றான். நாம் அந்த நிலையில் எம்மை வைத்துக் கொள்வதில்லை. அழகுடையதொன்றில் அவனுடைய உள்ளம் ஒருபட்டு அழுந்துகின்றது; நம்முடைய உள்ளம் அவ்வாறு அழுந்துவதில்லை. உணர்ச்சி வேகம் அவனுக்கு இருப்பதுபோல எமக்கு இருப்பதில்லை. இதுதான் எமக்கும் புலவனுக்குமிடையேயுள்ள ஒரு முக்கியமான வித்தியாசம்.

எமக்கும் அவனுக்குமிடையேயுள்ள வித்தியாசம் இன்னும் ஒன்று உண்டு. தான் பெறும் உணர்ச்சியனுபவங்களை மொழி வாயிலாக வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலும் மொழியறிவும் புலவனுக்கு உண்டு. அத்தகைய ஆற்றலோ அறிவோ, சாதாரண மக்களுக்கு, அதாவது நமக்கு இருப்பதில்லை. அதனாலேதான் நாங்கள் எங்களுடைய அனுபவங்களை வெளியிடமுடியாதிருக்கின்றது.

இனி, எங்களுடைய அனுபவம் புலவனுடைய அனுபவத்தைப் போல ஆழம் அல்லது தெளிவு உள்ளதாக இருப்பதில்லை. அதனாலும் நாம் அதனைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்த முடிவதில்லை. இத்தகைய நிலையிலிருக்கும் நாம் சிறந்த அனுபவமொன்றைப் பெற்று அதனால் இன்பமடைய விரும்பின், ஒரு புலவனுடைய உதவியை நாட வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. ஆகாய வெளியில் நீந்திக்கொண்டு செல்லும் தண் மதியைக் காணும்போதெல்லாம் எம்முடைய உள்ளத்தில் ஓர் இன்ப உணர்ச்சி உதிக்கின்றது; எனினும், அக்காட்சியின் கண் ஒரு புலவனுடைய உள்ளம் அழுந்துவதுபோல எம்முடைய உள்ளம் அழுந்துவதில்லை. எம்மிலும் பார்க்கப் பலமடங்கு இன்பத்தைப் புலவன் அடைகின்றான்; அதுமட்டுமன்று, தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கவிதையுருவத்தில் எமக்குத் தருகின்றான். ஆகவே, நாம் அவனுடைய உதவியை நாடி, அவன் உதவிய கவிதையைப் படித்து, ஒரு தெளிந்த அனுபவத்தைப் பெற்று இன்புறுகின்றோம். ஆகவே, கற்பனைத் திறனிலும் மொழியாற்றலிலும் புலவன் எம்மிலும் பன்மடங்கு சிறந்து விளங்குவதால் அவனாற் கவிதை புணைய முடிகின்றது; எம்மால் முடிவதில்லை. இதுதான் எமக்கும் புலவனுக்குமிடையேயுள்ள வித்தியாசம்.

ஒரு கவிதையை நாம் படித்து அனுபவிக்க வேண்டுமாயின், முதலில் அக் கவிதைக்கு ஏற்ற மனோநிலையினை நாம் எம்மிடத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுமட்டும் போதாது; அதைப் பலமுறை படித்தல்

வேண்டும். உயர்ந்த கவிதைகளை ஒருமுறை படித்து அனுபவிக்க முடியாது பன்முறை படித்தால்தான் அது குறிக்கும் பொருள், உணர்ச்சி, அனுபவம் என்பனவற்றை நாம் கிரகித்துக் கொள்ள முடியும். ஒருமுறை படித்தவுடனே அது குறிப்பன யாவற்றையும் அறிந்து கொள்ள முடியுமாயின், அது சிறந்த கவிதையன்று என்பதை அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். கவிதையைப் படிக்கும் போது ஊக்கமும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும் எமக்கு இருத்தல் வேண்டும்; அதன்கண் உள்ளத்தைத் தோயவிடுதல் வேண்டும். அந்த நிலையிலேதான் புலவனுடைய அனுபவம் எமக்குப் புலனாகும். அதில் நாம் அழுந்துவதால் சொலற்கரிய இன்பத்தைப் பெறுகின்றோம்; அமர வாழ்வை அடைகின்றோம். இதுதான் நாம் கவிதையாற் பெறும் பயன், வேறில்லை.

கவிதையைப் படித்து அனுபவிக்க விரும்புவோர் மொழியறிவு உடையராதல் வேண்டும்; அதாவது, சொல்லின் ஆற்றலை ஓரளவிற்காயினும் அவர்கள் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். சொல்லுக்கும் ஒலிவடிவு, வரிவடிவு என இருவகை வடிவு உண்டு. கவிதையைப் படிக்கும் பொழுது அதன் வரிவடிவத்தைக் கண்ணாற் பார்க்கின்றோம். அதே நேரத்தில் அதன் ஒலிவடிவத்தைக் காதாற் கேட்கின்றோம். சொல்லின் ஒலிவடிவம் அச் சொல் குறிக்கும் பொருள் என்பவற்றைப் புலவன் நன்கு அறிந்தவனாதலின், அவற்றைத் தனக்கு வேண்டியவாறு கவிதையிற் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றான். நாம் அவற்றைச் சிறிதளவாயினும் அறிந்திராவிடின், கவிதை குறிப்பனவற்றைப் புரணமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது.

இனி, மொழியின் ஒலிப் பண்பு கவிதையிற் பயன்படுத்தப்படுமாற்றைச் சிறிது நோக்குவோம். கவிதை இயற்றும் புலவன் கைக்கொள்ளும் கருவிகளுள் மிக முக்கியமானது ஒலி. ஒலிகள் ஒன்றுகூடி ஒரு முறைப்பட்டுச் செல்லும்போது அது ஓசை என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. அது ஒரு நியதிப்பட்டுச் செல்லும்போது பா எனப்படுகின்றது. பாட்டில் ஒரு ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதலை மோனை என்றும் எதுகை என்றும் கூறுகின்றோம். ஓர் அளவுபட்ட ஒலித்தொடர் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் நீர்த்தரங்கம்போலத் திரும்பத் திரும்ப வரும்போது அதனை நாம் ஒத்திசை என்கின்றோம். அது பாட்டிலும் உண்டு. உரைநடையிலும் உண்டு. ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதலுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. குறிக்கப்பட்ட ஒரு சுவையை அல்லது மெய்ப்பாட்டை ஒரு பாட்டில் புலவன் அமைக்கும்போது, அதனைப் புலப்படுத்தற்கு ஏற்ற ஓர் ஓசைமுறையில் அமைக்கின்றான். அச்சுவைக்கு அவ்வோசை கருவியாகின்றது. சொற்களின் பொருள் எமக்குப் புலப்படாத இடத்தும் பாட்டின் ஓசையைக் கொண்டே அதன்கண் பொருந்தியுள்ள சுவையைக் கிரகித்துக் கொள்ளலாம். இந்தத் தத்துவத்தை உரைநடை, பாட்டு, என்பவற்றில் மட்டுமன்று, சாதாரண பேச்சிலும் நாம் கண்டு தெளியலாம்.

கோப உணர்ச்சி வெடுவெடென்ற பேச்சில் வெளிவருகின்றது. சோக உணர்ச்சி இன்னொருவகை ஒத்திசையைக் கருவியாகக் கொள்ளுகின்றது. இவ்வாறே ஏனைய சுவைகளும் வெவ்வேறான ஒலி முறைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளிவருகின்ற பேச்சிலுள்ள ஒலிப்பண்பைத்தான் புலவர்கள் கவிதையிலும் கையாண்டிருக்கின்றனர். தமிழ் யாப்பு வகைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக உள்ள அகவல், செப்பல் என்னும் மூலவோசைகள் இரண்டும் சாதாரண பேச்சிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரும்பத் திரும்ப வருதலாகிய ஒலிப் பண்பில் ஒருவகை மந்திர சக்தி உண்டு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். புலவன் தன்னுடைய மாயவித்தைகளையெல்லாம் செய்து காட்டுவதற்கு இதனைத்தான் முக்கிய கருவியாகக் கொள்ளுகின்றான். வாசகரின் மனத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தான் விரும்பியவாறு இயங்கச் செய்வதற்கு அவன் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களையெல்லாம் இச்சிறு கட்டுரையில் விரித்துக் கூறுதல் இயலாதாகலின் அவற்றுள் இரண்டொன்றை ஈண்டுக் குறிப்பாம். எம்முடைய மனத்தின் பண்புகளுள் முக்கியமானவை இரண்டு; அவற்றுள், ஒன்று எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைத் தக்க முறைப்படி ஆராய்தல்; மற்றது, உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்றல். அவை இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று மாறுபட்டவையெனினும் நாம் அறிவைப் பெறுவதற்கு அவை இன்றியமையாதவை. எம்முடைய புத்தியானது ஒன்றை ஆராய்ந்து அறிய முற்படும் போது, அந்நேரத்தில் உணர்ச்சிக்கு இடமில்லாமற் போகின்றது. உணர்ச்சி விஞ்சும்போது ஆராயும் சக்தி மங்கிப்போகின்றது. ஒன்று துயில மற்றது விழிப்பாய் இருத்தல்தான் மனத்தினுடைய பொதுவான இயல்பு. உணர்வாற்றலின் துணைகொண்டு ஒன்றைக் கிரகிக்க முற்படும் நேரத்தில் ஆராய்ச்சியறிவு துயிலப்பெறவேண்டும். தர்க்க முறைப்படி ஒன்றை ஆராய்ந்து அறிய வேண்டிய நேரத்தில் நாம் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்றால், எமது முயற்சி அனுசூலப்படாதாதலின், அந்நேரத்தில் உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தல் கூடாது.

புலவன் கவிதை வாயிலாகத் தன் உணர்ச்சியனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றான். அவற்றை நாம் பெறுவதாயின் நம்முடைய உணர்ச்சி அறிவைத்தான் உதவியாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். புலவன் அதை அறிந்து, எம்முடைய ஆராய்ச்சி அறிவைச் சற்றுத் துயிலச்செய்யும் பொருட்டு ஒலியை உபயோகிக்கின்றான். திரும்பத் திரும்ப வரும் ஒலியமைப்பில் எமது ஆராய்ச்சி அறிவைத் துயிலச் செய்யும் சக்தி உண்டு. அது காதில் விழுந்தவுடனே எம்முடைய மனம் ஓடுங்குகின்றது. சிறந்த ஒலியியல் அமைப்பில் நாம் மட்டுமல்ல, பறவைகளும், விலங்கினங்களும், பாம்புகளும் கட்டுப்படுகின்றன. அவ்வாறு எம்முடைய மனம் ஓடுங்கி லயப்பட்டு நின்றாலன்றி, புலவன் புலப்படுத்தக் கருதிய

அனுபவத்தை நாம் பெற முடியாது. மனம் ஒருப்படாத நிலையில் திரும்பத் திரும்ப வரும் ஒலியிலுள்ள அந்த மந்திர சக்தி எம்மிடத்திற் பவிக்கமாட்டாது. ஆகவே, கவிதையைப் படித்துப் பயனடைய விரும்புவோர். அதன் ஓசையில் உள்ளத்தைத் தோயவிடுதல் அவசியமாகின்றது. ஆராய்ச்சியறிவு ஒருங்குதலால் சோம்பல் நிலை வந்தெய்தாமல்லவா; அத்தகைய நிலையிலிருந்தா நாம் கவிதையைச் சுவைத்தல் வேண்டும் என்ற வினாக்கள் ஒருவன் மனத்தில் எழுதல் கூடும். ஆராய்ச்சியறிவு ஒருங்கு எமது மனம் கட்டாயமாகச் சோம்பிவிடும் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. சில வேளைகளில் நாம் துயிலப்பெறுதலும் உண்டு. ஆராச்சியறிவின் ஒருக்கத்திலேதான் உணர்ச்சித் தொழிற்பாடு துரிதமாக நடைபெறுகின்றது. அந்த நேரத்தில் கவிதையில் அமைந்து கிடக்கும் நுண் பொருள்களையெல்லாம் நாம் தெளிவாகக் கிரகித்துக் கொள்ளக்கூடிய அவதான நிலை ஏற்படுகின்றது. அந்நிலையில் கவிதை எமது உள்ளத்தை நேரே தொட முடிகின்றது.

புலவனுடைய அனுபவத்தை உணர்த்தும் சித்திரம்தான் கவிதை; அது கேட்கப்படுவது. உண்மைக் கவிதைக்கு உரைகல் ஓசையாகலின், அதனை நாம் செவியினாலேதான் கண்டறிதல் வேண்டும். அது கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி நடக்கும் இயல்பினதாகலின் அதனை யாப்பு என்றும் கூறுதல் உண்டு. யாப்பு என்பதனால் அதனைப் பாட்டின் விலங்கு எனக் கருதிவிடலாகாது. பாட்டிலுள்ள ஓசைகளை இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரையறுத்துக் கூறுதலினாலே, அவர்கள் விதிகளை அமைத்துப் பாட்டின் வேகத்தைத் தடைப்படுத்துகின்றனர் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அவ்வாறு கொள்ளுதல் பிழையாகும். யாப்பு வகைகள் இலக்கண ஆசிரியர்களால் ஆக்கப்படுவனவல்ல. புலவர்கள் கையாண்ட ஓசை வகைகளைத்தான் அவர்கள் வகுத்துத் தருகின்றனர். அவ்வாறு செய்யும்போது, யாப்பமைதிகளின் புற உருவங்களை வகுத்துக் காட்டுகின்றனரன்றி, அவற்றினுள்ளே ஒருங்கிக் கிடக்கும் நுண்ணிய பேதங்களையெல்லாம் அவர்கள் கூற முற்படுவதில்லை. அவை கூறமுடியா. அவற்றைத்தான் நாம் ஒத்திசை என்கின்றோம். புலவனுடைய உணர்ச்சியை ஏந்தி நிற்பவை அவைதான். அவனுடைய அனுபவத்தின் பல்வேறு நிலைகளையெல்லாம் எமக்கு அறிவிக்கும் கருவியாகவும் உள்ளன. ஒரு ராகத்தில் சுரபேதங்கள் காணப்படுவது போல இந்த ஒத்திசை கவிதையில் அமைந்து கிடக்கின்றது.

ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதல் கவிதையின் ஒரு முக்கிய அமிசம் என்பதை மேலே காட்டினோம். அங்ஙனம் வரினும் அது இடையிடையே தடுக்கப்படும் நுட்பங்களையும் நாம் கவிதையிற் காணலாம். எதற்கும் ஒரு அளவு உண்டு. மீண்டும் மீண்டும் வருமிடத்தில் அளவு கடந்து வருமாயின், செவிக்கு இன்பம் பயவாது; மனத்துக்கு அலுப்பைத் தரும். அந்நிலையில், கவிதை புலப்படுத்தும் உணர்ச்சி பேதங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ளுவதற்கு வேண்டிய உற்சாகம் அல்லது விழிப்புநிலை

தளர்ச்சியறுகின்றது. ஆகவே, ஒலியொப்புமை எந்த அளவுக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு ஒலி வேறுபாடும் கவிதைக்கு வேண்டப்படுகின்றது. இந்த நுட்பத்தை நன்கறிந்து கையாளுகின்றவன்தான் உண்மைப் புலவன். இதனை ஓர் உதாரணம் தந்து விளக்குவாம்:

“வாணன் பெயரெழுதா
 மார்புண்டோ? மாகதர்கோன்
 வாணன் புகழுரையா
 வாயுண்டோ? வாணன்
 கொடிதாங்கி நில்லாத
 கொம்புண்டோ? உண்டோ,
 அடிதாங்கி நில்லா அரசு?”

என்பது ஒரு வெண்பா. இதன்கண் சில வினாக்கள் அமைந்துள்ளன. வாணன், உண்டோ என்னும் சொற்கள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன. அவை இவ்வாறு வருதலால் எம்மிடத்தில் ஒருவகை உணர்ச்சியைப் பிறப்பிக்கின்றன. உண்டோ உண்டோ என்று கேட்பதில் இல்லை இல்லை என்ற விடை எம் உள்ளத்தில் எதிரொலிக்கின்றது. உண்டோ உண்டோ என்று கேட்டுக்கொண்டு செல்லும் புலவன், நாம் காத்திராத முறையில் “உண்டோ அடிதாங்கி நில்லா அரசு” எனக் கேள்வியின் வரிசையை மாற்றி அமைக்கின்றான். அவ்வாறு அமைப்பதனால் அக் கவிதைக்கு ஓர் ஆற்றல் பிறக்கின்றது. அங்ஙனம் மாற்றி அமையாது “வாணன் அடிதாங்கி நில்லா அரசு உண்டோ” என அமைப்பானாயின் அக் கவிதையின் ஓசை சிறப்படைய மாட்டாது. ஆகவே, ஓசையாயினும், பொருளாயினும் திரும்பத் திரும்ப வருதலில் ஒரு சிறப்பு உண்டு; எனினும் அதற்கு ஒரு எல்லையுண்டு. அந்த எல்லையை மீறின், சிறப்பின்மைதான் உண்டு. அதை நன்கு அறிந்து ஏற்றவாறு ஓசையை அமைப்பவன்தான் உண்மைப் புலவன். அத்தகைய புலவர்கள் இயற்றியுள்ள செய்யுட்களில் ஓசை கையாளப்பட்டிருக்கு மாற்றை நாம் அவதானித்து வருவோமாயின் ஒலியின் ஆற்றலை நாம் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். ஓசையை நயக்க முடியாதவனுக்குக் கவிதையை நயக்க முடியாது.

பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை

(1899-1986)

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை மட்டுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றித் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்ப்பணியும் சைவசமயப் பணியுமாற்றியவர்.

நாவலர் பெருமானால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற வண்ணார் பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் சைவத் தமிழ்க் கல்வியை மரபு முறைப்படி பயின்றவர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரான இவர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக்குல்லூரியில் பயின்று பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். பின்னர் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் விரிவுரையாளரானார். 30 ஆண்டுக் காலம் அங்கு அவர் ஆற்றிய பணிகள் என்றும் போற்றுதற்குரியன. பண்டிதர் பரம்பரை ஒன்றினை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர்.

சிறந்த இலக்கிய ரசனைமிக்க பண்டிதமணி அவர்கள் சிறந்த சொற்பொழிவாளர். தமக்கெனத் தனியானதோர் பாணியை வகுத்துக் கொண்டவர். அவரது எழுத்திலும் பேச்சிலும் தனியானதோர் இரசனை தென்படும். கம்பராமாயணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட பண்டிதமணி அது தொடர்பாகப் பல்வேறு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவை நூல் வடிவாகவும் வெளிவந்துள்ளன. அவரது “கம்பராமாயணக் காட்சிகள்” என்னும் கட்டுரை நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட “பகீரதப் பிரயத்தனம்” என்னும் கட்டுரை இங்கு பிரசுரிக்கப்படுகிறது. பண்டிதமணி அவர்கள் கந்தபுராணம் தட்சகாண்டத்திற்கு எழுதியுள்ள உரை அன்னாரது உரையாற்றலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.

13. பகீரதப் பிரயத்தனம்

-பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை-

கங்கை என்னுமக் கரைபொரு திருநதி கண்டார்

ஸ்ரீராமன் இலக்குமணன் விசுவாமித்திரர் ஆகிய மூவரும், வேள்வி நிறைவேற்றியபின், மிதிலையை நோக்கி நடக்கின்றனர். வழியிலே, தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதும் கரையைப் பொருது பிரவாகிக்கின்றதுமான கங்கை நதியைத் தரிசித்தார்கள்.

“இந்த மாநதிக் குற்றுள தகைமைய யாவும்
எந்தை சுறுகென் நிராகவன் வினவுற எனையாள்
மைந்த நின்றிரு மரபுளான் அயோத்திமா நகர்வாழ்
விந்தை சேர்புயன் சகரன்இம் மேதினி புரந்தோன்”

ஸ்ரீராமன் இந்த மாநதியின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லியருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கின்றான். அப்பொழுது விசுவாமித்திரர்,

எனை ஆள் மைந்த

அன்பு என்கின்ற கயிற்றினால் கட்டி, என்னை ஆளாமலே ஆளுகின்ற மகனே, என்று விளித்து,

“இந்த நதியின் பெருமையைச் சொல்லுவதென்றால், அது உன்னுடைய உயர்ந்த மரபின்பெருமையைத்தான் சொல்லுவதாயிருக்கும்; அயோத்தியில் வாழ்ந்து நிலவுலகை அரசுபுரிந்த உன் மூதாதையர்களான சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் சகரன்” என்று கங்கையின் கதையைக் கேட்கச் சகரன் கதையைத் தொடங்குகின்றார் விசுவாமித்திரர்.

சகரனுக்கு இருவர் மனைவியர். முதல் மனைவிக்குப் பெயர் கேசினி. அவள் விதர்ப்ப நாட்டிற் பிறந்தவள் ஆகையினால், விதர்ப்பை எனவும் படுவள். இரண்டாவது மனைவி சுமதி. இவள் கருடனுக்குத் தங்கை. விதர்ப்பை வயிற்றிற் பிறந்தவன் அசமஞ்சன். அவனுடைய புதல்வன் அஞ்சுமான். சுமதி வயிற்றிற் பிறந்தவர்கள் அறுபதினாயிரர் புதல்வர்கள். அவர்களுக்குச் சகரர் என்று பெயர். சகரன் புதல்வர் சகரர். அஞ்சுமான் சகரனுக்குப் பௌத்திரன்.

புத்திரப் பேற்றாற் சிறந்த சகரன் ஒரு அசுவமேத யாகஞ் செய்தான். யாகத்துக்குரிய அசுவம் வெற்றிச் சின்னங்களுடன், அஞ்சுமானின் மேற்பார்வையில், திக்கு விஜயம் செய்தது. இதனை அறிந்த இந்திரன்,

அந்த அசுவத்தைக் களவு செய்து கொண்டுபோய்ப் பாதாள உலகத்திலே தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற கபில முனிவருக்குப் பின்புறத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்தான். கபிலர் திருமாலின் அம்சமாயுள்ளவர். மகா தபசி. அவர் கோபித்து நோக்குவாரானால், எதிரில் நிற்பவர்கள் சாம்பராய் விடுவார்கள். தவம் பிறராற் குழம்பாமல் அவர் பெற்ற வரப்பிரசாதம் அது. அசுவம் களவுபோனதை அஞ்சுமான் அறியான். பூவுலகம் முழுவதும் தேடினான்; காணவில்லை. தந்தையின் தந்தையான சகரனிடம் வந்து முறையிட்டான். அதனைச் சகரன் அறுபதினாயிரஞ் சகரர்களுக்குஞ் சொன்னான்.

“கேட்ட வேந்தனும் மதலையர்க் கம்மொழி கிளத்தி
வாட்ட மீக்கொளச் சகரர்கள் வடவையின் மறுகி
நாட்டம் வெங்கனல் பொழிதர நானிலந் தடவித்
தோட்டு நுங்கினர் புவியினைப் பாதலந் தோன்ற”

சகரர்கள் வடவாமுகாக்கினி போலச் சீறி, அசுவத்தைத் தேடி எழுந்தார்கள்; பூமி முழுவதும் தடவினார்கள்.

“புவியினைப் பாதலந் தோட்டு நுங்கினர்” பூமியிற் காணாமையினால், பாதாளத் தோன்றும்படியாகப் பூமியைத் தோண்டித் தோண்டி உண்டார்கள். பாதாளத் தெரிந்தது. கபில முனிவருக்குப் பின்புறத்தில் அசுவத்தைக் கண்டார்கள். கண்டதும் முனிவர்மேற் சீறி எழுந்தார்கள்.

முளும் வெஞ்சினத் தருந்தவன் முனிந்தெரி விழிப்பப்
பூளை சூடிதன் நகையினில் எயில்பொடித் தனபோல்
ஆளும் மைந்தரா நயுதருஞ் சாம்பரா யவிந்தார்
வேள்வி கண்டநல் வேந்தனுக் குரைத்தனர் வேய்கள்.

பூளை சூடி - பூளைப் பூவைச் சூடிய சிவபெருமான். சிவபெருமான் முப்புரத்தை நோக்கிச் சிரித்தவாறு போலக், கபில முனிவர் சகரர்களைச் சினந்து நோக்கினார். அத்தனை ஆயிரவர் சகரர்களும் சாம்பர் ஆயினர். இதனை அசுவமேத யாகந் தொடங்கிய சகரனுக்கு வேய்கள் சென்று கூறினார்கள். வேய்கள் - ஒற்றர்கள். சகரன் சகரர்களை இழந்து வருந்தினான். எடுத்த யாகத்தை முடிக்காமையினால் அதற்கு மேலும் வருந்தினான். அதனைக் கண்ட அஞ்சுமான் பாட்டனின் துயரை நீக்கக் கருதிப் பாதாளத்துக்குப் போய்க் கபிலரை வணங்கி வாழ்த்திக் குறையிரந்து நின்றான். கபிலர் அவன் வேண்டுகைக்கு மகிழ்ந்து, அசுவத்தைக் கொண்டு போகும்படி கட்டளையிட்டார். சகரன் அசுவங்கிடைக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து, அசுவமேதத்தைப் பூர்த்தி செய்து, தேவர்களுக்கு அவியை நல்கினார். யாகம் பூரணம் எய்தியது. அதன்மேல் தனது அரசரிமையை அஞ்சுமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சகரன் சுவர்க்கம்

புக்கான். சகரர் பூமியைத் தோண்டிய இடங்கள் நீர் பெருகிச் சாகரம் ஆயின. சாகரம் - கடல் - கடல் சூழ்ந்த உலகை அஞ்சுமான் ஆண்டுகொண்டிருந்தான்.

அஞ்சுமானின் புதல்வன் திலீபன், திலீபன் மகன் பகீரதன். அந்தப் பகிரதனை இந்தப் பகீரதியாகிய கங்கைக்குத் தந்தையென்றே சொல்லலாம். பகிரதன் அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கின்ற காலத்திலே, முன்னோரான சகரர்கள் கபிலரின் சாபத்தால், நற்கதி பெறாமல், சாம்பர் மலையாய்க் குவிந்து கிடப்பதைக் கேள்விப்பட்டான். அவனுக்குத் தீராத மனக்கவலை உண்டானது.

"கொடிய மாமுனி வெகுளியின் மடிந்தவெங் குரவர் முடிய நீணிர யத்தினில் அழுந்திடு முறைமை கடியு மாறெனக் கருந்தவம் அமைகுறு கருமம் அடிகள் சாற்றுக என்றலும் அந்தணன் அறைவான்"

கொடிய மாமுனி - கபிலமுனி. கபில முனிவரின் கோபாக்கினியால் வெந்து சாம்பராய் நிரயத்தில் அழுந்துகின்ற எனது முன்னோர், நற்கதி பெற்றுய்யும்படி, அரிய தவத்தை அடியேன் செய்தற்குரிய உபாயங்களை,

அடிகள் சாற்றுக என்றலும் அந்தணன் அறைவான்

"சுவாமிகள், கூறியருள வேண்டும்" என்று தனது குலகுருவாகிய வசிஷ்ட முனிவரைப் பகிரதன் பிரார்த்திக்க, வசிஷ்ட முனிவர் கூறுகின்றார்

வையம் ஆளுடை மன்னவர் மடிந்தோர்
உய்ய நீள் தவம் ஒழிவறு பகலெல்லாம் ஒருங்கே
செய்ய நாண்மலர்க் கிழவனை நோக்கிநீ செய்தி
ஐய என்றினது உரைத்தனன் நவையறு முனிவன்

நவையறு முனிவன் - வசிஷ்ட முனிவர், "மன்னர்க்கு மன்னவனாகிய பகிரதனே, உன் மூதாதையர் நற்கதி பெறும் பொருட்டுப் பிரமதேவரை நோக்கி எல்லையில்லாத காலம் தவம் செய்வாயாக" என்று கூறியருளினார்.

பகிரதன் பதினாயிர வருஷ காலம் பிரமதேவரை நோக்கிக் கடுந்தவஞ் செய்தான். பிரமதேவர் தோன்றி,

"பகிரதனே, ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்கு வருவித்து அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் உனது முன்னோரின் சாம்பர் வடிவான அண்புகளைப் படியும்படி

செய்வாயானால், அவர்கள் நற்கதி பெறுவார்கள்” என்று உபாயங் கூறியருளினார். அங்ஙனம் உபாயங் கூறிய பிரமதேவர், ஆகாய கங்கை பூமிக்கு இறங்குமானால் அதன் வேகத்தை அந்தப் பூமி தாங்கமாட்டாது; அதன் வேகத்தைத் தணித்தருளும் பொருட்டு.

தோகை பாகனை நோக்கி நீ அருந்தவந் தொடங்கென்று ஏகி னான்உல கணைத்துமெவ் வுயிர்களும் ஈந்தான்

பகிரதன் சிவபெருமானைத் தியானித்து மற்றும் ஒரு பதினாயிர வருஷம் தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான் தோன்றிக் கங்கையின் வேகத்தைத் தணித்தருளுவோம் என்று வரங் கொடுத்தருளினார். பகிரதன் பிறகு ஐயாயிரம் வருஷம் கங்கையை நினைந்து தவஞ் செய்தான். கங்கை ஒரு பெண் வடிவில் தோன்றிப் “பகிரதனே, சிவபெருமான் உனக்குத் தந்த வரம் வினோதமாயிருக்கிறது. கங்கை வருமானால் அதன் வேகத்தைத் தணிப்பது அரிது. ஆகையால் இன்னும் தவஞ் செய் ” என்று கூறி மறைந்தது.

“கரந்தை மத்தமோடு எருக்கலர் கூவிளை கடுக்கை
நிரந்த பொற்சடை நின்மலக் கொழுந்தினை நினையா
அரந்தை உற்றவன் இரண்டரை ஆயிரம் ஆண்டு
புரிந்து நற்றவம் பொலிதர வரையுறை புனிதன்”

வரையுறை புனிதன் - திருக்கைலாசபதி

“எதிர்த்து நின்றினை வென்னென் இறைஞ்சியெம் பெரும
அதிரந்து கங்கை தறைந்தனன் என்றலும் அஞ்சல்
பிதிர்ந்தி டாவகை காத்தும் என் றேகிய பின்னை
முதிர்ந்த மாதவம் இரண்டரை ஆயிரம் முடித்தான்”

பகிரதன் மேலும் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வருடம் சிவபெருமானை நோக்கியும் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வருடம் கங்கையை நோக்கியும் தவஞ் செய்தான். இங்ஙனமாக முப்பதினாயிரம் வருஷம் பகிரதன் தவப் பிரயத்தனஞ் செய்தான். பகிரதப் பிரயத்தனத்தினால், ஒருநாள், கங்கை பாகீரதி என்ற பெயர் பெற்றுச் சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களை அலைத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கியது. சிவபெருமான் தனது சடாமகுடத்தில் அந்தப் பாகீரதியைத் தாங்கியருளினார். பாகீரதி பனித்துளி மாத்திரையாய் அச்சடையிற் புகுந்து கரந்தது. அதுகண்டு பகிரதன் திகைத்தான். சிவபெருமான் அபயம் செய்து, தமது சடாமகுடத்துள் மறைந்த கங்கையில் ஒரு சிறு துளியைப் பூமியில் விட்டு, அதனை அழைத்துச் செல்லும்படி திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பகிரதன் வழிகாட்டப்

பாகீரதி பிரவாகித்துச் செல்லா நின்றது. பகிரதன் விரைந்து செல்லப் பாகீரதியும் விரைந்து தொடர்ந்து வேகம் அதிகரிப்பதாயிற்று. அதனால் வழியில் சன்னு என்கின்ற தவ சிரேட்டர் இயற்றிய வேள்வியைப் பாகீரதி அழிவு செய்து விட்டது. சன்னு வெகுண்டு பாகீரதியைத் தம்முடைய கையில் அடக்கி, அகத்தியர்போல் ஆசமனஞ் செய்துவிட்டார். அதுகண்ட பகிரதன் சன்னு முனிவரின் அடிகளில் வீழ்ந்து குறையிரந்தான், சன்னு பகிரதனுக்கு இரங்கிப் பாகீரதியைத் தன் காது வழியாக வெளியிட்டார். அதனால், பாகீரதி சன்னுவுக்குப் புத்திரியாய்ச் சானவி என்கின்ற பெயர்களைப் பெற்றது. பகீரதி, சானவி என்கின்ற பெயர்களைப் பெற்ற கங்கை, அப்பாற் பெருகி நடந்து, அறுபதினாயிரர் சகரர்களின் சாம்பர் மலையைத் தன்னகத்தடக்கிப் பிரவாகித்தது. சகரர்கள், தேவர்கள் எதிர்கொள்ளப் புண்ணிய லோகஞ் சென்றார்கள் “பகிரதன் பகீரதப் பிரயத்தனம்” என்ற தொடரை வழங்கவைத்துத் தன் மனோரதம் முற்றி, அயோத்திமா நகரை அடைந்து அரசு வீற்றிருந்தான்.

இவ்வாறு கங்கையின் வரலாறு கூறும் முகமாக, ஸ்ரீராம இலக்குமணர்களின் முன்னோர் வரலாறுகளை விளக்கிப் பகீரதப் பிரயத்தனத்தில் கதை சொல்லி முடித்தார், விசுவாமித்திர முனிவர். இராம, இலக்குமணர்கள், பாவங்களைக் கழுவுகிற புண்ணிய தீர்த்தமாகிய கங்கைநதியை விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

எ.எம்.ஏ.அஸ்ஸீஸ்

(1911-1973)

ஈழம் தந்த முஸ்லீம் பேரறிஞர்களுள் ஒருவர் எ.எம்.ஏ.அஸ்ஸீஸ். சிறந்த தமிழார்வலர். யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் இலங்கைச் சிவில் சேவையில் சேர்ந்து நாட்டின் பலபாகங்களிலும் நிருவாகப் பணிகளில் ஈடுபட்டவர்.

அரச நிருவாகச் சேவைப் பணியிலிருந்து 1948இல் விலகிய அஸ்ஸீஸ் அவர்கள் இஸ்லாமிய பண்பாட்டின் உறைவிடமாகத் திகழும் கொழும்பு ஸாகிராக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை ஏற்று ஆற்றிய பணிகள் அளவிடற்கரியன. கல்வித் துறையில் இவராற்றிய தொண்டு மகத்தானது. பல்வேறு கல்விமாநாடுகளிலும், தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளிலும், இஸ்லாம் மார்க்க மாநாடுகளிலும் கலந்துகொண்ட இவர் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

“இலங்கையில் இஸ்லாம்”, மொழிபெயர்ப்புக் கலை, “The west Re Appraised”, “மிஸ்றின் வசியம், கிழக்காபிரிக்கக் காட்சிகள், தமிழ் யாத்திரை, ஆபிரிக்க அனுபவங்கள், அறபுத் தமிழ், எங்கள் அன்புத் தமிழ்” ஆகியன அஸ்ஸீஸ் அவர்கள் எழுதிய நூல்களாகும். இந்நூல்களுள் நான்கு நூல்கள் பிரயாண நூல்களாகும்.

“கலையும் காட்சியும்” என்னும் கட்டுரை தமிழ் யாத்திரை என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றது.

14. கலையும் காட்சியும்.

-ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸ்-

எமது பாடத்திட்டத்தில் மொழி பெயர்ப்புக் கலைக்குச் சிறப்பிடமளிக்கப்பட வேண்டுமெனும் கருத்து, மலேசிய தமிழ் மாநாட்டில் நான் கண்டு, கேட்டு, உய்த்துணர்ந்த அனுபவங்களால் என் மனதில் மேலும் வலுப்பெற்றிருக்கிறது. இக் கலை சம்பந்தமான பாடவிதானம் திட்டவட்டமான முறையில் தயாரிக்கப்படல் வேண்டும்.; பாடங்களை ஒழுங்கு முறைப்படி மாணாக்கருக்குப் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது இலட்சியம் கைகூடும். இவ்விதம் செய்யாவிட்டால், கரிய கோழிக்கும், கருங் கோழிக்குமுள்ள வித்தியாசம் யாதென்பதையோ, பெரியசோறு, பெருஞ்சோறு என்பன போன்ற சொற்றொடர்களுக்குள்ள அர்த்த பேதங்கள் எவை என்பதையோ மாணவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாது போய்விடும். உண்மையில், மாநாட்டின் இரண்டாம் நாட்கருத்தரங்கில் இத்தகைய நுணுக்கங்களெல்லாம் விரிவாக ஆராயப்பட்டன. ஒரு காலத்தில், இங்கிலாந்திலுள்ள Public Schools என்னும் விடுதிப் பாடசாலைகளில் லத்தீனை இங்கிலிஸில் பெயர்க்கக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்; படித்த மனிதர் என்பதற்கும், மொழியாட்சி கைவர்ப்பெற்றவர் என்பதற்கும் இந்த லத்தீன் - இங்கிலிஸ் மொழிபெயர்ப்புத் திறன் அக்காலத்தில் அறிஞரியாகக் கருதப்பட்டது. இன்றைய நிலையில் நாம் இங்கிலிஸ் மொழிமூலம் நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ பெற்றுள்ள அறிவினைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் பரப்ப வேண்டுமானால், மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் விசேஷ ஆற்றல் பெறல் அவசியம்.

மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் அகர, ஆகாரங்களை நான் முதன்முதலாகக் கற்றுக்கொண்டது கீரிமலை மணல் வெளியில் நடைபெற்ற மாபெரும் பொதுக்கூட்டமொன்றிலாகும்; வகுப்பறையிலோ, பல்கலைக் கழகத்திலோ அன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் காந்தி யுகம் கோலோச்சிய காலம் அது. தென்னகத்தின் அரசியல் வானில் சுடர்விட்டு ஒளிர்ந்த தீர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் 1928 இலோ 1929 இலோ யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள்; யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவாற்றினார். அந்தக் கூட்டத்திலேதான் மொழிபெயர்ப்பின் நுட்பங்கள் பற்றிய முதலாவது பாடத்தை நான் கற்றுக் கொண்டேன். சத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கு அன்று கோலாகலமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. வரவேற்புக் குழுத்தலைவர் அந்த வரவேற்பை Warm Welcome என்று குறிப்பிட்டார். இப்படி வர்ணித்தமை பொருத்தமற்றது என்று சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் விரிவாக விளக்கிக் கூறியமை, இன்றும் என் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்திருக்கிறது. இங்கிலிஸ்காரர் வாழும் நாடு குளிர் மிகுந்த பூமி; வெயிலோ மிக அரிது. எனவே வெப்பமும் குடும் அவர்களுக்கு மனமகிழ்வை உண்டாக்குவன, நமக்குத்

தென்றலும், குழுமையும் இன்பமூட்டுவதைப்போல. அதனாலேயே உளங்கனிந்த வரவேற்பை அவர்கள் welcome என்கிறார்கள். யாழ்ப்பாண மக்கள் பதைபதைக்கும் பங்குனி வெயில் காலத்தில் கீரிமலை மணல் வெளியில், அகங்குளிரத் தம்மை வரவேற்றதை Warm Welcome என்று வர்ணிப்பது சரியல்லவென்று சத்தியமூர்த்தி விவரித்தார். அந்நாட்களில் மேற்படி காங்கிரஸில் தீவிரமாக உழைத்தவரும், சத்தியமூர்த்தியின் வரவேற்புபசாரத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டவருமான ஹன்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் சமீபத்திய கட்டுரையொன்றிலே Warm Welcome என்பதை அகங்குளிர்த வரவேற்பு என்று மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். Snow White என்பது பால் வெள்ளையேயன்றிப் பனி வெள்ளையன்றென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். This is a Book என்பதை இது புத்தகம் என்பதா அல்லது இது ஒரு புத்தகம் என்பதா? என்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர் சிலர் சர்ச்சை செய்கிறார்கள். மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் இப்படிப் பல பிரச்சினைகளுண்டு.

இங்கிலிசைத் தமிழில் எழுதுதல், ஒலிக்குறிப்புகள், அட்சரங்கள் இவை யாவும் இன்று பிரச்சினைப் பொருள்கள். வேற்றுமொழிப் பெயர்ச்சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது, மூல உச்சரிப்பைப் பின்பற்றி எழுதுவது நலம்; அதனால் பல அனர்த்தங்களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த இலங்கை நண்பர்களில் ஒருவர், இட்டலித் தம்புவைத் தெரியுமோ என்று என்னிடம் ஒரு சமயம் கேட்டார். யாரோ, சாப்பாட்டு ராமன்போல் இட்டலி ராமனாயிருக்க வேண்டுமென்று பதில் சொன்னேன். Dudley Stamp என்பதன் தமிழாக்கமாகிய இட்டலி தாம்பு இட்டலித் தம்புவாக மருஇ நின்றதென்பதை நான் எப்படி அறிவேன்? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதையொத்த மற்றொரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. காஹிறாவில் நடைபெற்ற இரண்டாவது வருடாந்த அல் அஸ்ஹார் மாநாட்டுக்கு இலங்கைப் பிரதிநிதியாக நான் போயிருந்தேன். 1965 மே 18 ஆந் தேதியன்று தேநீர் இடைவேளையில் அந்த மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்த பிரதிநிதி ஒருவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பேச்சு அன்றைய பத்திரிகைச் செய்திகளுக்குத் தாவியது. அப்பொழுது நண்பர், இலங்கையிலிருந்து அல்பாபிலாவி Albah Bi lhavi என்ற பிரமுகர் ஒருவர் காஹிறா வந்திருக்கிறாராமே; அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமோவென்று கேட்டார். அந்தப் பெயர் நாமத்தரித்த பிரமுகர் ஒருவரும் இலங்கையில் இல்லையென்று தடுமாறிய நான், எதற்காக அவர் காஹிறா வந்தாராம் என்று கேட்டேன். பெட்ரோல் கொள்வனவு விஷயம் பற்றி ஐக்கிய அறபுக் குடியரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக வந்திருந்தாராம். இதைக் கேட்டபிறகுதான், அந்த அல்பாபிலாவி, எனது நண்பரும் இலங்கை சிவில் சேவையில் என் சகாவாக விளங்கியவருமான கோ. ஆழ்வாப்பிள்ளை அவர்களேயென்று கிரகித்துக் கொண்டேன். இதுபோலவே சரித்திரத்திலும் ஒரு சம்பவம் உண்டு. இலங்கையை ஆண்ட புவனேகபாகு மன்னன் 1283 ஆம் ஆண்டில்

அப்த் உத்மான் என்பவர் தலைமையில் மிஸ்ர் நாட்டுக்குத் தூதுக் குழுவொன்றினை அனுப்பினான். இந்த மன்னனுக்கு அரபு வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் அபு நக்பா லெபாபா என்று நாமஞ் சூட்டியிருக்கிறார்; மொழி மாற்றத்தினால் ஏற்படும் அனர்த்தங்களுக்கு இப்படி எத்தனையோ உதாரணங்கள் காட்டலாம்.

கொடைவள்ளல் ஷெய்கு அப்துல் காதர், சீதக்காதி ஆனார்; உவைஸ், உவைசு ஆயிற்று. அஸீஸ் அசிக, ஆஜீஸ் என்றெல்லாம் மாறிற்று.

ஒரு மொழியின் ஒலிக்குறிப்பு இன்னொரு மொழியில் இல்லாமையால் இத்தகைய சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்தச் சிக்கல்களை விடுவிப்பதற்கு அறபுத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஒரு வழி வகுத்துள்ளார்கள்; அறபு மொழியில் ப, ட, ந ஆகிய ஒலிகள் கிடையா; இவ்வொலிகளைக் குறிப்பதற்கு அவர்கள் விசேஷமான அறபு எழுத்துக்களை உருவாக்கினார்கள்; இவ்வாறே மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதியவர்கள் ஷ, ஜ, ஹ, ஸ ஆகிய புதிய எழுத்துக்களைத் தமிழில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இவர்களைப் பின்பற்றி நாமும் f g போன்ற இங்கிலிஸ் அட்சரங்களின் ஒலியைக் குறிப்பதற்குப் புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். தமிழில் காணப்படும் டு, ஓ ஆகிய சிறப்பு எழுத்துக்களுக்கு ஒலிக்குறிப்பு அடையாளங்களை உபயோகிப்பதற்குப் பதில், விசேஷ சின்னங்களை உபயோகிப்பது நலம் என்று தமிழை ரோமன் லிபியில் எழுதுவதில் உள்ள வில்லங்கங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரையொன்றிலே யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

மொழியும் கலாசாரமும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்தவை என்பதை வலியுறுத்துவதற்குப் போலும், மொழியாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலாசாரப் பொருட்காட்சி ஒன்றினையும் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். இந்தப் பொருட்காட்சி ஏப்பிரல் 26ஆம் திகதியன்று கல்வி அமைச்சர் கௌரவ இன்சே முகமது ஹைர் ஜொஹாரி அவர்களின் ஆசியுடன் ஆரம்பமாயிற்று. இந்தியாவுக்கும் மலாயாவுக்கும் இருந்துவந்த தொடர்புகளை விளக்கும் தேசப்படங்கள் பலவற்றை இப்பொருட்காட்சியிற் கண்டேன். இவற்றைச் சாவகாசமாகப் பார்வையிட எனக்கு அவகாசம் இருக்கவில்லை. காலத்தால் மிக முந்திய தமிழ் எழுத்துக் காகிதம் ஒன்றின் புகைப்படப் பிரதியொன்றும் பொருட்காட்சியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. 1527 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்ற இந்தக் காகிதம் மலாக்காவில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இன்றைய மலேசியாவின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் காட்சிப் பொருட்கள் வந்திருந்த போதிலும் கெடா என்னும் பகுதியிலிருந்து வந்த காட்சிப் பொருள்களே எல்லோர் கவனத்தையும் கவர்ந்தன. வெண்கலத்தாலான புத்தர் சிலை, துவாரபாலகர் சிலை, சிரசற்ற கணேசர் சிலை ஆதியன அவற்றுட் சிலவாகும். பொருட்

காட்சிக்குச் சில நாட்களின் பின்னர், தனிநாயகம் அடிகளாரின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் படித்தபோது மலேசியாவிலுள்ள மேற்படி கெடா நாட்டுக்கும் கடாரச் சட்டிக்கும் சொல்லிலக்கணப்படியுள்ள உறவினையறிந்து வியப்படைந்தேன். செம்பினால் அல்லது செம்பு இரும்புக் கலவையினால் செய்யப்படும் அண்டா, கடாரம் எனப்படும். கெடா என்னுஞ் சொல் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் கடாரம் அல்லது காழகம் என்று வழங்கி வந்திருக்கிறது. (காழ் என்பதற்கு இரும்பு என்னும் பொருளுண்டு) கஜகம், கடஹா, கலா, கியூடா எனவும் இந்தக் கெடா குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. தனிநாயகம் அடிகளார் இவற்றையெல்லாம் தமது கட்டுரையில் தொடர்புபடுத்தி விளக்கியிருக்கிறார். கெடாவின் தலைநகர் அலோர் ஸ்டார்; மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் அவர்களின் பிறப்பிடம் இதுவே. மலேசியப் பிரயாணத்தின்போது கெடாவுக்குப் போனேன். அது வேறு கதை....

ஏப்பிரல் 18 ஆம் திகதி மாலை “கலை இரவு” என்ற நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. மாநாட்டு பஸ், பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் இந்தநிகழ்ச்சி நடைபெறவிருந்த மண்டபத்துக்கு ஏற்றிச் சென்றது. மண்டபத்தில் ஒரே ஜனக்கூட்டம். கலை இரவில் பன்னிரண்டு நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றனவென்று சொல்லலாம். ஆனால், அம்பிகாபதி - அமராவதி சோக நாடகத்தை நினைத்து, கலை வாழ்த்து, நாட்டுப்பண் ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் கணக்கில் சேர்க்காமல் பத்து நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன என்கிறேன். நாட்டுப்பண் என்றால் கிராமியப் பாடல் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். தேசிய கீதம் - National Anthem என்பதைத்தான் இப்படி மொழிபெயர்த்திருந்தார்கள். இந்தப் பத்து நிகழ்ச்சிகளில் ஐந்து மலேசியக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்தன. மெனோரா என்னும் தாய்லாந்து நடனமும் இவ்வைந்தில் ஒன்று. இந்த ஐந்து நிகழ்ச்சிகளும் வரலாற்று நூல்கள் மூலமாக நான் அறிந்த உண்மையை நிரூபித்தன. மலேசிய நாடு இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் சரி நடுவாக அமைந்திருக்கின்றது.; ஆயினும் அதன் ஆரம்பகால நாகரிகம் இந்திய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றி எழுந்ததேயன்றிச் சீன நாகரிகத்தைப் பின்பற்றவில்லை. மதங்களும் இவ்வாறே; இந்து மதமும் இஸ்லாமும் இந்தியாவிலிருந்து பரவியவையே. மற்றும், பஞ்சாபி நடனம், கிராமிய நடனம் ஆகியன அடங்கலாக நான்கு இந்திய நிகழ்ச்சிகளும் Chinese opera என்னும் சீன நாட்டிய நாடகமும் அன்று நடைபெற்ற பிற நிகழ்ச்சிகளாகும்.

மலாய் வாசிகள் இந்துக்களாக மாறிய போதிலும் இந்தியர்களாக மாறவில்லை என்று கூறுவார்கள்; அரச வைபவங்கள் முதலியன இந்திய மரபைப் பின்பற்றியவைகளாக இருந்தபோதிலும், சாதாரண மக்கள் இந்திய மரபுடன் நெருங்கியதான தனித்தொரு பண்பாட்டினைப் பின்பற்றினர்; இவ்வாறே, இந்தியா வழியாக இஸ்லாம் பரவிய பின்னரும், மலாய்

மக்கள் இஸ்லாத்துக்கு முற்பட்ட பழக்க வழக்கங்களையும் கலாசார பாரம்பரியங்களையும் முற்றாகக் கைவிடவில்லை. கலை இரவு நிகழ்ச்சியிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் கிரகிக்க முடிந்தது. தொல்குடி, இந்து, இஸ்லாமிய, கலாசார பாரம்பரியங்கள் போக, நான்காவது பாரம்பரியம் ஒன்றும் இப்பொழுது மலேசியாவில் தலையெடுத்து வருகிறது. மேற்கூலக நாகரிகத்தின் செல்வாக்கே அது. கலை இரவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் இதனைக் காணமுடியாது போயினும், மே மாதம் முதலாம் திகதி சிங்கப்பூரில் பார்த்த திரைப்படம் ஒன்றில் கண்டு கொண்டேன். அந்தப் படத்தில் நடித்த ஆண்களும் பெண்களும் இன அடிப்படையில் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் மலாயர்களாக இருந்தபோதிலும் மேற்கூலக நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுவோராக விளங்கினர்; பாடல்கள், நடனங்கள் ஆகியவற்றிற் பெரும்பாலானவை மேல்நாட்டுப் பாணியைத் தழுவி, இங்கிலிஸ் ஆடல் பாடல்களின் மலாய்ப் பதிப்பாக அமைந்திருந்தன. மேல்நாட்டின் இந்தச் செல்வாக்குக்கு மலேசியர் அனைவரும் அடிமைகளா அல்லது சொற்ப அளவினரே அடிமைகளா என்பதும், இந்தச் செல்வாக்கானது அவர்களுடைய பாரம்பரிய கலாசாரத்தைச் சாகடிக்காமல் அதனோடு இரண்டறக் கலந்துவிடுமா அல்லது சமாதான சகவாழ்வு வாழுமா என்பதும் ஆசியாவின் ஏனைய நாடுகளுக்குப் போலவே மலேசியாவுக்கும் பிரச்சினையாகும்.

மலேசியா மலாயர், சீனர், இந்தியர் ஆகிய முப்பெரும் சாகியத்தார் வாழும் நாடு. வெவ்வேறு பண்பாடுகளின் உறைவிடம் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த வகையில் பார்க்கும்போது, மலேசியக் கலாச்சாரமென ஒன்று அங்கு பரிணமிக்க முடியுமோவெனும் கேள்வி தோன்றுகிறது. மூன்று கலாச்சாரங்களும் இணைந்ததான மலேசியக் கலாச்சாரம் பரிணமிப்பது சாத்தியமோவென்பதற்கு காலந்தான் பதில் சொல்லவேண்டும். மேற்சொன்ன மூன்று இனங்களும் மூன்று பண்பாடுகளின் பிரதிநிதிகளாக விளங்குகின்றன. இவர்களில் மலாயர் அந்நாட்டின் பழங்குடி மக்கள். சீனர்கள் தகரச் சுரங்கங்களில் வேலைதேடி வந்த விடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டார்கள்; தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தையும் இனப் பண்புகளையும் இம்மியும் இழக்காதவர்கள். இந்தியர்களில் சில சீக்கியர்களையும், பிறரையும் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள்; இந்துக்கள். பொருளாதார ரீதியாகப் பார்க்குமிடத்து; தமிழர்களை இரண்டு கூறுகளாக வகுக்கலாம்; தோட்டத் தொழிலாளர்களாகச் சென்ற இந்தியத் தமிழர்கள்; உத்தியோகத்தர்களாகவும், அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் சென்ற இலங்கை அல்லது யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள். தொகை விகிதாசாரத்தைக் கீழ் வரும் புள்ளி விபரம் விளக்குகிறது. 1857 இல் மலாயாவிலும் சிங்கப்பூரிலும் வாழ்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 72,24,000 ஆகும். இவர்களில் மலாயர்கள் 42.9%, சீனர் 44.2%, இந்தியர் 10.6% பிறர் 2.3%. 1957 க்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களுக்குப் பிறகு சிங்கப்பூர் மலேசியா சம்மேளனத்திலிருந்து பிரிந்து போக 400

மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள சரவாக்கும் சபாவும் மலேசியாவுடன் இணைந்துள்ளன. இதன் விளைவாக மலாயரின் எண்ணிக்கை விகிதாசாரம் சற்று ஏறியிருக்கிறது. எனவே, கலாசாரத் துறையிலும், பிற துறைகளிலும் எத்தகைய சூழல் உருவாகும் என்பதற்கு மேற்குறித்த புள்ளி விபரங்களைத் தவிர வேறு வியாக்கியானம் வேண்டியதில்லை.

திரு.ஏ.என்.சிவராமன்

(1904-----)

புகழ் பெற்ற எழுத்தாளரான திரு.ஏ.என்.சிவராமன் தமிழகத்திலிருந்து வெளியாகும் “தினமணி” பத்திரிகையின் ஆசிரியராக நீண்டகாலம் பணியாற்றியவர். எளிய நடையில் எவரும் படித்து விளங்கத்தக்கவகையில் அரசியல், பொருளியல் சார்ந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியவர்.

“இந்திய வறுமை பற்றிய ஆராய்ச்சி” என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற அவரது கட்டுரை இங்கு இடம் பெற்றுள்ளது.

15. பிணைக்கப்பட்ட கடனைவிட “வெளிமுதலீட்டை” வரவேற்பதே நலம்.

-ஏ.என்.சிவராமன்-

இங்கு வெளிச் செலவாணிப் பஞ்சம் இருப்பதால் வெளிநாட்டுச் சர்க்காரிடமிருந்து கடன் வாங்குவதைவிட, கடனுக்குப் பொருளை வரவழைப்பதைவிட, வெளிமுதலீட்டை (Foreign Capital) வருந்தியழைத்துப் பெறுவது நல்லதாக இருக்கலாம்; வேறு காரணத்தாலும் அதற்கு அவசியம் இருக்கிறது. வெளி முதலீடு வந்தால் அத்துடன் “தொழில் நட்பு அறிவும்” (Know-How) நமக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. இது முதலீட்டை வரவழைப்பதிலுள்ள அனுசூலம். (சில கெடுதிகளும் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றைத் தவிர்க்க என்ன வழி என்று யோசிக்க வேண்டுமேயொழிய, வெளிமூலதனமே வேண்டாம் என்பது சரியாகாது)

வெளி சர்க்காரர்கள் மூலம் கடன் கிடைப்பது வரவரக் குறைந்துவரப் போகிறது. ஆகையால் “வெளிநாட்டுத் தனியார்” துறையின் முதலீட்டை (Foreign Private capital) வருந்தியழைப்பது மிகவும் தேவையென்பதே என் அபிப்பிராயம்.

சர்க்கார் தரும் கடன்கள் (1) இன்னதிட்டத்துக்கு (2) இன்ன நாட்டில் பொருள் வாங்குவதற்கு (3) இன்ன பொருள்களுக்கு என்று பிணைக்கப்படுகின்றன.

இதைவிட வெளியார் மூலதனம் இங்கு “முதலீடாக” வருமானால் அது நமக்கு மிகவும் நல்லது.

ஆகையால் அதுபற்றி நமது நிலை என்ன என்பதைக் காண்போம். வெளியார் முதலீடு என்ற சொல்லை என்ன கருத்தில் உபயோகிக்கிறேன் என்பதை முதலில் சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்.

(1) லேவாதேவிக்காரர் மாதிரி வட்டி சம்பாதிப்பதற்காக வெளிநாட்டார் நம் நாட்டுச் சர்க்காரின் கடன் பத்திரங்களை, அல்லது இங்குள்ள கம்பெனிகளில் அல்லது துறைமுகஸ்தாபனங்களின் (debenture) டிபென்சர் அடமான கடன் பத்திரங்களை வாங்குகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதையும் “வெளியார் முதலீடு” என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் இவையெல்லாம் கடனுதவிகள் (இந்தமாதிரிக் கடன் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை)

(2) ஒரு இந்தியக் கம்பெனியில் வெளிநாட்டார் பங்குகள் வாங்குகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். (கம்பெனி இலாபகரமாக நடக்கும் என்றிருந்தாற்றான் அவர்கள் இந்தியக் கம்பெனிகளில் பங்கு வாங்குவார்கள்) அதாவது லாபத்தில் பங்கு கொள்வதற்காக வெளியார் முதலீடு செய்வதாக அர்த்தம்.

மேலேயுள்ள இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

(1) முதலாவது சொன்னமாதிரி கடன் பத்திரங்களில் வெளியார் பணம் போடும்போது அந்தப் பணத்தை உபயோகித்து இங்கு நடைபெறும் காரியம் சில ஆண்டுகளில் லாபகரமாக இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் தந்த பணத்துக்கு வருஷா வருஷம் வட்டி நாம் கொடுக்க வேண்டும்.

(2) இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்டது அப்படியல்ல. இந்திய கம்பெனிகளில் பங்கு கொள்ளும் "வெளிமுதலீடு" "வட்டிக்காக" செய்யப்படும் முதலீடு அல்ல. லாபத்துக்காகச் செய்யப்படும் முதலீடு. அவர்கள் பங்கு வாங்கின இந்தியக் கம்பனி லாபகரமாக இல்லாவிட்டால் பங்கு போட்ட வெளியாருக்கு ஒன்றும் கிடைக்காது. கம்பனியில் லாபம் வந்தால்தான் அவர்களுக்கு லாபம். ஆகையால் லாபகரமாக நடக்கும் கம்பெனிகளில் (அல்லது லாபகரமாக நடக்கும் என்று அவர்கள் நிச்சயமாக நம்புகிற கம்பெனிகளில்) தான் அவர்கள் பங்குபோட ஆவல் கொள்வார்கள்.

(3) அடுத்தபடியாக முன்றாவது வகையிலும் வெளிமுதலீடு இந்தியாவுக்கு வரலாம். இந்தியர்கள் ஆரம்பிக்கும் கம்பெனிகளில் வெளியார் பங்குகள் வாங்குவது பற்றிய முதலீட்டை ஏற்கனவே கூறினேன். அவ்வாறின்றி வெளியார் தாமாகவே இந்தியாவில் தொழில்களை ஆரம்பிக்கலாம். அதுவும் வெளியார் முதலீடு என்ற இனத்தில் சேரும். அவர்கள் இங்கு தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாகவே அந்தத் தொழிலில் அனுபவம் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். "தொழில் நடப்பம்" பற்றிய அறிவும் அனுபவமும் அவர்களுக்கு இருக்கும். உற்பத்தியாகும் பொருள்களை விற்பதற்கு இந்தியாவில் "மாக்கெற்" இருக்கிறதா (அதாவது உற்பத்தியாகும் பொருட்களை இந்தியாவில் விற்க முடியுமா) என்பதையும் மதிப்பிடுவார்கள். அவ்வாறு மதிப்பிட்டு லாபம் வரும் என்று தோன்றினால் தமது பணத்தை அந்தத் தொழிலில் இந்தியாவில் முதலீடு செய்வார்கள்.

அவ்வாறு அன்னியர்கள் தொழில் ஆரம்பித்தால், அதாவது வெளியார் முதலீடு இங்கு வந்தால், அந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய யந்திரங்களை வரவழைப்பதற்கான வெளிச் செலவாணி பற்றிய பிரச்சினை இல்லை. அவர்கள் தம் நாட்டுச் செலவாணி மூலம் தம் நாட்டில் யந்திரங்களை வாங்கி இங்கு கொண்டு வருவார்கள்.

முன்றாவது வகையான வெளி முதலீடு இங்கு வருவதில் ஒரு நல்ல அம்சமும் ஒரு கெட்ட அம்சமும் இருக்கின்றன. நல்லதை முதலில் சொல்லுகிறேன். தொழிலை ஆரம்பிப்பதிலுள்ள வெளிச்செலாவணியைப் பற்றிக் கவலையில்லாமல் இந்தியாவில் அந்தத் தொழில் ஏற்பட்டு விடும். அந்தத் தொழில் நிறுவனம் தயாரிக்கும் பொருள்கள் நமக்கு அவசியமான பொருள்களாகவும், இதற்குமுன் அந்தப் பொருளுக்கு வெளிநாடுகளையே எதிர்பார்க்க வேண்டியிருந்தது என்றும் இருந்ததாயின் இரண்டுவகையில் வெளிச் செலவாணி தேவை குறையும்.

உதாரணமாக இரசாயன உரம் நமக்குத் தேவை. அதற்கு வெளிச் செலாவணி தேவை. இந்தத் தொழிலை ஒரு இந்தியக் கம்பெனி ஆரம்பிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம் அப்போது, இரசாயன உரத்தயாரிப்பு யந்திரங்களுக்காகவும் உரத் தயாரிப்புக்கு வேண்டிய கச்சாப் பொருள்களுக்காகவும் (கந்தகம், பாஸ்பேட் பாறைக்காகவும்) வெளிச் செலாவணி தேவைப்படும். ஒரு வெளிநாட்டுக் கம்பெனி இதை ஆரம்பித்தால் முதலில் யந்திரங்களுக்கு வேண்டிய செலாவணிப் பிரச்சினை தீர்ந்து விடுகிறது. ஆரம்ப ஆண்டுகளில் கந்தகம், பாஸ்பேட் இவற்றிற்கு வேண்டிய வெளிச் செலாவணியும் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

உரத்தை அவர்கள் தம் நாட்டிலேயே தயாரிக்காமல் இந்த நாட்டில் தயாரிப்பதால் இந்திய தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு மட்டுமல்லாமல் சிறிது தொழிற் பயிற்சியும் ஏற்படுகிறது.

- (1) யந்திரத்துக்கான வெளிச் செலாவணி
- (2) கச்சாப் பொருளுக்கான வெளிச் செலாவணி
- (3) இங்குள்ளவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பும் தொழிலும் பழக்கமும்.

இவ்வாறு மூன்று வழிகளில் வெளி முதலீடு நமது பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க உதவும்.

ஆனால் சில தீமைகள் ஏற்படலாம். அதையும் கவனிப்போம்.

(1) தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்குத் தேவைப்படும் சில யந்திரங்களை இந்தியாவிலேயே தயாரிக்க முடியும். அவற்றை அவர்கள் தம் நாட்டிலிருந்து வரவழைத்தால் நம் யந்திர உற்பத்தித் தொழிலுக்கு விற்பனை வாய்ப்புக் குறையும். இதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

ஆகையால் சில நிபந்தனைகள் அவசியமாகலாம்.

இந்தத் தீமைகளை மிதப்படுத்துவதற்காக

(1) அந்தக் கம்பனிகள், இந்தியாவிலும் பங்கு வெளியிட்டு, இந்தியர்கள் பங்குகொள்ள வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

(2) கூடுமான மட்டில் அந்தக் கம்பெனிகள் இந்தியாவில் கிடைக்கக்கூடிய யந்திரங்களை இந்தியாவிலேயே வாங்க முயல வேண்டும்.

(3) இந்தியர்கள் முதலீடு செய்து அனுபவம் பெற்று தொழில் நுட்பத்திலும் பயிற்சி பெற்றுள்ள துறைகளில் வெளியார் மூலதனம் வருவது நல்லதல்ல; ஆகையால் அவர்கள் ஏற்படுத்தும் தொழில் இந்தியாவுக்கு புதிதா என்பதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இவ்வாறு சில நிபந்தனைகள் போடலாம்.

இவற்றையெல்லாம் உத்தேசித்து வெளி மூலதனம் பற்றி சர்க்கார் சில பெர்மிட் - லைசென்ஸ் அதிகாரங்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதில் தவறில்லை. இதைத் தவறு என்று வெளிநாட்டாரும் சொல்லவில்லை (பெர்மிட் - லைசென்ஸ் விஷயத்தில் சர்க்காரின் சிவப்புநாடா அதிகமாகி தாமதம் ஏற்படுவது பற்றித்தான் புகார்கள் இருக்கின்றன)

வெளிநாட்டு மூலதனம் நமக்குத் தேவை என்பதில் சந்தேகமே வேண்டியதில்லை.

(1) வெளிச் செலாவணி பற்றாக்குறை (இறக்குமதியைவிட ஏற்றுமதி குறைவு என்ற நிலை)

(2) வெளிநாட்டு யந்திரங்கள் நமக்குத் தேவைப்படும் வரையில்

(3) சில தொழில்களில் தொழில் நுட்ப அறிவும், யந்திர அமைப்பு பற்றிய அறிவும், அனுபவமும் ஏற்படாத வரையில் வெளி முதலீடு நமக்கு மிகவும் தேவை.

இந்தியாவில் முதலீடு செய்ய விரும்புவோருக்கு முக்கியமான அக்கறை என்பது லாபம். இந்த லாபத்திலும் ஒரு பகுதியை மறுபடியும் அதே தொழிலில் முதலீட்டு செய்வதுதான் பெரிய கம்பெனிகளுக்கு வழக்கம். புதிய முதலீடுக்கோ, விஸ்தரிப்புக்கோ வாய்ப்பு இல்லாத சமயத்தில்தான் அவர்கள் லாபத்தை தம் நாட்டுக்குக் கொண்டுபோக விரும்புவார்கள். ஆனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் லாபத்தை தம் ஊருக்குக் கொண்டுபோக (Repatriate) வசதி இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள். அன்னியர் ஆரம்பித்த தொழிலை இந்தியாவானது சர்க்காரின் "உடைமையாக்க" விரும்பினால் (Nationalise) அப்போது நேர்மையான நஷ்டஈடு கிடைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள்.

இவை யாவும் யாரும் நியாயமாகக் கோரக்கூடியவையே. நாம் வெளிநாட்டில் முதலீடு செய்ய விரும்பினால் நாமும் இப்படித்தான் விரும்புவோம். வெளிச் செலாவணித் தேவை, தொழில் நுட்ப அறிவு பற்றிய தேவை இரண்டையும் உத்தேசித்து “வெளி முதலீடு” (வெளிநாட்டார் இங்கு சில தொழில்களில் முதலீடு செய்வது) நமக்கு நல்லது என்று இந்திய சர்க்காரும் திட்டக் கமிஷனும் பலதடவை ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆகையால் அவ்வாறு முதலீடு செய்வோரின் கவலைகள் நீங்கும் பொருட்டு நேருஜி காலத்தில், 1948 ல் சர்க்காரின் கொள்கை அறிவிக்கப்பட்டு 1956 இல் அது ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. ஆவடி சோஷலிஸத் தால் இவ் விஷயத்தில் பழைய கொள்கை பாதிக்கப்படவில்லை.

இந்தக் கொள்கையின் சாராம்சம்.

(அ) இந்திய முதலீட்டுடன் நடைபெறும் தொழிலுக்கும் அன்னிய முதலீட்டுடன் நடைபெறும் தொழிலுக்குமிடையே வேற்றுமை பாராட்டப்படமாட்டாது. (No discrimination)

(ஆ) முதலீட்டுப் பணத்தையோ, லாபத்தையோ தம் நாட்டுக்குத் திருப்பிக் கொண்டு செல்வதற்கு, (Repatriation) அல்லது அனுப்புவதற்கு நியாயமான வசதிகள் வழங்கப்படும். அவ்வப்போதுள்ள வெளிச் செலாவணி வசதி நிலைமையைப் பொறுத்து வசதியளிக்கப்படும்.

Reasonable Facilities for remittance of profits and repatriation of capital consistently with the Foreign Exchange position of the country.

(இ) குறிப்பிட்ட தொழில் “சர்க்கார் உடமையாக” ஆக்கப்பட்டால் (Nationalise செய்யப்பட்டால்) நியாயமான நஷ்ட ஈடு (Equitable compensation) கொடுக்கப்படும்.

இதுதான் சர்க்காரின் கொள்கை. இதில் 3வது உத்தரவாதம் இல்லாமல் யாருமே முதலீடு செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். அதாவது பறிமுதல் செய்வதற்கு என்று (அதாவது பறி கொடுப்பதற்கு என்று) யாரேனும் தமது பணத்தையோ பொருளையோ கொண்டு வருவார்களா? ஆகையால் 3வது உத்தரவாதம் இன்றியமையாதது. இரண்டாவது உத்தரவாதமும் முக்கியமானது. இதன்படி அவர்கள் மூலதனத்தை திருப்பிக் கொண்டு போகும்போது (Repatriate) தொழிற்சாலை இங்குதான் இருக்கும்.

இவ்வாறு இந்திய சர்க்கார் சார்பில் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. இந்த வாக்குறுதிகள் திருப்திகரமானவையே என்றும் வெளிநாட்டார் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனாலும் வெளி மூலதனம் அதிகம் வந்து குவிந்ததாகக் சொல்ல முடியாது.

காரணம் என்ன? என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

(1) இந்தியாவில் முதலீடு செய்வதை விட வேறு நாடுகளில் முதலீடு செய்வது அவர்களுக்கு லாபகரமாக இருக்கிறது.

(2) அபிவிருத்தியடைந்துள்ள நாடுகளின் மூலதனத்தை நாம் மட்டுந்தான் கோருகிறோம் என்பதில்லை. வேறு நாடுகள் இந்த மூலதனத்துக்குப் போட்டிபோட்டு நம்மைவிட அதிக வசதிகள் அளிக்க முன்வருகின்றன.

(3) இந்திய சர்க்காரின் பர்மிட் லைசென்ஸ் முறையை ஆட்சேபிக்காதவர்களும் இதிலுள்ள சிவப்பு நாடா தாமதத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள்.

(4) சில ஆண்டுகளாக நமது சோஷலிஸ கோஷத்தில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையை கவனிக்கும் சில வெளிநாட்டுத் தொழிலதிபர்கள் சோஷலிசத்துக்கும் கம்யூனிஸத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று யோசித்து நமது ஸ்திரத்தன்மை பற்றி சிறிது நம்பிக்கை இழந்து வருகின்றனர்.

(5) இந்திய வரி விகிதம் கடுமையாக இருப்பதாகச் சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.

(6) லாபத்தில் எவ்வளவுதான் டிவிடெண்டாக விநியோகிக்கலாம் என்று சொல்வதை அவர்கள் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் சர்க்கார் புகுந்து விலை நிர்ணயம் செய்யும்போது போதிய லாபம் அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென அவர்கள் விரும்புவார்கள். இதுபற்றி அவர்களுக்குச் சந்தேகம் இருக்கிறது.

(7) இந்தியா உண்மையிலேயே பொருளாதாரத்தில் முன்னேறி வருகிறதா என்பதில் சிலருக்கு ஐயப்பாடு இருக்கிறது. (இந்திய சமஸ்தானாதி பதிகளுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளைப் புறக்கணித்து அரசியல் சட்டத்தையே மாற்ற முயலும் இந்திய அரசியல் வாதிகள் வெளிமூலதனம் பற்றிய வாக்குறுதிகளைப் புறக்கணிக்க மாட்டார்களா என்பது பற்றியும் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படக் கூடும்)

நாம் ஊகிக்கக்கூடிய இந்த காரணங்களில் முதல் மூன்று காரணங்கள் முக்கியமானவை.

அருஞ்சொல் விளக்கம்

கட்டுரை 1

சுத்தசாட்குண்ணிய	-	எல்லையில்லாத தூய்மையும் நிறைவும் உள்ள
பரிபூரணர்	-	முழுமையானவர்
பரமபதி	-	எல்லா உலகங்களினதும் தலைவர்.
சிவதீட்சை	-	சைவர்கள் சிவாச்சாரி யார்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளும் ஞானச்சடங்கு
உருத்திராட்சம்	-	உருத்திர மணிமாலை (சிவனது கண்மணி போன்றது)
சந்தியாவந்தனம்	-	காலை, உச்சி, மாலைவேளைகளில் வேதமந்திரங்களால் செய்யப்படும் வழிபாடு
தாரணம்	-	அணிதல்
ஸ்ரீபஞ்சாட்சர ஜபம்	-	திருவைந் தெழுத்தை ஒதுதல்
குருபாக்கிய	-	
பரிபாலனம்	-	குருவின் சொற்கேட்டு ஒழுகுதல்
மாகேசுரபூசை	-	அன்னதானம்
திரிபதார்த்தங்கள்	-	பதி, பசு, பாசம்
முத்தி	-	வீடுபேறு, பிறப்பு நீங்குகை
நித்திய நைமித்தியங்கள்	-	ஆலயங்களில் தினந்தோறும் நடைபெறும் கிரியைகளும் விசேட தினங்களில் நடைபெறும் கிரியைகளும்
நியமம்	-	விதிமுறை, செய்கடன்
பிரதிட்டை	-	ஆகமவிதிப்படி ஆலயங்களில் விக்கிரகங்களை நிலைநிறுத்துதல்
சேவித்தல்	-	வணங்குதல்
பத்தியருபம்	-	செய்யுள்வடிவம்
நிகண்டு	-	சொற்பயன் விளக்கும் நூல், அகராதி
விவேகம் கிளராக்காலம்	-	புத்தி பேதலிக்கும் காலம்
கிருபா சமுத்திரம்	-	அருட்கடல்
கத்தியருபம்	-	உரைநடை வடிவம்
ஆவசியகம்	-	அவசியம்
அனுட்டானம்	-	ஒழுக்கம், வழக்கம், சந்தியாவந்தனம், தீட்சை பெற்றவர் செய்யும் நாட்கிரியை
பட்ஷணம	-	உண்கை, சிற்றுண்டி
தேகலிபோக பரியந்தம்	-	இறப்பு நிகழும்வரை

பிராயச்சித்தம்	-	கமுவாய், பரிகாரம்
நிந்தை	-	இகழ்தல், தூஷித்தல்
குருலிங்க சங்கமம்	-	சிவாச்சாரியார், சிவலிங்கம், சிவனடியார் கூட்டம் ஆகியன.
தோத்திரரூபம்	-	துதிப்பாடல்வடிவம். வணக்கமொழி.
ஐபித்தல்	-	ஓதுதல்.
ஸ்தானம்	-	இடம்
பீடம்	-	இருக்கை.

கட்டுரை-2

பிரகிருதி	-	மூலப்பகுதி. வேறுபாடுறாதது.
பிராணாபத்து	-	உயிராபத்து
குமாஸ்தா	-	எழுதுநர்
பட்டாபிஷேகம்	-	முடிசூட்டுவிழா
உன்னுவான்	-	நினைவுகூருவான்
திருஷ்டாந்தம்	-	உதாரணம், எடுத்துக்காட்டு, அத்தாட்சி
பதனம்	-	இறக்குதல், தாழ்த்தல், அமைதி, பத்திரம்
தரித்திரியம்	-	வறுமை
சௌகர்யம்	-	வசதி
பூதசாஸ்திரம்	-	பஞ்சபூதங்கள் பற்றிய அறிவுநூல், பௌதிகநூல்
ஸ்தோத்திரம்	-	வழிபாடு
காலேஜு	-	கல்லூரி
சகஜம்	-	வழக்கம்
மஹரிஷி	-	மகாமுனி, பெருமுனிவர்

கட்டுரை 3

இம்மை	-	இப்பிறப்பு
மறுமை	-	மறுபிறப்பு
பொறிகள்	-	மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
புலன்கள்	-	சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்
நுண்ணிய உடம்பு	-	வெளித்தெரியாத உடம்பு, உள்ளுடம்பு
பருவுடம்பு	-	வெளித்தெரிகின்ற உடம்பு, வெளியுடம்பு
இஞ்ஞானறை	-	இப்பொழுது, இக்காலத்து
இயற்கைப் பொருணால்-	-	விஞ்ஞானம்
எட்டிக்காய்	-	நச்சுக்காய்
வாய்க்கரிசி	-	இறந்த பிணத்தின் வாயினுள் உறவினர் இடும் அரிசி

அடங்கா வேட்கை	- தணியாத தாகம்
கம்பிச் செய்தி	- தொலைபேசி
கம்பியில்லாச் செய்தி	- வானொலி
நிழலுரு	- திரைப்படம்
ஒலியெழுதி	- ஒலிநாடா
வானவூர்தி	- ஆகாயவிமானம்
நுகரப்படுதல்	- அனுபவிக்கப்படுதல், தயக்கப்படுதல்
காணமாட்டுவான்	- எப்படிக் காணுவான்
அருமருந்து	- அருமையான மருந்து
கழல்	- ஆடவர் கால்களில் அணியும் பூண், வீரக்கழல்
ஆயக்கடவேன்	- ஆகுவேன்

கட்டுரை 4

ரூபன்	- வடிவினன், அழகன்
கங்கு	- கரை, எல்லை, அணை
நாசி	- மூக்கு
சேர்மானம்	- சேர்வை, இணைப்பு, கூடுகை
சோமன்கட்டு	- பிராமணர் கட்டுகின்ற தார்பாய்ச்சிக் கட்டு
தட்டுச்சுற்று	- சுற்றிக்கட்டுதல்
அட்சரஅப்பியாசம்	- ஏடு தொடக்குதல்
கந்துவட்டி	- பிடிப்புவட்டி
துப்பட்டா	- மேலுக்கு அணியும் விலையுயர்ந்த ஆடை
பிராப்தி	- பேறு, விரும்பியதை அடைதலாகிய பயன்
பாக்கி	- மிகுதி
ஹிந்துஸ்தானி	- இந்தி மொழி
குமரிச்சிரிப்பு	- இளமைச்சிரிப்பு
சல்லாபம்	- சரசப்பேச்சு
அங்கவஸ்திரம்	- சால்வை
புஷ்வண்டி	- மூன்று சக்கரத் தள்ளுவண்டி
ஹரிஜனங்கள்	- தாழ்த்தப்பட்டோர்
ஜ்வலித்தல்	- பிரகாசித்தல், ஒளிவிடுதல்

கட்டுரை 5

வெம்பி	- மனம் புழுங்கி வாடுதல், முதிராது கனிந்து
பிரதோடம்	- சிவவிரதங்களில் ஒன்று
ஐயம்	- சந்தேகம்
பிரமகுத்திரம்	- இந்துமதத்தின் பிரதான மூன்று நூல்களுள் ஒன்று. வாதராயணர் ஆக்கியது

அத்துவிதம்
வேனிற்காலம்

- இரண்டறக்கலத்தல்
- கோடைக்காலம்

கட்டுரை 6

பரவை	- கடல்
குறைமொழி	- குறைபாடுள்ளமொழி
சார்புநலம்	- சேர்ந்த இடத்தில் நன்மை
மனநூலாருழைச் சென்று	- மனநூல் வல்லாரிடம் சென்று
குணிகள்	- குணத்தையுடையவை
போது	- பூ, மலர்
மறுகால்	- மறுபடி
சரம்	- அம்பு
யாக்கை	- உடம்பு
ஓவிலாது	- ஓய்வில்லாது
அவுணன்	- அசுரன்
விற்கிடை	- நான்குமுடி அளவு
அமர்மலைந்து	- போர் மேற்கொண்டு
தறுகண்	- அஞ்சாமையாகிய வீரம்
மருது	- மருதமரம்
தவசி	- தவஞ் செய்பவன்
விலோசனம்	- கண், பார்வை, உட்கருத்து
புலவி	- பொய்க்கோபம், ஊடல்
இறும்புது	- உவகை, மகிழ்ச்சி
துளவம்	- துளசிச்செடி
தளவம்	- முல்லைச்செடி
புறவம்	- காடு
சீதளதோயம்	- குளிர்ந்த நீர்நிலை
கதாயுத்தம்	- "கதை" என்னும் ஆயுதங்கொண்டு போர் புரிதல்
விகற்பித்தல்	- மாறுபடுதல்
நீர்மை	- தன்மை, இயல்பு
மடக்கு	தமிழ்மொழியிலுள்ள சொல்லணிகளுள் ஒன்று மாறி மாறி வருகை, செய்யுளில் சொல், சீர் முதலியன பொருள் வேறுபட்டு மீண்டும் மீண்டும் வருவது
மடவரல்	- மடந்தை, பெண்
வென்றி	- வெற்றி
விஜயன்	- அருச்சுனன்
வெங்கணை	- கொடிய அம்பு

இரதம்	- தேர்
நவில்	- கூறு, சொல்லுதல்
மறையவன்	- பிராமணன்
அயன்	- பிரமன்
எழிலி	- முகில், மேகம்
அங்கை	- அழகியகை, உடலாங்கை
செரு	- போர்
தனஞ்செயன்	- தனஞ்செயன்
வீடுதல்	- இறத்தல்
வதுவை	- திருமணம்
செஞ்சேற்றுக்கடன்	- உணவுபெற்று உண்டதற்காக வீரன் தன் உயிரையும் போரிடைக்கொடுத்தலாகிய கடமை.
கவசகுண்டலம்	- மார்புக்கவசமும் காதின்குண்டலமும்
கோகிலம்	- குயில்
கோபாலர்	- அரசர், இடையர்
பூபாலர்	- அரசர், வேளாளர்
கவின்	- அழகு
காபாலி	- சிவன், காபாலிகமதத்தவன்
ஆளியேறு	- ஆண்சிங்கம்
குதலை	- குழந்தை, மழலை
பொருவன்	- போர்புரிவன்
உரகமணி	- ஒலிக்கும்மணி
கழலேறு	- வீரக்கழலணிந்த சிங்கம்
கொழுந்தியர்	- மனைவியின் உடன்பிறந்த பெண்கள். மைத்துனிமார், தம்பியின் மனைவி.
திகிரி	- சக்கரம், வட்டம்
தெவ்வர்	- பகைவர்
சுயோதனன்	- துரியோதனன்
அண்டர்	- தேவர்
துஞ்சின	- இறந்த
சாந்து	- சந்தனம்
அரற்ற	- சத்தமிட, ஓலமிட
கனகனம்	- பருத்த கொங்கை, அதிகபொன்
கச்ச	- பெண்கள் மார்பிலணியும் ஆடை
குழாம்	- கூட்டம்
செந்திரு	- திருமகள், இலக்குமி
கந்தருவா	- தேவசாதியுள் ஒரு வகையினர்
பெரும்போகம்	- சிற்றின்ப உறவில் திளைத்தல்
பதி	- இடம், ஊர், தலைவன், கணவன், இறைவன்

கட்டுரை-7

சிகாமணி	-	சிறந்தோன், முதன்மையானவன், தலையணி
நன்னிமித்தம்	-	நல்லவேளை
செம்மாந்து	-	இறுமாந்து, மிகக்களித்து, வீறுபெறுதல்
சிரமபரிகாரம்	-	இளைப்பாறுதல், ஓய்வெடுத்தல்
தவசிப்பிள்ளை	-	பூசைக்கு உதவும் பணியாள், சமையற்காரன்
சம்பத்து	-	செல்வம்
சகாயம்	-	உதவி
கண்டி	-	உருத்திராக்கமாலை, கழுத்தணிவகை
உபாசகன்	-	ஆராதனை வழிபாடு செய்பவன்
மருஉ	-	இலக்கணம் சிதைவற்று மருவி வழங்கும் சொல்
பந்துக்கள்	-	உறவினர், இனசனங்கள்
உசிதம்	-	தகுதி, மேன்மை
போஷித்தல்	-	ஆதரித்தல், காத்தல்

கட்டுரை-8

சங்கதம்	-	சமஸ்கிருதமொழி, வடமொழி
பாகதம்	-	பிராகிருதமொழி

கட்டுரை-9

சீலம்	-	ஒழுக்கம்
பிரயத்தனம்	-	பெருமுயற்சி
அருந்தனம்	-	அரிய செல்வம்
அராஜகம்	-	நாட்டில் அரசியல் இல்லாக் காலத்தில் நிகழும் குழப்பம்.
பிராகிருத மனிகள்	-	உண்மையறிவில்லாதவன், சாமானியன்
நியதி	-	விதிமுறை, ஒழுங்கு, முறைமை, கட்டுப்பாடு
ஆபாசம்	-	தூய்மையின்மை, முறைத்தவறு, போலி
விகாரம்	-	மாறுபாடு, திரிபு
அதிதி	-	சிறப்பு விருந்தினர்
ஆசாரம்	-	சாத்திர முறைப்படி ஒழுக்கை, முறை
காரியாய்சம்	-	செயல்வகை
சாஸ்திரோத்தமான	-	சாத்திரவிதிப்படியான

கட்டுரை-10

பாட்டாளி	-	தொழிலாளி
ஓய்யாரம்	-	உல்லாசம்

போர்ட்டர்	-	புகையிரத நிலையத்தில் பொதிகளை ஏற்றி இறக்கும் தொழிலாளி
கவைக்குதவாத-		பயனற்ற
களியாட்டம்	-	கேளிக்கை
காட்டரசன்	-	சிங்கம்
மேட்டுக்குடி	-	உயர்மட்டத்தினர், செல்வந்தர்
பட்டிக்காடுகள்	-	கிராமங்கள்
அணா	-	இந்தியக்காசு
கலெக்டர்	-	அரசாங்க அதிபருக்குச் சமமான பதவி
கழனி	-	வயல்
துரைத்தனத்தார்	-	அரசாங்கத்தார்
சிரார்த்தம்	-	பிதிர்க்கடன்களில் ஒன்று
சந்தானம்	-	சந்ததி, மரபு, பரம்பரை
தர்மபத்தினி	-	மனைவி

கட்டுரை-11

பீரோ	-	அலுவலரி
ஓட்டு	-	வாக்குச்சீட்டு
ஆட்சிக்கூடம்	-	அரச அலுவலகம்

கட்டுரை-12

அமரவாழ்வு	-	சொர்க்கவாழ்வு, இன்பவாழ்வு
நீர்த்தரங்கம்	-	நீரலை
யாப்பு	-	செய்யுள் இயற்றுவது பற்றிய இலக்கணம்

கட்டுரை-13

பௌத்திரன்	-	பேரன்
அசுவம்	-	குதிரை
யாகம்	-	வேள்வி
திக்குவிஜயம்	-	அரசர்கள் பெருமைவிளங்க எல்லாத் திசைகளிலும் வெற்றி பெறுகை
வடமுகாக்கினி	-	ஊழித்தீ
முப்புரம்	-	பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகியவற்றாலான கோட்டைகள்
அவி	-	வேள்வித்தீயிலிடும் கடவுளாக்குரிய உணவு
என்பு	-	எலும்பு
இராகவன்	-	இராமன்
கிளத்தி	-	நிறைத்து

வெங்கனல்	-	கொடிய நெருப்பு
பூளை	-	இலவமரப் பஞ்சு, வெற்றிப்பூ
எயில்	-	மதில், ஊர், நகரம்
கடுக்கை	-	கடுமரத்தின்காய்
பகீரதப்பிரயத்தனம்	-	பகீரதனின் விடாமுயற்சி
பாகீரதி	-	கங்கைநதி
சடாமகுடம்	-	சடாமுடி
மாத்திரை	-	துளி
அபயம்	-	அடைக்கலம்
தவசிரேட்டர்	-	தவத்திற் சிறந்தவர்
ஆசமனம் செய்தல்	-	வலக்குடங்கையால் மந்திரபூர்வமாக நீரை மும்முறை உட்கொள்ளல்
மனோரதம்	-	மனத்தேர்

கட்டுரை-14

பாடவிதானம்	-	பாடத்திட்டம்
அர்த்தபேதங்கள்	-	கருத்துவேறுபாடுகள்
அகர ஆகாரங்கள்	-	ஆரம்பப்பாடம்
சர்ச்சை	-	குழப்பம், பிரச்சினை
மணிப்பிரவாளம்	-	வடமொழியும் தமிழ்மொழியும் கலந்தது
காவரபாலகர்	-	இந்து ஆலய நுழைவாயிலின் இருபுறமும் காணப்படும் காவற்சிலைகள்
கடாரம்	-	செம்பு, இரும்பினாலான பெரிய பாத்திரம், "கெடா" என்ற பிரதேசம் (மலாய் நாட்டிலுள்ளது)

கட்டுரை-15

லேவாதேவி	-	வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கும் தொழில்
ஊர்ஜிதம்	-	உறுதிப்படுத்தல்
சர்க்கார்	-	அரசு
பாமிடலைசன்ஸ்	-	உத்தரவுப் பத்திரம்
டிவிடென்ட்	-	பங்குலாபம்
கச்சாப்பொருள்	-	மூலப்பொருள்
சிவப்புநாடா	-	நிர்வாகதாமதம்
பிணைக்கப்பட்ட	-	திருப்பிச் செலுத்தும் ஒப்பந்தத்துடன்

பயிற்சி வினாக்கள்

1. சைவசமயிகள் எத்தகைய இயல்புகள் உடையோராயிருத்தல் வேண்டுமென ஆறுமுகநாவலர் கூறுகிறார்?
2. சைவசமயத்தவர் மத்தியில் திருத்தொண்டர் புராணம் பெறும் முக்கியத்துவத்தை விளக்குக?
3. அடிமை வாழ்வு, தமிழ் மொழியில் கற்பதை எவ்வாறு பாதிக்கிறதெனப் பாரதியார் கூறுகின்றார்?
4. தமிழ்ப்பாஷைக்குரிய குறைகளைக் களைய ஆற்றவேண்டிய பணிகள் எவையெனப் பாரதியார் கூறுகிறார்?
5. “உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேன்” என்ற திருமூலரின் கருத்தை மறைமலையடிகள் எவ்விதம் நிறைவு செய்கின்றார்?
6. உடம்புபற்றியும் அதன் பயன்பற்றியும் “தமிழர் கொள்கை” என்னும் கட்டுரையில் ஆசிரியர் யாது கூறுகிறார்?
7. பாரதியின் தோற்றத்தை வ.ரா. எவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்?
8. பாரதியாரின் உரைநடையின் இயல்புகள் யாவை?
9. ஈழத்துத் தமிழறிஞரிடம் தாம் கல்விபயின்ற அனுபவத்தை திரு வி.க. எவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்?
10. திரு வி.க. அவர்களை வழிப்படுத்திய அவரது ஆசிரியர்களின் ஆளுமைகள் யாவை?
11. வில்லிபாரதத்தின் காட்சிகளினூடாக விபுலாநந்தர் காட்டும் இலக்கியச் சுவையைச் சுருக்கித் தருக?
12. விபுலாநந்தரின் கட்டுரையின் மூலம் சுவையுக்கும் செய்யுள் இலக்கியம் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டுமெனக் கருதுகிறார்?
13. மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையிடம் உ.வே. சாமிநாதையர் கற்றுக்கொண்ட சிறந்த பண்புகள் எவை?

14. உ.வே. சாமிநாதையர் காலத்துத் தமிழகக் கல்விமுறை பற்றி விளக்குக?
15. தமிழ் மொழியிலிருந்து பிற மொழிகளுக்கும் பிற மொழியிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கும் வந்து வழங்கும் சொற்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கூறுவனவற்றைத் தருக?
16. தமிழ் மொழிக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளுக்குமிடையேயுள்ள உறவுகள் பற்றிப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கூறுவன யாவை?
17. பாரதப் பண்பாட்டில் பேணிப்பாதுகாக்கவேண்டிய அம்சங்களாக ராஜாஜி கூறுவனவற்றை விளக்குக?
18. “பண்பாடு” என்னும் கட்டுரையினூடாக வெளிப்படும் ராஜாஜியவர்களின் மொழிநடையின் இயல்புகள் யாவை?
19. சி.என். அண்ணாதுரையின் கட்டுரை ஓய்வு நேரம் பற்றியும் அதை அனுபவிக்கும் மக்கள் பற்றியும் கூறுவது யாது?
20. சி.என். அண்ணாதுரையின் உரைநடையின் சிறப்பம்சங்களை எடுத்து விளக்குக?
21. தமிழர்களும் தமிழ் மொழியும் வல்லமை பெற்றிடும் வழிகள் பற்றி டாக்டர் மு.வ. கூறுவன யாவை?
22. டாக்டர் மு.வ. வினது “எழில்” எழுதிய கடிதங்களிற் பொதிந்துள்ள சிறப்பம்சங்கள் யாவை?
23. விபுலாநந்தரது உரைநடையுடன் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்களது உரைநடையை ஒப்பிடுக?
24. “கவிதைநயம்” என்பதனால் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் உணர்த்துவதை விளக்குக?
25. பண்டிதமணியின் உரைநடை ஏனையோர்களின் உரைநடைகளிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது?
26. பண்டிதமணியின் கட்டுரையில்வரும் பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
(அ) பகீரதப் பிரயத்தனம் (ஆ) வடவாமுகாக்கினி
(இ) முப்புரம் நோக்கிச் சிரித்தமை (ஈ) திருக்கைலாசபதி

27. மொழியும் கலாச்சாரமும் சம்பந்தமாக ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் கூறுவன யாவை?
28. மொழிபெயர்ப்புக்கலை பற்றி ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் கூறும் கருத்துக்களை விபரிக்குக
29. "பிணைக்கப்பட்ட கடனைவிட வெளிமுதலீட்டை வரவேற்பதே நலம்" எனக் கட்டுரையாசிரியர் ஏ.என். சிவராமன் கூறுவது ஏன்?
30. ஏ.என். சிவராமனின் உரைநடையினைப் "பத்திரிகைத் தமிழ் உரைநடை" எனக் கூறுதல் பொருந்துமா? ஆராய்க.

1. ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுகநாவலரின் உரைநடைப் பண்பு

‘தமிழ் உரைநடையின் தந்தை’ எனவும் ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்’ எனவும் போற்றப்படும் பெருமைக்குரியவர் ஆறுமுகநாவலர். அவரது உரைநடை தனித்துவமானது. தர்க்க ரீதியாக விடயத்தை எடுத்து விளக்கும் உத்தி கொண்டது. பெரும்பான்மை இயற்சொற்களும் தேவைப்படும் இடங்களில் வட சொற்களும் நீண்டதாக அமையும் வசன நேர்த்தியும் நாவலரின் உரைநடைப் பாங்கெனலாம்.

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பில். அவை என்றும் மறத்தற்குரியன அல்ல. நாவலர் வாழ்ந்த காலம் செய்யுள் நடை சிறப்புற்றோங்கிய காலமாகும். செய்யுள் நடையை விட வசன நடையே மக்களின் முக்கிய தேவையாகக் கருதப்பட்டது. அதிலும் குறிப்பாகச் சாதாரண மக்கள் விடயங்களை எளிதில் புரிந்து கொள்ளவும் உணர்ந்து கொள்ளவும் தக்க வகையில் வசன நடையிலேயே நூல்களும்; பிரசுரங்களும் வெளிவருதல் வேண்டுமென நாவலர் கருதினார். அது காலத்தின் தேவையாகவும் இருந்தது. இதனை நன்குணர்ந்தே நாவலர் வசன நடையைக் கையாள முற்பட்டார். சைவசமய நூல்களை உரைநடையில் எழுதுவதன் மூலமே அவை சாதாரண மக்களையும் சென்றடையுமென அவர் கருதினார். அதன் பொருட்டே கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்றவற்றை எளிய உரைநடையில் எழுதினார். நாவலரது உரைநடைப்பாங்கினை இந்நூல்கள் மூலம் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

நாவலரது நூல்களில் மட்டுமன்றி அவர் வெளியிட்ட கண்டனப் பிரசுரங்கள் மூலமும் அவரது உரைநடை ஆற்றலைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மாணவர்களுக்கென அவர் எழுதிய பாடநூல்கள் குறிப்பாகப் பால பாடங்கள், சைவ வினாவிடைகள் என்பன அவரது எளிமையான உரைநடைப் பாங்கினைப் புலப்படுத்தும். நாவலர் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூல்களும், அவர் உரை எழுதிப் பதிப்பித்த நூல்களும் தமிழ் உரைநடையை வளப்படுத்துவனவாக மிளிர்கின்றன. இதன் மூலமே வசன நடை கைவந்த வல்லாளர் எனத் தமிழுலகு அவரைப் பாராட்டுகிறது.

நாவலரது உரை நடைச்சிறப்பினுக்கு எடுத்துக் காட்டாக அவர் சிதம்பரத்தில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை ஒன்றை அமைக்கும் நோக்கில் வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசுரமொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ள பின்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்து விதிப்படி சிரத்தையுடனே செய்து பயன்பெறுதற்குச் சமய நூலுணர்ச்சியே ஏதுவாதலால் அப்படிப்பட்ட சமய நூலுணர்ச்சியை வளர்த்தலாகிய இந்தத் தருமமே எல்லாத் தருமங்களிலும் மிக மேலானது என்பதும் எல்லாத் தருமங்களுக்கும் மூலம் என்பதும் சொல்ல வேண்டுமா?

நாவலரது வசனங்கள் நீண்டதாக அமையும் தன்மை மிக்கன என்பதற்கு மேற்காணும் பகுதி எடுத்துக் காட்டாக அமைவதும் உணர்தற்குரியதாகும்.

நாவலரவர்கள் பெரிய புராணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அதனை வசன நடையில் எழுதி யாவரும் படித்தின்புறுமாறு செய்தவர். அவரது திருத்தொண்டர் பெரிய புராண வசனம் என்னும் நூல் 1852ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக வெளியிடப் பெற்றது. அந்நூலுக்கு அவர் எழுதிய முகவுரையே இங்கு முதற் கட்டுரையாகத் தரப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் நாவலரது உரைநடைப்பாங்கு நன்கு புலனாகிறது.

பெரும்பான்மை இயற்சொற்களும், மிக இன்றியமையாது தேவைப்படும் இடங்களில் ஓரளவு திரி சொற்களும் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. கூடியளவு சுந்தி விகாரங்களின்றுப் படிப்போர் பொருள் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் எழுதுவதே நாவலர் கையாண்ட நடையின் சிறப்பெனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ✦ சைவர்கள் யார்? சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். பஞ்சமா பாதகங்களை விலக்கியவர்கள். இரக்கம், வாய்மை, கொடை முதலிய புண்ணியங்களை உடையவர்கள். சிவதீட்சை பெற்றவர்கள். சைவசமய ஒழுக்கநெறி நிற்பவர்கள்; சிவாலயத் தொண்டு புரிபவர்கள்.
- ✦ சைவர்கள் ஓதவேண்டிய முதன்மை நூல்கள்; தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம் என்பன. இவை தோத்திரங்கள் எனப்படும்.
- ✦ இவற்றை விட மெய்யடியார்களின் பக்தித் திறத்தை விளக்கும் சரித்திர ரூபமான திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம் சைவர்கள் யாவரும் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க நூலாகும்.
- ✦ திருத்தொண்டர் பெரிய புராணத்தின் சிறப்புக்கள்.
- ✦ செய்யுள் நடையில் உள்ள இப் பெரிய புராணத்தை யாவரும் இலகுவில் கற்று விளங்குதல் இயலாது. புலமையுள்ளோர்க்கே அது சாத்தியமாகும். அதனால் யாவரும் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் வசனநடையில் அமைத்தலின் அவசியம்.
- ✦ பெரிய புராணத்தை ஓதுதற்கும் அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்பதற்கும் உரிய விதிமுறைகளையும் ஓதுவதனாற் பெறும் பயன்களையும் இக்கட்டுரையில் நாவலர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

2 பாரதியாரின் உரைநடைப் பண்பு

'தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குப் பொன் ஏர் பூட்டிய முதல்வன் பாரதிதான்' என்று போற்றப் பெறுபவர் பாரதியார். 'கவிதை, கட்டுரை, கலை, சமூகம், அரசியல் முதலிய சகலதுறைகளிலும் அக்கறை கொண்டிருந்த சுய சிந்தனையாளராக அவர் விளங்குகிறார். கவிதையில் பல சோதனை செய்தது போலவே அவர் வசனத்திலும் செய்திருக்கிறார்' என்கிறார் அறிஞர் வல்லிக்கண்ணன்.

பாரதியின் உரைநடை மறு மலர்ச்சி உரைநடை வகையைச் சேர்ந்தது. பழைய இலக்கண மரபு வழிக் கட்டுக்கோப்பை விடுத்துப் பழகு தமிழில் எவர்க்கும் விளங்கத்தக்க வகையில் எழுதுவது இவரது உரைநடைப் பாங்காகும். இதனை 'வசனநடை' என்ற அவருடைய குறிப்பொன்றில் தெளிவாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் சொல்கிறார்:

'தமிழ் வசனநடை இப்போதுதான் பிறந்தது. பலவருஷமாகவில்லை. தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும். ஆதலால், இப்போதே நமது வசனம் உலகத்தில் எந்த பாஷையைக் காட்டிலும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை பேசுவது போல, எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய ககூடி. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி, ஒரு கதை அல்லது ஒரு தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு பத்திரிகை விஷயம் எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்துவிட்டால் நல்லது. பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து, அதாவது ஜனங்களுக்குச் சற்றேனும் பழக்கமில்லாமல், தனக்கும் அதிக பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எழுத ஆரம்பித்தால் வாக்கியம் தத்தளிக்கத்தான் செய்யும்; சந்தேகமில்லை'.

பாரதியின் வசனநடை பற்றிய கொள்கையினை - கருத்தினை இதன் மூலம் நாம் நன்குணர்ந்து கொள்ளலாம். பாரதியின் உரைநடை பற்றிப் பேச முற்படுவோர் பொதுவாக ஒரு உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவது அவரது 'சிட்டுக்குருவி' வர்ணனையைத்தான்.

“சிறிய தானியம் போன்ற மூக்கு; சின்னக் கண்கள்; சின்னத் தலை; வெள்ளைக் கழுத்து; அழகிய மங்கல் வெண்மை நிறமுடைய பட்டுப் போர்த்த வயிறு; கருமையும் வெண்மையும் கலந்த சாம்பல் நிறத்தாலாகிய பட்டுப் போர்த்த முதுகு. சிறிய தோகை; துளித் துளிக் கால்கள்; இத்தனையும் சேர்த்து ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் கைப்பிடியிலே பிடித்து விடலாம். இவ்விதமான உடலைச் சுமந்து கொண்டு என் வீட்டிலே இரண்டு உயிர்கள் வாழ்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று ஆண். மற்றொன்று பெண். இவை தம்முள்ளே பேசிக்

கொள்கின்றன. குடும்பத்துக்கு வேண்டிய உணவு தேடிக் கொள்கின்றன. கூடுகட்டிக் கொண்டு கொஞ்சிக் குலாவி மிக இன்பத்துடன் வாழ்ந்து, முட்டையிட்டுக் குஞ்சுகளைப் பசியில்லாமல் காப்பாற்றுகின்றன.

இப்படிச் சிட்டுக்குருவியின் வாழ்வு பற்றி வர்ணித்துக் கொண்டு போகிறார் பாரதியார். இத்தகைய எளிய, இனிய, அழகான வசனநடை அவரது சில சில கட்டுரைகளிலே காணப்படுகிறது. ஆயினும் பாரதியின் உரைநடை ஒரே தரத்ததாக அமைந்திருக்கவில்லை என்பதையும் நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்.

பாரதியாரின் கட்டுரைகள் அனைத்தும் இலக்கியத் தரமானவை எனக் கூறமுடியாது. சில கட்டுரைகள் முழுவடிவம் பெற்றதாக இல்லை. பலவும் சிந்தனைச் சிதறல்களாகவும் எண்ணக் கோவைகளாகவும் கருத்து உதிரிகளாகவுமே காணப்படுகின்றன. பாரதியார் அழகு, அலங்காரம், நடை நேர்த்திக்காகத் தனது எண்ணங்களை எழுதியவரல்லர். மக்களிடையே நிலவும் மூட பக்தி, மடைமை, குறைகள் ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டவும் அக்குறைகளைக் களையவும் தமது எழுத்தைப் பயன்படுத்தினார். எதிரே இருப்பவர்களோடு உரையாடுவது போல, நேராக எளிய நடையில் எழுதினார். அவரது உரைநடைப்பாங்கு இந்த வகையிலேயே அமைந்திருந்தது.

'நீ எழுதப் போகிற விஷயத்தை இங்கிலீஷ் தெரியாத ஒரு தமிழனிடம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டு, அவனுக்கு நன்றாக அர்த்தம் விளங்குகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு பிறகு எழுது. அப்போதுதான் நீ எழுதுகிற எழுத்து தமிழ் நாட்டிற்குப் பயன்படும். உனக்கு இஹபரஷேமங்களுக்கு இடமுண்டாகும். இல்லாது போனால், நீயும் சிரமப்பட்டு மற்றவர்களுக்கும் பயனில்லாமல் போகிறது' என்று பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நாம் கருத்திற் கொள்வோமாயின் அவரது உரைநடைப்பாங்கு எத்தகையது என்பதை இலகுவில் புரிந்து கொள்ளலாம். எந்த எழுத்தும் சாதாரண மக்களுக்குப் புரியக் கூடியதாக எளிய, இனிய நடையில் அமைதல் வேண்டும் என்பதே அவரது கொள்கையாகும்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

தமிழ்மொழிக்குள்ள குறைகள் குறித்து ஆங்கிலங்கற்ற பட்டதாரி வாலிபனூடாகப் பாரதி சுட்டிக் காட்டுவதுடன் அக்குறைபாடுகள் தமிழ்நாடு விடுதலை பெற்று முன்னேறாமையால் விளைந்தவை எனப் புலவனூடாகப் பதில் கூறுகின்றார். தமிழரின் அறிவு வளர்ச்சியடைய தமிழ்மொழியும் வளம்பெறும் என்பதை இக்கட்டுரை மூலம் உணர்த்துகின்றார். பாரதநாடு விடுதலை பெற்றுச் செல்வமும் பெருமையும் பெற்ற பிறகு தமிழ்மொழி செழுமையுறும் என்று உறுதிபட உரைக்கின்றார் பாரதியார்.

3 மறைமலையடிகளின் உரைநடைப் பாங்கு

தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தை எனப் போற்றப் பெறும் பெருமைக்குரியவர் மறைமலையடிகள். வேதாசலம் என்னும் பெயரையே (வேதம் - மறை, அசலம் - மலை) மறைமலையடிகள் என மாற்றிக் கொண்டவர். தூய தமிழில் எழுத வேண்டும் என்னும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தவர். தமிழுடன் வட சொற்களும் கலந்து எழுதும் மணிப் பிரவாள நடை வழக்கில் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் தமிழுணர்வினால் உந்தப் பட்டுத் தனித் தமிழ் நடையினை உருவாக்கி அதனை ஓர் இயக்கமாகவே நடத்தியவர். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக விளங்கியவர். சீர்திருத்தச் செம்மல். கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா என ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தவர்.

சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவமும், பழந்தமிழ் கொள்கையே சைவசமயம், சீர்திருத்தக் குறிப்புகள் என்னும் நூல்களில் அவரது கொள்கை வெளிப்பாடுகளை நன்கு காணலாம். புகழ்பெற்ற நூலாசிரியராகவும் உரையாசிரியராகவும் ஆய்வாளராகவும் விளங்கியவர். 'தமிழர் கொள்கை' என்னும் கட்டுரை அவரது தமிழர் மதம் என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்கட்டுரை மறைமலையடிகளாரின் உரைநடைப்பாங்குக்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

உரைநடைப்பாங்கு:-

வடசொற்கள், பிறமொழிச் சொற்கள் கலவாத தூய தமிழ்நடை அடிகளாருடையது. எந்த விடயத்தையும் தருக்கித்துத் தக்க சான்றாதாரங்களுடன் நிறுவும் திறன் கொண்டது. தமிழ் உணர்வு ததும்புவது. ஆய்வுப் பாங்கு கொண்டது. பெரிதும் பேச்சு வழக்கில் உள்ள சொற்களுக்குப் பிரதியீடாக வழக்கற்ற தமிழ்ச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் சில இடங்களில் பயன்படுத்தி உள்ளார். எனினும் படிப்போரின் சிந்தனையைத் தூண்டி விடுவதோடு தத்துவக் கருத்துக்களை எளிமையாக எடுத்துக் கூறும் வகையிலும் அமைந்தது அடிகளாரின் உரைநடை. கடின விடயங்களையும் எடுத்துக் காட்டுக்களை எடுத்துக் காட்டி விளக்கும் வகையில் அமைந்த அடிகளாரின் உரைநடைப்பாங்கு தனித்துவமானது என்பதை அவரது உரைநடை நூல்களில் நாம் நன்கு காணலாம். 'பேசுகின்றபடியே உரையாட்டுகள்' எழுதப்படுவதை அவர் ஆதரிக்கவில்லை. தற்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் போக்கை அவர் கண்டிக்கத் தவறவில்லை. 'இயற்கையில் மக்கள் மிகவும் சிதைத்துப் பேசும் தமிழ்ச்சொற்கள்

நாலுள் அங்ஙனமே வருதல் அருவருப்புக்கிடமாய் நான் மாட்சிக்கு வழுவாகும். இங்ஙனம் சொற்களையும் பொருள்களையும் தூயவாக்கி வகுத்தலே நூல் யாத்தற்கு முறை என்பதனைச் சிறிதும் ஆய்ந்து பாராத இஞ்ஞான்றைக் கதை நூற்காரர்கள், வட சொல்லும் ஆங்கிலச் சொல்லும் கொச்சைத் தமிழ்ச் சொல்லும் விரவிய மிகச் சீர்கெட்ட நடையில் அவை தம்மை வரைந்து, நூன்மாட்சியினைப் பாழ்படுத்துகின்றனர். நானேற நானேற அறிவுஞ் செயலுஞ் சீதிருந்தி வளர்தற்கு ஏற்ற உயர்ந்த முறையில் எழுதப்படும் கதை நூல்களையே பயிலல் வேண்டுமல்லால், இத்தகைய வழுவக் கதைகளைப் பயிலல் நன்றாகாது என்று அடிகளார் தமது தூய தமிழ்க் கொள்கையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். தனித்தமிழ்ச்சுவை மிகுந்து வருமாறு எழுதிய அடிகளார் மிக நீளமான வாக்கியங்களை அமைப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டினார் என்பதற்கு மேற்காணும் கூற்றுக்களே ஏற்று சான்றாகும். இதன் காரணமாக இவரது உரைநடை சாதாரண மக்களால் விளங்க முடியாத கடின நடைபோலவும் தோன்றுகிறது.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ தமிழ் மக்கள் தம் இம்மை மறுமை வாழ்க்கை குறித்து இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.
- ◆ இப் பிறப்பில் இந்நிலவுலகத்தில் இருந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையே இம்மை வாழ்க்கை.
- ◆ இறந்தபின் சில காலம் சூக்கும நிலையில் வேறு நுண்ணிய உலகங்களில் வாழும் வாழ்க்கையும் அதனை முடித்த பின் மீண்டும் பிறவி எடுத்து வாழ்தலும் ஆகிய இரண்டும் இணைந்ததே மறுமை வாழ்க்கையாகும்.
- ◆ இம்மை வாழ்க்கைக்கு உலகும் உலகியற் பொருள்களும் இன்றியமையாதன. அவை நாம் பிறப்பதற்கு முன்னரேயே உருவாக்கப்பட்டு விட்டன. அவற்றை அனுபவித்தற்கு நமக்கு உடம்பும், புறக்கருவிகளான மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியும்; மனம், நினைவு, அறிவு, முனைப்பு என்னும் அகக்கருவிகளும் தரப்பட்டுள்ளன. அவையின்றி எதனையும் அறியவோ, நுகரவோ இயலாது.
- ◆ விரும்பியோ, விரும்பாமலோ நாம் படைக்கப்பட்டுள்ளோம். அவ்வியற்கை நியதியை வேண்டாமென்று கழித்து விடுதல் இயலாது. உடம்பும் உலகமும் பொய்யெனக் கூறல் இயலாது.
- ◆ மெய்ப்பொருளாய் இருக்கும் உலகத்தோடும் உடம்போடும் உயிர்களாகிய நம்மைச் சேர்த்து வைத்த பேரறிவு, பேராற்றல், பேரிரக்கம் வாய்ந்த உண்மைப் பொருள் ஒன்று உண்டென்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.
- ◆ நாமே நம்மறிவாலும் செயலாலும் இவ்வுலகு உடற் சேர்க்கையை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள வல்லோமாயின் இறப்பு நிகழ வேண்டியதில்லை.

- ◆ உலகையும் உடம்பையும் வெறுத்துப் பேசுதல் வெற்றுப் பேச்சாகும்.
- ◆ நமக்கு அறிவையும், இன்பத்தையும் மேன் மேலும் பெருகச் செய்யும் இவ்வுலக உடற் சேர்க்கை இனியது.
- ◆ அறிவும் இன்பமும் பெற மனிதப் பிறவி வழிவகுக்கின்றது. அறிவு வளர வளரப் புதியன காணும் திறன் பெறுகிறோம். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்கள் (உ-ம்: நீராவி இயந்திரம், நீராவி வண்டி, கப்பல், வானவூதி, கம்பியில்லாத் தந்தி போன்றன) பெருகுகின்றன. மனித வாழ்வுக்கு இன்பம் சேர்க்கின்றன. இதனால் மக்கள் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறக்கவோ, இறக்கவோ விரும்புவதில்லை.
- ◆ ஆறு அறிவிற் குறைந்த ஏனைய உயிரினங்கள் இவ்வுலக உடற்சேர்க்கையினை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இல்லை. ஆறு அறிவு படைத்த மனிதரே ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ள முடியும். பல திறப்பட்ட மக்கள் தத்தம் அறிவு நிலைக்கேற்ப இப்பிறவியால் மேன்மேலும் அறிவும் இன்பமும் பெறவே விரும்புகின்றனர். இதேபோன்று ஏனைய உயிர்களும் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொண்டால் பிற உயிர்களின் பிறவியை அழித்தல் எத்துணைத் தீயது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.
- ◆ ஆகவே எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழியாமல் நமது பிறவியின் பயனை நாம் அடைய முயலுதல் வேண்டும்.

4 வ. ரா வின் உரைநடைப் பாங்கு

‘அக்கிர காரத்தில் உதித்த அதிசய மனிதர்’ என்று அறிஞர் அண்ணாவால் போற்றப்பட்டவர் வ.ரா. புதுத் தமிழின் முன்னோடி. பாரதியின் பக்தர். ‘பாரதி வெறும் கவி அல்ல; வெறும் தேசியக் கவி அல்ல; அவர் ஒரு மகாகவி’ என்று தமிழகமே ஒப்புக் கொள்ளப்படி செய்த பெருமைக்குரியவர். தலை சிறந்த படைப்பிலக்கியவாதி.

பாரதியின் பின் ‘மணிக்கொடி’ காலம் ஓர் இலக்கிய காலகட்டம். அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் வ.ரா. ‘பாரதியின் மறைவால் ஏற்பட்ட இடைவெளியை இட்டு நிரப்பி ஒரு தொடர்ச்சி கொடுத்த, தமிழ் நாட்டில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களோடு எழுதிய முதல் தரமான எழுத்தாளர் வ.ரா.’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் சி.சு. செல்லப்பா.

பாரதியின் தேச பக்தியும் சமூக சீர்திருத்த வேகமும் வ.ரா விடம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ‘எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி, வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்து விட்டால் நல்லது’ என்று பாரதியார் வசன நடைக்கு வகுத்த இலக்கணத்தை வ.ரா. அப்படியே பின்பற்றினார். அதனாற்றான் அவருடைய கதைகளும் கட்டுரைகளும் அவரே நம்முன் இருந்து நேரே பேசுவது போல் அமைந்துள்ளன.

வ.ரா வின் வசன நடை தனித்துவமானது. அவரது வசன நடை பற்றிச் சி.சு. செல்லப்பா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘வ.ரா வின் கட்டுரைகள் ஒரு புது உருவ வார்ப்பானவை. ஆர்ப்பாட்ட பீடிகையோடு எங்கோ ஆரம்பித்து, எப்படியோ போய் எதிலோ முடிகிற மாதிரி இருக்காது. நேரடியாக, விவகாரமாக அடிப்படை விஷயத்தைத் தொட்டு அதன் மேலேயே விவகாரம் வளரும். பேசுகிற மாதிரி நடை. நம்மோடு பேசும் வ.ரா சம்பாஷணையில் திறமைசாலி. அந்தச் சம்பாஷணை நடை தான் எழுத்திலும். குறுகின சொல் அளவுக்குள்ளே நீண்ட கருத்து யாத்திரை செய்து முடித்த அனுபவத்தை உணர வைக்கும். அவர் எழுத்துக்கள் படித்த மனதிலே எதிரொலி கிளப்பிக் கொண்டே இருக்கும். தான் சிந்தித்ததோடு கேட்பவனையும் சிந்திக்கத் தூண்டும் ஒரு வேகம் அந்தக் கட்டுரைக்கோப்பிலே, நடையிலே காணலாம்.’

மகாகவி பாரதியார் என்று வ.ரா எழுதியுள்ள வாழ்க்கை வரலாறு மிகவும் சுவையானது. பாரதியைப் பற்றி எவ்வளவோ விடயங்களை மக்கள் அறிந்து கொள்ள இந்நூல் வழி செய்கிறது. வ.ரா வின் வர்ணனைத் திறமையும் மனித குணங்களைச் சித்திரிக்கும் ஆற்றலும் இந்த வரலாற்று நூலில் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. அவரது உரைநடைப் பாங்கும் தனி அழகுடன் ஒளிக்கிறது.

தமிழிலக்கியத்தில் நடைச்சித்திரம் என்ற இலக்கிய வடிவத்தைப் பிரபலப்படுத்தியவர் வ.ரா. அதைத் தமிழில் புதிய உருவமாகப் படைத்து, தனக்கென்று ஒருதனிப் பாணியில் வளர்த்த பெருமை அவருக்குண்டு. வாழ்க்கையை மேலும் மாண்புடையதாக ஆக்குவதற்குத் தனது சிந்தனைகளை எடுத்துச் சொல்லவும் படிப்பவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டவும் வ.ரா உரைநடையை நன்கு பயன்படுத்தினார். பழகு தமிழில் சிறு சிறு வாக்கியங்களாக எழுதுவது இவரது உரைநடைப் பாங்காகும்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ பாரதியாரின் தோற்றம், நடை, உடை, கொடை, பொதுமக்களுடன் உறவாடும் பாங்கு என்பனவற்றை இக்கட்டுரை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அவரது நிறம், மூக்கு, கண்கள், நெற்றி, வழக்கைத்தலை, மீசை, குங்குமப்பொட்டு, வேட்டி, பனியன், ஷேர்ட்டு, ரோஜா, மல்லிகை மலர்கள், கையில் புத்தகம், சில காகிதங்கள், பென்சில், எழுத்தின் அழகு அனைத்தையும் அழகுறச் சித்திரிக்கிறது.
- ◆ பாரதியார் இருக்குமிடத்திலும் செல்லும் இடத்திலும் காணப்படும் கூட்டம். நடந்து செல்லும் போது காண்போர் செலுத்தும் மரியாதை.
- ◆ பாரதியாரும் 'புஷ்' வண்டிக்காரர்களும்.
- ◆ பாரதியாரின் செயல்களிலும் நடத்தையிலும் காணப்படும் மாற்றங்கள். ஏழைகள் மீது அவர் காட்டும் பரிவு.
- ◆ பாரதியாரும் வ.ரா வும் சேர்ந்து செல்கையில் ஏற்பட்ட நிகழ்வு.
- ◆ இளமையில் கல், முதுமையில் மண் என்பனவற்றுக்குப் பாரதியார் கூறிய விளக்கம்.

5 திரு வி.க.வின் உரைநடைப் பண்பு

இலக்கியம், சமயம், தொழிற் சங்கம், அரசியல், சொற்பொழிவு, கவிதை இயற்றல் ஆதியாம் துறைகளில் வித்தகராக விளங்கியவர் திரு. வி.க. 'தமிழ்த்தென்றல்' என அழைக்கப்பட்ட இவர் மேடைகளில் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதுதான் பெருமை என்று எண்ணிய ஒரு காலகட்டத்தில் மேடைதோறும் நல்ல தமிழில் தென்றல் போலச் சொற்பொழிவாற்றியவர். யாழ்ப்பாணம் சதாவதானம் நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் பெருமைக்குரிய மாணவர். சமய ஒருமைப் பாட்டிற்காக உழைத்தவர். 'தேசபக்தன்', 'நவசக்தி' முதலான இதழ்களை நடத்தித் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உரமூட்டியவர்.

கதிரைவேற்பிள்ளை சரிதம், பெரிய புராணத்திற்குக் குறிப்புரை, பெண்ணின் பெருமை, மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், திருக்குறள் விரிவுரை, உரிமை வேட்கை, புதுமை வேட்டல், பொதுமை வேட்டல் முதலான நூல்களை எழுதியவர்.

உரைநடைப் பண்பு:-

பண்டித நடையிலேயே எழுதிய போதிலும் திரு. வி.க.வின் உரைநடை மற்றவர்களின் உரைநடையிலிருந்து மாறுபட்டே காணப்படுகிறது. பேச்சு நடையையும் எழுத்து நடையையும் ஒன்றாக்கி 'திரு. வி.க. நடை' என்று ஒரு புதிய பாணியை உருவாக்கினார். பேசுவது போல் எழுத வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு மாறாக எழுதுவது போலவே பேசவேண்டும் என்ற கொள்கை வகுத்து அவ்வாறே எழுதியும் பேசியும் புகழ் பெற்றவர் திரு. வி.க.

திரு.வி.க. தமது உரைநடை பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

'என்னுடைய வாழ்க்கையில் மூவித நடைகள் மருவின; ஒன்று இளமையில் உற்றது; இன்னொன்று சங்க இலக்கியச் சார்பு பெற்ற போது பொருந்தியது; மற்றொன்று பத்திரிகையுலகை அடைந்த நாளில் அமைந்தது. இறுதியதே எனக்கு உரியதாய், உடையதாய் நிலைத்தது. இந்நடை எளியது; சிறு சிறு வாக்கியங்களிலாவது.'

திரு.வி.க. வின் நடை கடினமாக இருந்த போதிலும் அதிலே பொருள் தெளிவு, சொல்லழகு, உணர்ச்சி, விரைவு, உண்மைப் பொலிவு ஆகிய பண்புகள் உண்டு. இந்தப் பண்புகளையே பின்னாளில் கல்கி போன்றோர் கைக்கொண்டனர் என்பர்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ✦ கல்வி என்னும் தலைப்பிலான இக்கட்டுரை திரு. வி. க. வின் இளமைப் பருவக் கல்வி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
- ✦ யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேற்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதர், மயிலை மகாவித்துவான் தணிகாசல முதலியார், சிதம்பர முதலியார், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆகியோரிடம் தாம் கல்வி பயின்ற அனுபவங்களை உள்ளது உள்ளபடி எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.
- ✦ இக்கட்டுரையின் மூலம் திரு.வி.க. சமய, இலக்கிய, இலக்கண நுட்பங்களைக் கற்றறிவதில் கொண்டிருந்த ஆர்வம் நன்கு புலப்படுகிறது.
- ✦ தமக்குக் கல்விபுகுபடிய ஆசிரியர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த மதிப்பையும் பற்றையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

6 சுவாமி விபுலாநந்தரின் உரைநடைப் பாங்கு

முத்தமிழ் வித்தகர் எனப் போற்றப்படும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் உரைநடைப்பாங்கு தனித்துவமானது. நீண்ட வாக்கியங்களைக் கொண்டது. இலக்கிய நயம் மிளிரும் தன்மையது. புத்தாக்கத் தமிழ்ச் சொற்களை இவரது உரைநடையில் அதிகமாகக் காணலாம். இதன் காரணமாகக் கற்றோரையே பெரிதும் ஈர்க்கும் பண்புடைய புலமைச் சிறப்புடையது இவரது உரைநடை என்பர்.

இதற்கு இலக்கியச்சுவை என்னும் கட்டுரையே தக்க சான்றொனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ சிறப்புற்று விளங்கும் செய்யுள் இலக்கியங்கள், உரைநடை இலக்கியங்கள் எவையென எடுத்துக் கூறுகின்றன.
- ◆ இலக்கியங்கள் உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய அனைத்தும் உணர்த்தும்.
- ◆ உண்மை உணர்த்துவன பூத, பௌதிக, விஞ்ஞான, தருக்க நியாய தத்துவ நூல்கள். அழகுணர்த்துவன இசை, ஓவிய நூல்கள். நன்மை உணர்த்துவன அறநூல்கள். இலக்கிய நூல்கள் இவை முன்றையும் உணர்த்துவன. இதுவே இலக்கியத்தின் சிறப்பு.
- ◆ இலக்கியச்சுவை இன்னதென்பதை வில்லி பாரதச் செய்யுள் சிலவற்றினூடாகக் காட்டுகின்றது.
- ◆ பெருமிதம், அவலம், உவகை (சிருங்காரம்), வெகுளி (ரௌத்திரம்), இகழ்ச்சி (இழிவரல்), வியப்பு, நகை, அச்சம் ஆகிய எட்டுச் சுவைகளையும் வில்லி பாரதச் செய்யுள்கள் மூலம் உணர்த்துகிறது. கவிதைகளில் காணப்படும் ஓசை நயம் பற்றியும் உரைக்கிறது.
- ◆ வில்லி பாரதச் செய்யுள்களில் அடிகளார் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினைப் புலப்படுத்தும் வகையிலும் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது எனலாம்.

உரைநடைப் பாங்கு

- 'தமிழ்த் தாத்தா' எனப் போற்றப்படும் மகா மகோ பாத்தியாய தாட்சிணாத்திய கலாநிதி, டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் தமது புலமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பண்டித நடையில் எழுதவில்லை. மிக எளிமையான இனிய உரைநடை அவருடையது. பழகு தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தித் தனது அனுபவங்களை தான் கண்டு பழகிய மனிதர்களைப் பற்றி எல்லாம் அவர் சிறு சிறு கட்டுரைகளாக நிறையவே எழுதியுள்ளார். என் சரித்திரம் என்ற சுயசரிதை வாயிலாக அரிய விடயங்கள் பலவற்றை அழகாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கதை கூறும் பாங்கில் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களால் எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் கூறிச் செல்லும் பாங்குடையது இவரது உரைநடை. குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான வடசொற்பிரயோகம், உரையாடற்பாங்கு, தெளிவு என்பன இவரது உரைநடையில் பெரிதும் பொதிந்துள்ளன. தமது எண்ணக் கருத்துக்களை இயல்பான முறையில், எவரும் கற்றுணரும் வகையில், இலக்கண மரபு கெடாத முறையில் எடுத்துரைக்கும் வகையில் இவரது உரைநடை அமைந்துள்ளது.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் மாணவனாகச் சேரப் போவதற்கு முன்னர் சாமிநாதையர் மனதில் எழுந்த எண்ண அலைகள் பற்றியுரைக்கிறது.
- ◆ சடகோபையங்காரிடம் ஆசீர்வாதம் பெறச் சென்ற போது நிகழ்ந்தவை பற்றியும் ஆசீர்வாதம் பெற்றமை பற்றியும் கூறுகிறது.
- ◆ தந்தையும் மகனும் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்தமை, அவரைக் கண்ட ஐயரின் மனநிலை ஆதியன பற்றிக் கூறுகிறது.
- ◆ ஐயரவர்களின் எளிமையான உரைநடைப் பாங்கினுக்கு இக்கட்டுரை ஏற்ற எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது.

8 பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் உரைநடைப் பண்பு.

மொழியியல் வல்லுநரான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தமது எண்ணக் கருத்துக்களைத் தெளிவுற வெளிப்படுத்தும் உரைநடையினைக் கையாண்டுள்ளார். தாம் கூற விரும்பும் கருத்துக்களைக் காரண காரியத் தொடர்புடனும் எடுத்துக் காட்டுக்க ளுடனும் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்.

பொதுமக்கள் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் உரையாடற் பாங்கில் அமைவது இவரது உரைநடைப் பண்பாகும்.

தமது நாடகங்களில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிலான உரையாடல்களைக் கையாண்ட போதிலும், கட்டுரைகளில்

செந்தமிழ் நடையிலான உரை நடையினையே கையாண்டுள்ளார்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ முண்டமொழி, திராவிட மொழி, ஆரிய மொழி ஆகிய முப்பெரும் மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றியும் அவை ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கும் மொழிகள் குறித்தும் எடுத்துக் கூறுகிறது.
- ◆ திராவிட மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்தும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலுள்ள மொழிகளுக்குப் பொதுவான அடிப்படைச் சொற்கள் அவ்வம் மொழி ஒலி முறைக்கேற்ப அடையும் வேறுபாடு குறித்தும் எடுத்துரைக்கிறது.
- ◆ திராவிடக் குடும்ப மொழிச் சொற்களன்றி பிற மொழிச் சொற்களும் தமிழில் வந்து வழங்கின என்பதை எடுத்துக் காட்டுக்களுடன் உரைக்கிறது.
- ◆ கிரேக்க, சிரிய, உருது, போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கும் முறையை எடுத்துக் காட்டுக்களுடன் கூறுகிறது.
- ◆ வேற்று நாட்டு மொழிகளுள் தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துள்ளமையை எடுத்துக் காட்டுக்கள் மூலம் உணர்த்துகிறது.
- ◆ எபிரேய, கிரேக்க, துருக்கிய, யப்பானிய, போர்த்துக்கேய, ஆங்கிலேய மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையை விளக்குகிறது.
- ◆ ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டதன் பின்னர் தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது எனக் கூறுகிறது.

9 ராஜாஜியின் உரைநடைப் பாங்கு

ராஜாஜி என அழைக்கப்பட்ட சக்கரவர்த்தி ராஜ கோபாலாச்சாரியார் புகழ்பெற்ற இராசதந்திரி. சிறந்த எழுத்தாளர். முதிர்ந்த அரசியல்வாதி. சுதந்திரப் போராட்ட வீரர். முதறிஞர் எனப் போற்றப்படும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்.

ராஜாஜியின் உரைநடை எளிமையானது; தெளிவானது. சலசலத்தோடும் அருவிநீர் போன்றது. தமிழ்மொழியும் வடமொழியும் கலந்த உரைநடையாயினும் தமிழ்ச் சொற்களே பெரும்பான்மை வகிக்கும். பொருத்தமான உவமைகளையும் மேற்கோள்களையும் கையாண்டு எடுத்த பொருளை இனிது விளக்கும் சிறப்புமிக்கது. எந்தக் கருத்தையும் ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துரைக்கும் சிந்தனைத்திறன் கொண்டது. சிறிய வசனங்களால் பெரிய விடயங்களை நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு ஏற்கக் கூறும் ஆற்றல் கொண்டது இவரது உரைநடை எனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ பண்பாடு என்றால் என்ன எனக் கூறுவது.
சீலம், திருந்திய உணர்ச்சி, ஆசாரம், கல்வி, கலை இவையத்தனையும் கூடிப் பண்பாடு ஆகும்.
- ◆ பண்பாடு இருவகைப்படும். அவை: தனிமனிதப் பண்பாடு, சமுதாயப் பண்பாடு.
- ◆ இந்தியப் பண்பாடுதான் ஐரோப்பா முழுவதும் சென்று பரவியிருக்கிறது. தொன்றுதொட்டு இருந்த பண்பாட்டை இந்திய மக்கள் உணரவில்லை. அந்நியர் வந்து உணர்த்திய பின்னரே உணரத் தலைப்பட்டனர்.
- ◆ சமூகப் பண்பாடு என்பது வழிவழியாக வரும் சமுதாயத்தனமாகும். அது இழக்கப்பட முடியாதது.
- ◆ பண்பாடு வளர்வதற்கான நியதிகள் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அதை வளர்ப்பதற்கான முறைகளைக் கண்டறிந்து சீர்திருத்தப் பணியைத் தொடங்க வேண்டும்.
- ◆ பண்பாடு வீட்டிலிருந்தே பிறக்க வேண்டும். சுத்தம், சுகாதாரத்திற்கு இடமளிக்க வேண்டும். நமது தினசரிப் பழக்கவழக்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், இலட்சியங்கள் ஆகிய எல்லாம் பண்பாட்டில் அடங்கும்.

- ◆ குழந்தைகளுக்கு நன்னடத்தையும் உள்ளப் பண்பாடும் அமையத்தக்கவாறு பெற்றோரும் உறவினரும் ஏனையோரும் நடத்தல் வேண்டும்.
- ◆ அளவுக்கு மிஞ்சிய கூச்சல் கூடாது. ஒருவர் பேசுவது மற்றவருக்குக் கேட்கக் கூடிய அளவு உரத்துப் பேசினால் போதும். இந்த விடயமும் ஒரு சமுதாயப் பண்பாடாகும்.
- ◆ இக்காலத்தில் தமிழர் வீடுகளில் பல மொழிகளும் சேர்ந்த கலப்பு மொழியே பேசப்படுகிறது. பேசும்போது தேவையில்லாமல் அந்நிய மொழிச் சொற்களைக் கலந்து பேசுகிறோம். இந்த அருவருப்பான நிலை மாற வேண்டும்.
- ◆ ஒரு புதிய கருத்தோ, பொருளோ வழங்குமானால் அதற்கு அந்நிய மொழிப் பெயர் கொடுத்து வழங்குவதில் தவறில்லை.
- ◆ இந்திய ஒருமைப் பாட்டைப் பேணுவதற்கு இந்தியர் அனைவரும் பொது மொழியான இந்தியை அறிதல் வேண்டும். ஆங்கிலத்தையும் நாம் கற்றல் வேண்டும்.
- ◆ இசையும் நாட்டியமும் வளரவேண்டும். அவை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குடும்பக் கலைகள் ஆக வேண்டும்.
- ◆ குடும்பத் தலைவனும் தலைவியும் மக்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் அன்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். விருந்தோம்பும் பண்புடையராய் வாழ்தல் வேண்டும்.
- ◆ பேசும் பேச்சு இனிமையாக, அடக்கமாக, மரியாதை மிக்கதாக, அன்பாக அமைதல் வேண்டும்.
- ◆ பெரியவர்கள் பழிக்கக்கூடிய காரியங்களை மறைவாகவும் செய்யக் கூடாது. கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆசை, பொறாமைகளைக் காட்டக் கூடாது. ஏழைகளுக்கு உதவுதல் வேண்டும்.

10 அறிஞர் சி.என். அண்ணாதுரையின் உரைநடைப்பாங்கு

தமிழறிந்தோர் அனைவராலும் அறிஞர் அண்ணா என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் அறிஞர் சி.என். அண்ணா துரையின் உரைநடைப்பாங்கு தனித்துவமானது. எளிமை, இனிமை, உணர்ச்சிவேகம் இவற்றுடன் பாட்டு மொழிக்குரிய அடுக்குத் தன்மையும் மோனை அழகும் அவர் நடையில் கலந்துள்ளன.

சாதாரண மக்களும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் சாதாரண விடயங்களை உதாரணங்களாக அடுக்கி, உரிய கருத்தை நன்கு பதிய வைக்கும் திறம் கொண்டது அவரது உரைநடை. எழுவாய், பயனிலை மாறிவருதல் தொடர் மொழியில் பல எழுவாய்கள், பல பயனிலைகள் பயன்படுத்தப்படுதல், வசன நடையிலும் கவிதை நடை போன்ற ஓசைச் சிறப்பைப் பேணுதல், அழுத்தமான சொற்களை அடுக்கிக் கூறுதல் ஆதியன இவரது உரைநடையின் சிறப்பியல்புகளாகும்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ ஓய்வு நேரம் இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் ஆராயப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.
- ◆ சமுதாய, பொருளாதரத் துறைகளில் வளர்ச்சி ஏற்படும் போது ஓய்வு நேரம் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினையே.
- ◆ வேலையற்றிருப்பவர்கள் ஓய்வாக இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி விட முடியாது.
- ◆ ஓய்வு நேரம், ஓய்வின் தன்மை என்பன ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுபட்டதாக அமைகிறது.
- ◆ மக்களுக்கிடையில் ஓய்வின் தன்மை நாகரிக வளர்ச்சியை மதிப்பிடும் அளவுகோலாக இருக்கிறது.
- ◆ உழைப்பு முக்கியம். உழைத்துத்தான் வாழ வேண்டும். வாழ்வு உரிமை; உழைப்பு கடமை.
- ◆ வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வருவாயைப் பெறுவதற்காக உழைக்கின்ற நேரம் போக எஞ்சிய நேரம் ஓய்வு கிடைக்கின்றது என்ற நிலைமை பெரும்பான்மை மக்களுக்கு கிடைக்கும் போது தான் ஓய்வு நேரம் சமூகத்தின் தரத்தையும் மனப்பான்மையையும் உயர்த்தக் கூடிய சக்தி பெறும்.

- ◆ இன்றைய நிலையில் ஓய்வு சிலருக்குக் கிடைத்தாலும் அதனைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய மனவளமும் பண்பலமும் குறைவாக உள்ளது.
- ◆ வேலை மனிதனைத் தேயச் செய்து விட்டால் பிறகு கிடைக்கும் ஓய்வு வேளை ஓய்வு தராது; பாதி மனிதரால் ஓய்வுப் பலனைப் பெற முடியாது.
- ◆ ஓய்வு சிலருக்கு, வேலை பலருக்கு என்ற முறை மாறினாலொழிய ஓய்வு சமூக உயர்வுக்குப் பயன்படும் பண்பு ஆக முடியாது.
- ◆ ஓய்வு சமூக உயர்வுக்குப் பயன்படும் பண்பாக வேண்டும். வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வதன் மூலமே அது சாத்தியமாகும்.
- ◆ பொழுது போக்குமிடங்கள் புதிது புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டும். மக்களின் வருவாய்க்கேற்ப அங்கு சென்று மகிழத்தக்க வகையிலும் அவை அமைதல் வேண்டும். பொழுது போக்குகள் மக்கள் மனங்களிலே அறிவானந்தத்தை ஏற்படுத்தும் வகையிலும் கலைப் பண்பு மிளிர்ந்திடும் வகையிலும் அமைதல் வேண்டும்.
- ◆ ஓய்வு நேரப் பொழுது போக்குக்கு உகந்த முறையில் கண்காட்சிகளையும் பிற பொழுது போக்குகளையும் நகராட்சி மன்றத்தினர் அமைத்தல் வேண்டும்.
- ◆ தூங்கவும் நேரமின்றிக் களத்திலே போரிட்ட நெப்போலியனுக்கு, எல்பாத்தீவில் முழுநேர ஓய்வு கிடைத்தது. ஆனால் அது அவனுக்கு இன்பமான ஓய்வல்ல. (துன்பமானதே)
- ◆ தற்காலத்தில் காணப்படும் உழைப்பாளியை உருக்குலையச் செய்யும் தொழில் முறைமை மாற்றப்பட வேண்டும். 'சக்திக்கேற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற வசதி' என்ற திட்டத்தை வெற்றியுடன் நடத்திக் காட்டினாலன்றி, ஓய்வு பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது அறியாமையின் பார்ப்பட்ட வீண் வேலையேயாகும்.

11 டாக்டர் மு. வரதராசனின் உரைநடைப்பாங்கு

டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களின் உரைநடை மிக எளிமையானது. எல்லார்க்கும் விளங்கக் கூடியது. இலக்கண சுத்தமானது. சிறுச் சிறு வாக்கியங்களில் கருத்துக்களைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் தன்மையது. ஆற்றலும் அழகும் இனிமையும் கொண்டது. இயன்றவரையில் செந்தமிழ் மயமானது. தமிழில் கடித இலக்கியத்தை முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தியதோடு அவற்றை எல்லோரும் சிரமமின்றிப் படித்துணரும் வகையில் படைத்தமையும் அவரது உரைநடைச் சிறப்பிற்கு எடுத்துக் காட்டெனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ நல்லவனாகவும் வல்லவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
- ◆ நன்மை, வன்மை இரண்டும் இருந்தால்தான் வாழ்வு சிறக்கும்.
- ◆ தமிழர்கள் நல்லவர்களாக மட்டுமன்றி வல்லவர்களாகவும் வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
- ◆ மனித வாழ்வில் உடலும் உள்ளமும் தூய்மையாகவும் உரமாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
- ◆ அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றும் நல்வாழ்க்கைக்குத் தேவை என்கிறார் திருவள்ளுவர். இவற்றில் ஒன்றைப் போற்றி மற்றவற்றை மறந்தால் வாழ்வு செழிக்காது.
- ◆ தமிழ்மொழி நல்ல மொழிதான். அதை வல்ல மொழியாக ஆக்க வேண்டும். வல்லமை இல்லாத நல்ல தன்மை வாழாது.
- ◆ மேடைப் பேச்சைக் குறைத்துச் செயலில் இறங்க வேண்டும். மேடை மகிழ்ச்சி கடமை மறதியை உண்டாக்குகிறது. கடமையைப் புறக்கணித்தோர் கெட்டொழிந்தமையை நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

12 பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களின் உரைநடைப்பண்பு

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் செந்தமிழ் நடையிலான உரைநடையைப் பெரிதும் பின்பற்றுபவர். எளிமையான சொல்லாட்சி, கற்போர் விரும்பும் இலக்கியச்சுவை பொதிந்த அறிமுகங்கள், தூய தமிழ்ச் சொற்களின் பயன்பாடு, ஆற்றொழுக்குப் போன்ற தன்மை அனைத்தும் ஒருங்கே மிளிரும் உரைநடையைக் கையாண்டவர். இவரது கட்டுரைகள் யாவும் ஆராய்ச்சித் திறனும், காரண காரியத் தொடர்பும் தருக்க நெறிப் பண்பும் கொண்டவை.

யாவரும் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் இலக்கண மரபு பிறழாத செந்தமிழ் நடையே இவரது உரைநடைப் பண்பு எனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ கவிதை உயிருள்ள பொருள். அதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறமுடியாது.
- ◆ கவிதை போதனைக்குரிய ஒரு கருவியல்ல. கவிதை படிக்க வேண்டிய முறையில் படித்து அனுபவித்தற்கே உரியது.
- ◆ நல்ல பாட்டொன்றைப் படித்தபோதும் அது நம்மை உருக்கவில்லை என்றால் அது பாட்டின் பிழையன்று.
- ◆ ஒருவனுடைய அனுபவத்தைப் பிறன் ஒருவன் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.
- ◆ கற்பனைத் திறனும் உணர்ச்சி அனுபவங்களை ஆக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும் எல்லோருக்கும் உண்டு. புலவனுடைய ஆற்றல் எம்முடைய ஆற்றலிலும் பார்க்கச் சிறந்தது. அவன் தன்னுடைய கற்பனை சிறப்பாகத் தொழிற்படக் கூடிய நிலையில் தன்னை வைத்துக் கொள்கிறான்.
- ◆ எமக்கும் புலவனுக்குமுள்ள முக்கியமான வேறுபாடுகள் இரண்டு உண்டு.
  - 1) கற்பனை, அழகு என்பவற்றில் புலவன் லயித்து உணர்ச்சிவேகம் கொள்கிறான். அதன் மூலம் தனது அனுபவங்களை நயம்பட வெளியிடுகிறான். அவனுக்கு இருப்பது போன்ற உணர்ச்சி வேகம் நமக்கு இருப்பதில்லை.
  - 2) தான் பெறும் உணர்ச்சி அனுபவங்களை மொழி வாயிலாக வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலும் மொழியறிவும் புலவனுக்குண்டு. அத்தகைய ஆற்றலோ, அறிவோ நமக்கில்லை.
- ◆ அதனால் நாம் சிறந்த கவிதை அனுபவத்தைப் பெற்று இன்பமுற வேண்டுமாயின் புலவனுடைய கவிதையை நாட வேண்டும்.
- ◆ ஒரு கவிதையை நாம் படித்து அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் முதலில் அக்

கவிதைக்கேற்ற மனோநிலையினை எம்மிடத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

- ◆ உயர்ந்த கவிதைகளை ஒருமுறை படித்து அனுபவிக்க முடியாது. பன்முறை படிக்க வேண்டும். கவிதையைப் படிக்கும் போது ஊக்கமும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும் நமக்கு இருத்தல் வேண்டும். அதன் கண் உள்ளத்தைத் தோய விடுதல் வேண்டும். கவிதையை அனுபவிக்க மொழி அறிவு வேண்டும்.
- ◆ கவிதையில் முக்கியமானது ஒலி. ஒலிகள் ஒன்று கூடி ஒரு முறைப்பட்டுச் செல்லும் போது அது ஓசை என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. ஒலியும் ஒலி ஒழுங்கிசைவான ஓசையும் ஒரு நியதிப் பட்டுச் செல்லும் போது பா எனப்படுகிறது. பாவின் ஒத்திசையால் சுவை அல்லது மெய்ப்பாடு புலப்படும்.
- ◆ திரும்பத் திரும்ப வருதலாகிய ஒலிப் பண்பில் ஒரு வகை சக்தியுண்டு.
- ◆ ஆராய்ச்சி, உணர்ச்சி என்பவை எமது மனப் பண்புகளுள் முக்கியமானவை. ஒலி மனத்தை ஒடுக்கி 'லயப்பட்டு' நிற்கச் செய்கிறது.
- ◆ நம்முடைய மனம் ஒடுங்கி 'லயப்பட்டு' நின்றாலன்றி புலவன் புலப்படுத்தக் கருதிய அனுபவத்தை நாம் பெற முடியாது.
- ◆ கவிதையைப் படித்துப் பயனடைய விரும்புவோர் அதன் ஓசையில் உள்ளத்தைத் தோய விடுதல் அவசியம்.
- ◆ ஆராய்ச்சி அறிவின் ஒடுக்கத்திலே தான் உணர்ச்சித் தொழிற்பாடு துரிதமடைகிறது.
- ◆ உண்மைக் கவிதைக்கு உரைகல் ஓசை.
- ◆ கவிதை ஓசை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிக் கிடக்கும் இயல்புடையது. அதனை யாப்பு என்பர். யாப்பு என்பது பாட்டின் விலங்கு எனக் கொள்ளலாகாது.
- ◆ ஒலி திரும்பத் திரும்ப வருதல் கவிதையின் ஒரு முக்கிய அம்சம். அதற்கும் ஓர் அளவுண்டு. அளவு கடந்து வருமாயின் செவிக்கின்பம் பயக்காது. மனதிற்கு அலுப்பைத் தரும்.
- ◆ ஒலியொப்புமை எந்த அளவுக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு ஒலி வேறுபாடும் கவிதைக்கு வேண்டும். இந்த நுட்பத்தை நன்கறிந்து கையாள்பவனே உண்மைப் புலவன்.
- ◆ ஓசையை நயக்க முடியாதவனுக்கு கவிதையை நயக்க முடியாது.

13 இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் உரைநடைப்பாங்கு

நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் தம் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நற்றமிழ் வளர்த்த பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் உரைநடை தனித்துவமானது. அதனை இலக்கிய நடை எனவும் தத்துவ விசாரநடை எனவும் கூறுவர். இதிகாச, புராணக் கதைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் வகையில் அமைந்த சமய சார்புக் கட்டுரைகளில் வடசொற்களை அவர் உபயோகித்துள்ளமையைக் காணலாம்.

கதைப்பகுதிகளைக் கூறுமிடங்களில் பேச்சு மொழிச் சார்பு பெற்றனவாக இவரது உரைநடை அமைந்திருக்கும். இலக்கிய நயன் ஆய்தல் தொடர்பான கட்டுரைகளில் இலக்கியச் சுவை ததும்பும் வகையில், உணர்ச்சி பூர்வமாக, கற்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும் வகையில் ஆற்றொழுக்குப் போற் செல்லும். சமய தத்துவம் சார்ந்த கட்டுரைகளில் பொருட் செறிவு மிக்கதாயும் கற்றோர்க்குரியதாகவும் வினாவிடைக் கலப்புடையதாகவும் அமைந்திருக்கும்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:-

- ◆ கங்கை நதியின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. கங்கையின் வரலாற்றைக் கூறுமாறு கேட்ட இராமனுக்கு விசுவாமித்திர முனிவர் அதன் வரலாற்றைக் கூற விரும்பி முதலில் சகரன் கதையைக் கூறுகிறார்.
- ◆ கங்கை நதியின் வரலாற்றுக்கும் இராமனின் மூதாதையருக்கும் தொடர்பு உண்டெனல்.
- ◆ சகரனின் குடும்ப வரலாறு கூறல். அவன் அசுவமேத யாகம் செய்தமை.
- ◆ அசுவமேத யாகத்திற்குரிய குதிரையை இந்திரன் பிடித்துச் சென்று பாதாள லோகத்தில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த கபில முனிவருக்குப் பின்புறத்தே மறைத்து வைத்திருந்தமை.
- ◆ அதை அறிந்த சகரனின் புதல்வர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரும் பாதாளம் புகுந்து கபிலனின் பின்புறத்தே குதிரையைக் கண்டமை. கபில முனிவரின் கோபத்தால் அவர்கள் அனைவரும் எரிந்து சாம்பராயினர்.
- ◆ சகரன் தொடங்கிய யாகம் முற்றுப் பெறாமை குறித்துப் பெரிதும் வருந்தினான். அதனைக் கண்ட சகரனின் பேரனான அஞ்சுமான் குதிரையை

மீட்டு வரும்பொருட்டுப் பாதாளத்துக்குப் போய்க் கபில முனிவரை வணங்கி குறையிரந்து நின்றான். அவனது வேண்டுகலுக்கு இணங்கி கபிலர் குதிரையைக் கொண்டு செல்லும்படி கூறினார். சகரன் குதிரை கிடைக்கப் பெற்றதும் மகிழ்ந்து அசுவமேத யாகத்தைப்பூர்த்தி செய்தான். பின்னர் அரசரிமையை அஞ்சுமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சுவர்க்கம் புகுந்தான்.

- ◆ அஞ்சுமானின் மகன் திலீபன். அவனின் மகன் பகிரதன். அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் சகரர்கள் சாம்பல் மலையாகக் கிடப்பதைக் கேள்வியுற்றான். இதற்கு விமோசனம் காணும் வழி யாது? எனக் குல குருவாகிய வசிப்டரிடம் கேட்டான். 'பிரமதேவரை நோக்கி எல்லையில்லாத காலம் தவம் செய்வாயாக' எனக் கூறினார் வசிப்டர்.
- ◆ பகிரதன் பதினாயிர வருஷ காலம் பிரமதேவரை நோக்கிக் கடும் தவம் செய்தான். பிரமதேவர் தோன்றி, ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்கு வருவித்து அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் சகரர்களின் எலும்புகளையும் சாம்பரையும் படியும்படி செய்தால் அவர்கள் நற்கதி பெறுவார்கள் என்று கூறினார். அவ்வாறு கூறிய பிரமதேவர் ஆகாயகங்கை பூமிக்கு இறங்குமானால் அதன் வேகத்தை இப்புமி தாங்கமாட்டாது. அதன் வேகத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய் என்றும் கூறினார்.
- ◆ பகிரதன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்தமை. அவர் தோன்றிக் கூறியவை.
- ◆ பகிரதன் கங்கையை நோக்கித் தவம் செய்தமை. அது அவன் முன்தோன்றிக் கூறியது.
- ◆ பகிரதனின் முப்பதினாயிர வருட தவத்தின் பேறாக பாகீரதி என்ற பெயருடன் கங்கை வருதல். சிவபெருமான் தமது சடையில் அதனை மறைத்து, ஒரு துளியாகப் பூமியில் விடுதல்.
- ◆ பாகீரதியின் பெருக்கு தமது வேள்வியை அழித்தமையால் சன்னு என்னும் முனிவர் கோபமுற்றார். அதனைத் தமது கையில் அடக்கி ஆசமனம் செய்தார். பகிரதன் முனிவரின் அடிகளில் வீழ்ந்து குறையிரந்தான். இரங்கிய முனிவர் தனது காது வழியாகப் பாகீரதியை வெளியே விட்டார்.
- ◆ பாகீரதி சகரர் சாம்பல் மலையை முடிப் பாய்ந்தது. அவர்களைச் சுவர்க்கம் புகச் செய்தது.

பகிரதன் பகீரதப்பிரயத்தனம் என்ற தொடரை வழங்க வைத்துத் தன் முயற்சியில் வெற்றி பெற்று அயோத்தி மீண்டு அரசு செலுத்தினான்.

14 அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்களின் உரைநடைப் பண்பு

படித்தவர் முதல் பாமரர் வரை எல்லோரும் விரும்பிக் கற்கக்கூடிய வகையில் அறிஞர் அஸீஸ் அவர்களின் கட்டுரைகள் உள்ளன. கருத்துச்செறிவு, வரலாற்றுப் பார்வை, உள்ளதை உள்ள வாறே கூறும் பண்பு, எதையும் தொடர்பு படுத்தி நோக்கும் தன்மை என்பன அவரது கட்டுரைகளின் சிறப்பம்சங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

எனினும் அஸீஸ் அவர்களின் கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டுப் பின்னர் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டனவாகும். எனவே அவரது தமிழ் உரைநடைப் பண்பினை வரையறுத்துக் கூற முடியாதுள்ளது. எளியநடை, கதை சொல்லும் பாங்கிலான கட்டுரை ஓட்டம் என்பன அவரது கட்டுரைகளுக்குச் சிறப்பளித்தன. கருத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துதற்குத் தேவையான எடுத்துக்காட்டுக்களோடு கூடிச் செல்லும் தன்மை வாய்ந்தது இவரது உரைநடை எனலாம்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:

- ◆ இக்கட்டுரை இரு விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
  - 1) ஆய்வரங்குகள் மூலம் பெற்ற மொழிபெயர்ப்புக் கலை பற்றிய அறிவனுபவம்.
  - 2) கண்காட்சி மூலம் அறிந்து கொண்ட மலேசியாவின் பண்பாட்டுத்தன்மை.
- ◆ மொழிபெயர்ப்புக் கலைக்குப் பாடவிதானத்தில் சிறப்பிடம் அளிக்கவேண்டும்.
- ◆ ஆங்கில மொழியிலிருந்து நாம் பெற்றுள்ள அறிவினைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் பரப்ப மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் விசேட ஆற்றல் பெறுதல் அவசியமாகும்.
- ◆ மொழிபெயர்ப்பதில் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க நேரிடுகிறது. இங்கிலீசைத் தமிழில் எழுதுதல், ஒலிக்குறிப்புக்கள், அட்சரங்கள் இவையாவும் இன்று பிரச்சினைப் பொருள்கள்.

- ◆ வேற்றுமொழிப் பெயர்ச்சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது மூல உச்சரிப்பைப் பின்பற்றி எழுதுவது நன்று. இல்லையேல் நகைப்புக்கிடமாகும்.
- ◆ ஒரு மொழியில் உள்ள ஒலிவடிவம் மற்றொரு மொழியில் இல்லாமையால் ஏற்படும் சிக்கல்களைப் போக்கப் புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். அல்லது ஒலிக் குறிப்பு அடையாளங்களை உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாக விசேஷ சின்னங்களை உபயோகிப்பது நன்று.
- ◆ மொழியும் கலாசாரமும் ஒன்றுடனொன்று பின்னிப் பிணைந்தவை.
- ◆ மலேசியாவில் நிகழ்ந்த கலாசாரக் கண்காட்சி இந்தியாவுக்கும் மலேசியாவுக்கும் இருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பை விளக்குவதாக அமைந்திருந்தது.
- ◆ கலைநிகழ்ச்சிகள் மலேசிய ஆரம்பகால நாகரிகம் இந்திய நாகரிகத்தை அடியொற்றியதாய் இருந்தது என்பதையும், இந்துமதமும் இஸ்லாம் மதமும் இந்தியாவிலிருந்து பரவியதென்பதையும், மலேசிய மக்கள் இந்திய மரபுடன் நெருங்கிய பண்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுவனவாக விளங்கின.

15 திரு.ஏ.என்.சிவராமன் அவர்களின் உரைநடைப் பாங்கு

'பத்திரிகைப் பிதாமகன்' எனப் பாராட்டப் பெற்ற திரு.ஏ.என்.சிவராமன் அவர்கள் பழகு தமிழில் கட்டுரை படைப்பதில் வல்லவர். சாதாரண மக்களும் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் அமைந்தது அவரது உரை நடை. அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு விடயங்கள் குறித்தும் இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் ஏராளம். அவை அனைத்தும் எளிய நடையில் அமைந்தவை.

சிக்கலான விடயங்களைக் கூட மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் இவரது உரைநடை அமைந்திருந்தது. பொதுமக்களுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட சொற்களைப் பயன்படுத்தி எடுத்துக் கொண்ட பொருளை எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் நிறுவுப்திறன் கொண்டது இவரது உரைநடை. பிறமொழிச் சொற்களை புதிய கலைச் சொற்களை வேண்டிய இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார். அறிவியல், பொருளியல் சார்ந்த இவரது கட்டுரைகள் அவ்வத் துறைகளில் அனுபவம் வாய்ந்தோராலேயே புரிந்துகொள்ளும் வகையில் உள்ளன. இவரது உரைநடையைப் 'பத்திரிகை உரைநடை' எனக் கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

கட்டுரை கூறும் கருத்துக்கள்:

- ◆ வெளிச் செலாவணிப் பஞ்சம் இருப்பதால் வெளிமுதலீட்டை வருந்தியழைத்துப் பெறுவது நன்று.
- ◆ வெளிநாட்டுத் தனியார் துறையின் முதலீட்டை வரவேற்பதன் நன்மைகள்.
- ◆ கடன் பத்திரங்களில் வெளியார் பணம் போடும்போது தொழில், இலாபத்தில் நடைபெறாவிடினும் அதற்கான வட்டி கொடுக்க வேண்டும்.
- ◆ இந்திய கம்பனிகளில் பங்கு கொள்ளும் வெளிமுதலீடு வட்டிக்காகச் செய்யப்படும் முதலீடு அல்ல. அவை இலாபப் பகிர்வு அடிப்படையில் அமைந்திருக்கும்.
- ◆ வெளியார் தாமாகவே இந்தியாவில் முதலீடு செய்து தொழில் ஆரம்பித்தல். அதனால் ஏற்படும் நன்மை - தீமைகள்.
- ◆ தீமையைச் சம்பபடுத்துவதற்கான நிபந்தனைகள்.
- ◆ வெளிச் செலாவணித் தேவை, தொழில் நுட்ப அறிவு பற்றிய தேவை இரண்டையும் உத்தேசித்து 'வெளி முதலீடு' நமக்கு நல்லது. இந்திய அரசும், திட்டக் கமிஷனும் இதனைப் பல தடவை ஒப்புக் கொண்டுள்ளது.
- ◆ வெளியார் முதலீடு தொடர்பான இந்திய அரசின் கொள்கைகள்.
- ◆ இக்கொள்கைகளை வெளிநாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள போதிலும் வெளியார் முதலீடு அதிகம் வந்து சேரவில்லை.
- ◆ இதற்கான ஏழு காரணங்கள்.

மாதிரி வினாக்களும் விடைகளும்

1. திரு.வி.கலியாணசுந்தரமுதலியாரின் 'கல்வி' பற்றிய கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்படும் யாழ்ப்பாணம் நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் சிறப்புக்களை விளக்குக.

யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேற்பிள்ளை நாவலர் வழியில் வந்தவர். மாயாவாத தும்ச கோளரி. சதாவதானி. அவரது நன் மாணாக்கர்களில் ஒருவர் திரு.வி.க. அவர் தமது குருவின் சிறப்புக்களைக் 'கல்வி'என்னும் கட்டுரையில் சிறப்புறப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

- i) குருவின் அறிவுத்திறன்.
- ii) அவரது சொற்பொழிவுத்திறன்.
- iii) அவரது பாடஞ் சொல்லுந்திறன்.
- iv) அவரது சமய,தமிழ்த் தொண்டுகள்.
- vi) அவர்மீது கொண்டுள்ள அதீத பற்று.

இவை அனைத்தையும் இக்கட்டுரை மூலம் திரு.வி.க. நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். 'முதன் முதல் எனக்குக் கல்விக்கண் திறந்தவர் யாழ்ப்பாணம் நா.கதிரைவேற்பிள்ளை' என்பதன் மூலம் தமது குருவின்மீது கொண்டுள்ள மதிப்பையும், பற்றையும், அன்பையும் புலப்படுத்துகிறார் திரு.வி.க. 'அவர்தம் பெரும் பொழுது சமய வாதங்களிலும் கண்டனங்கள் வரைவதிலும் செலவாயிற்று. மாணாக்கர் அவரிடத்தில் தமிழ் பயிலுதல் இயல்வதில்லை. ஓய்வு கிடைக்கும் எந்த நேரத்திலும் அவர் பாடம் சொல்வார். அவரது வாதப் பேச்சுக்களில் தமிழ் மணம் கமழும்; கலைமகள் நடம் புரிவாள். மாணாக்கர் ஐயப்பாடுகள் பல நீங்கும்' என்கிறார் திரு.வி.க. இதன்மூலம் கதிரைவேற்பிள்ளை ஓய்வின்றிச் சமய, தமிழ்ப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார் என்பதையும், அவரது பேச்சுத்திறனில் தம்முள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துள்ளார் என்பதையும், அவரது கற்பிக்கும் ஆற்றல் மாணவர்கள்தம் ஐயப்பாடுகளை அகற்றி அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்த தென்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறார். அவரது பேச்சுத்திறனை வியந்துரைக்கும் வகையில் 'தமிழ் மணம் கமழும்; கலைமகள் நடம் புரிவாள்' எனத் தனது கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். கதிரைவேற் பிள்ளையின் நாவில் கலைமகள் நடம் புரிவாள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் திரு.வி.க. அவரது சொற்பொழிவுத்

திறனையே இதன் மூலம் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றார். அவரது சொற்பொழிவுகளை வாதப்பிரதி வாதங்களைக் கேட்கும் மாணாக்கர் தம் ஐயப்பாடுகள் பல நீங்கும் என்பதன் மூலம் மாணாக்கர் தம் ஐயம் போக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர் கதிரைவேலர் என்கிறார். அவரிடம் பாடம் கேட்பதே பெரும் சிறப்புக்குரியது எனக் கருதுகிறார். 'கதிரைவேலர் பலதிற வாதக்கடல்களைக் கடந்து மாணாக்கர்க்கு நன்முறையில் பாடம் சொல்ல உளங்கொண்ட வேளையில் எங்கள் தூரதிர்ஷ்டம் அவரை நீலகிரிக்கு ஏகச் செய்தது. யான் உற்ற துயரை ஈண்டு எழுத்தால் எழுத இயலவில்லை' எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் திரு.வி.க. கதிரைவேற்பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்பதைப் பெரும் பேறாகக் கருதினாரென்பதும் அவர் பிரிவால் பெரும் துயர் கொண்டார் என்பதும் நன்கு புலனாகின்றது.

கதிரைவேற்பிள்ளையின் சமய, தமிழ்த் தொண்டுகளின் சிறப்பினையும் இக்கட்டுரை மூலம் திரு.வி.க. தெளிவுபடுத்துகிறார்.

கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்த் தொண்டு சென்னையில் கந்தசுவாமி கோவில் வசந்தமண்டபம், சிந்தாதிரிப்பேட்டை அங்காள பரமேஸ்வரி கோயில் ஆகிய இடங்களில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஞாயிறு, செவ்வாய், வெள்ளிக்கிழமைகளில் தணிகைப்புராணம், கந்தப்புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பன சொல்லப்பட்டன. யான் தவறாமல் இரண்டு இடங்கட்கும் செல்வேன். இரண்டும் வெறும் புராண-பிரசங்க மேடைகளாயிரா. அவை கலைக்கழகங்க ளாகத் திகழும். கதிரைவேலரின் சொல்மாரி வெள்ளத்தில் இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், சாத்திரம் முதலியன தேங்கும். அத்தேக்கம் மாணவர்க ளுக்குக் கலைவிருந்தாகும்' இவ்வாறு கதிரைவேற்பிள்ளையின் சொற்பொழிவுத் திறனையும், மாணாக்கர்க்கு அது பயன்படும் விதத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார் திரு.வி.க.

கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் மணம் கமழும் பேச்சுக்க ளைச் சொல்மாரி எனக் கூறுவதன்மூலம் அவரது சொற் பொழிவுத் திறனை திரு.வி.க. போற்றுகின்றார். கதிரைவேலரிடம் பாடம் கேட்கத் தாம் மிக்க ஆவலுடன் காத்திருந்தமையையும் அவர் விடுமுறையில் எப்போ சென்னைக்கு வருவார் என எதிர்பார்த்திருந்தமையையும் குறிப்பிடும் திரு.வி.க. சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் அவரிடம் யாப்பு இலக்கணம் பாடம்

கேட்டமையையும் நினைவு கூர்வதன்மூலம் அவரது ஒப்பற்ற இலக்கிய, இலக்கணத் திறன்களைப் பெரிதும் போற்றுவதை உணர முடிகிறது. மாணாக்கர் தம் ஆற்றல்களைத் தூண்டி விடும் பண்பு கொண்டவர் கதிரைவேற்பிள்ளை என்பதற்குத் தாம் பாட்டிலே அவருக்குக் கடிதம் எழுதியதையும் அவர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து பாட்டிலேயே பதில் விடுத்ததையும் குறிப்பிடுகிறார் திரு.வி.க.

நீலகிரியில் வெஞ்சுரத்தால் பீடக்கப்பட்டுத் தனக்குக் கல்விக்கண் திறந்த ஆசான் இவ்வுலகை நீத்தார் என்ற செய்தி தம்மைத் துன்பக்கடலில் வீழ்த்தியது எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் திரு.வி.க. தமது ஆசிரியர்மீது கொண்டிருந்த மதிப்பையும் அதீத பற்றையும் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்.

கதிரைவேலரிடம் பாடம் கேட்ட மாணவர்கள் பலர் பிறரிடத்தில் பாடம் கேட்பது இல்லை என உறுதி செய்தனர் எனத் திரு.வி.க. குறிப்பிட் டுள்ளதானது மாணாக்கர் அவரிடம் கொண்டிருந்த உறுதியான பற்றினையும் அவர்தம் சிறப்பினையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது.

சுருங்கக்கூறின் தனது குருவான கதிரைவேற்பிள்ளையின் இலக்கிய, இலக்கணத் திறன்களையும், அவர்தம் பாடஞ் சொல்லும் சிறப்பினையும், கடல்மடை திறந்தாற்போல் சொல்மாரி பொழியும் ஆற்றலையும் வியந்து போற்றுவதன்மூலம் அவரது சிறப்புக்களைத் திரு.வி.க. 'கல்வி' என்னும் கட்டுரையின் மூலம் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம். 'திரு.வி.க.வின் 'கணீர்' என்ற பேச்சுத் தமிழுக்கு கதிரைவேற் பிள்ளை தந்தை' எனப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

2. தமிழர் கொள்கை என்ற கட்டுரையில்,
  - அ) இவ்வுலக இயற்கை நியதிகளை எம்மால் மாற்றமுடியாது என்பதையும்
  - ஆ) உலக வாழ்க்கையை எல்லோரும் விரும்புகின்றனர் என்பதையும்
  - இ) உலகியற் பொருட்களைப் பகுத்தாராய்ந்து அறிவினை வளர்ப்பதால் வாழ்வில் இடர்களைக் களைந்து நலன்களைப் பெறலாம் என்பதையும்
 மறைமலையடிகள் வலியுறுத்துமாற்றைத் துலக்குக.

அ) நாம் இம்மண்ணுலகில் பிறவி எடுப்பதற்கு முன்னமே, இந்நிலமும் இந்நிலத்து நுகர் பொருள்களும் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நிலம் இல்லையானால் நாம் பிறவி எடுத்து உலவுதல் முடியாது. இந்நிலம் இருந்தாலும் மரஞ் செடி கொடிகளும் இவற்றின் பயன்களான இலையும் பூவும், காயும் கனியும், கிழங்கும், வித்தும் இவற்றின் பேறான நீரும் நெருப்பும் காற்றும் இல்லையானால் நாம் ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் உயிர் வாழ்தல் இயலாது. இவையெல்லாம் நாம் பிறந்து எம்மறிவால் அறியப்படுதற்கும் எம் பொறி புலன்களால் நுகரப்படுதற்கும் முன்னமே அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை நுகர்வதற்கான புறக்கருவிகளும் (ஐம்பொறிகள்) அகக்கருவிகளும் (மனம், நினைவு, அறிவு, முனைப்பு) நாம் கேட்காமலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை வேண்டாமென நாம் கழித்துவிடல் இயலாது. ஆணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் ஆணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். பெண்ணாய்ப் படைக்கப்பட்டவர் பெண்ணாயிருந்தே தீரல் வேண்டும். அங்ஙனமே, நாம் பிறப்பிக்கப்படுங்காற் பிறந்தே ஆகவேண்டும். இறப்பிக்கப்படுங்கால் இறந்தே போகல் வேண்டும். இவைகளை மாற்றிவிடுதல் எவராலும் ஆகாது. இவை இவ்வுலக இயற்கை நியதி. எவராலும் மாற்றமுடியாது என்கிறார் மறைமலையடிகள்.

ஆ) உலகவாழ்க்கையை எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். உலகையும் உடலையும் வெறுத்துப் பேசும் பேச்சு வெறும் சொல்லளவே. உண்மையில் அவை தம்மை எவரும் வெறுப்பதாயில்லை. எல்லோரும் அவற்றின் சேர்க்கையை என்றும் நிலைபெறுத்திக் கொள்வதில் அடங்கா வேட்கையுடையவர்களாகவே உள்ளனர். தள்ளாத கிழவர்களும் கூடத் தம் உடம்பையும் இவ்வுலகையும் துறந்து சாவதென்றால் நெஞ்சம் நடுநடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கவலையுறுகின்றனர். ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவரது பிரிவைத் தாங்கமுடியாது தவிப்புறுகின்றனர்.

உடம்பில் நோய் ஏற்படுங்கால் வருந்துவதும் அதை மாற்றிவிட முயல்வதும், பசி, தாகம் என்பவற்றைத் தாங்கமுடியாது வருந்துவதும் நல்ல உணவைப் பெறுதற்கு முயற்சிப்பதும், சுகவாழ்வை நாடுதலும் இவ்வுலகில் வாழ

விரும்புதலையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருக்கும் இந்த உலக உடல் சேர்க்கை நமக்கு இன்பம் தருவதாகவே உள்ளது. துன்பமாக நாம் காண முற்படின் இவ்வுலகில் எவருமே உயிரோடு இருக்க முடியாது. உலகையும் உயிரையும் எட்டிக் காயாக வெறுத்துப் பேசியவர்களும் கூட அவற்றை உடனே துறந்து இவ்வுலகத் தைக் கடந்து சென்றிலர். வயது சென்ற காலத்தும் இவ்வுலக வாழ்வையே பெரிதும் விரும்புகின்றனர். சுக போகங்களையே நாடுகின்றனர்.

முன்னாளில் உலக வாழ்வை வெறுத்துப் பாடிய மாணிக்க வாசகர், திருமூலர் என்போர் பின்னாளில் உடம்பின் அருமையைப் போற்றினர்.

‘உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே யுத்தமன் கோயில் கொண்டா னென்
றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே’

எனத் திருமூலர் கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. முன்னர் உடம்பினை இழுக்கென்று கருதிய திருமூலர் பின்னர் உண்மை உணர்ந்து உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்து உடம்பை வளர்த்தேன் எனக் கூறுகின்றார். இம்மேலோர் கூற்றுக்களை ஆராயின் உலக வாழ்க்கையை எல்லோருமே விரும்புகின்றனர் என்பது புலனாகும் என்கிறார் அடிகளார்.

இ) நீராவி யின் வல்லமையைக் கொண்டு மக்கள் எவ்வளவோ நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர். பல்வேறு நாடுகளுக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் நீண்டநாள் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பல்வேறு சிரமங்களை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. நீராவி யின் அறிமுகத் தால் இத்தகைய சிரமங்கள், பிரச்சினைகள் பெருமளவில் நீங்கி விட்டன. நீண்டநாள் பயணம் மேற்கொண்ட இடங்களைக்கூட ஒருசில மணித்தியாலங்களில் சென்றடையக்கூடிய வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது.

மின்னின் ஆற்றலையும் ஒலியின் இயக்கங்களையும் ஒலியின் பதிவுகளையும் ஒளியின் விரைவையும் ஒளியின் பதிவுகளையும் இரவுபகல் உற்று நோக்கி ஆராய்ந்து மேனாட்டார் கண்டறிந்த கம்பியில்லாச் செய்தியும் நிழலுருவும், வானவூர்தியும் ஒலியெழுதியும் பிறவும் பெற்று மக்கள் இன்று அளவிறந்த

நன்மைகளை அனுபவிக்கின்றனர். இன்னும் எவ்வளவோ நலன்களை அடையப் போகின்றனர். இவையெல்லாம் உலகியற் பொருள்களால் பகுத்தாராய்ந்து அறிவை வளர்த்துக் கொண்டமையால் ஏற்பட்ட பயன் எனலாம். எனவே உலகியற் பொருள்களைப் பகுத்தாராய்ந்து புதியன கண்டறிதல் வாழ்வில் இடர்களைக் களைந்து நலன் பெற உதவுமென அடிகளார் வலியுறுத்துகின்றார்.

3. 'தமிழும் பிறமொழியும்' என்ற கட்டுரையில்

- அ) தமிழுக்கும் மலையாள, கன்னட, தெலுங்கு மொழிகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு குறித்தும்
 ஆ) தமிழிலிருந்து பிறநாட்டு மொழிகளுக்குப் போய் வழங்கும் சொற்களைப் பற்றியும்
 இ) ஐரோப்பியர் தொடர்பு தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு உதவியது என்பது பற்றியும்
 பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை கூறியுள்ளனவற்றை எடுத்துக் காட்டுக.

அ) 'தமிழும் பிறமொழியும்' என்ற கட்டுரையில் தமிழுக்கும் மலையாள, கன்னட, தெலுங்கு மொழிகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிப் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை எடுத்துக் காட்டுக்கள் மூலம் நன்கு விளக்கியுள்ளார். தமிழ், கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு மொழிகள் யாவும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இவற்றிற்குப் பொதுவான அடிப்படைச் சொற்கள் பல உள்ளன. இச்சொற்கள் திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவ் மொழிகளின் ஒலி முறைக்கேற்ப உருவ வேறுபாடு அமைந்து விளங்கும். 'சின்ன' என்ற சொல் தெலுங்கில் 'சின்ன' என்றே வழங்கும். கன்னடத்தில் அது 'கின்ன' என்று வழங்கும். 'செவி' என்னும் தமிழ்ச் சொல் தெலுங்கிலும் 'செவி' என்றே நிற்கும். கன்னடத்தில் இது 'கிவி' என்று வழங்கும். 'செய்ய' என்னும் தமிழ்ச்சொல் தெலுங்கில் 'சேய' என வரும். இங்கு தமிழிலும் தெலுங்கிலும் வரும் சகரம் கன்னடத்தில் ககரமாக மாறுவதைக் காணலாம்.

ஒரு சில திராவிட மொழிகளில் தகரம் சகரமாய் மாறி வரும். மலையாளத்தில் அது பெரு வழக்கு. 'சிரித்த' என்னும் தமிழ்ச்சொல் மலையாளத்திலே 'சிரிச்ச' என்றே

வரும். பழந்திராவிடத்தில் வழங்கிய ககர ஒலி தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளில் தகர, சகரங்களாக மாறும். சொற்களின் இறுதியில் வரும் மகரம், னகரமாக மாறும். தமிழிலே வரும் 'உம்' என்னும் இடைச்சொல் தெலுங்கில் 'உந்து' என வரும். யானை என்னும் தமிழ்ச்சொல் கன்னடத்தில் 'ஆநே' என வழங்கும். ஆடு, மரம், காய், உலை, கழுதை என்பன கன்னடத்தில் ஆடு, மர, காயி, ஓலெ, கத்தே என வழங்கும்.

தம்பி, ஆய், தந்தை, அவன், எவன், நான், பெரிய, கழுதை என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள் தெலுங்கில் 'தம்முடு', 'ஆயர்', 'தந்திறி', 'வாடு', 'எவடு', 'நேது', 'பெத்த', 'கத்தே' என மாறி வரும். திராவிட மொழிகளுக்குள்ளேயே ஒரு மொழியில் உள்ள சொற்கள் இன்னொரு மொழியிற் போய் வழங்குதலும் உண்டு. தெலுங்கில் உள்ள 'கட்டமு' என்ற சொல் தமிழில் 'கட்டடம்' என வழங்கும். இலங்கைத் தமிழருக்குள் துறைமுகத்தைக் குறிக்கும் 'ரேவு' என்னுஞ் சொல் தெலுங்குச் சொல். கன்னடத்திலும், தெலுங்கிலும் வழங்கும் 'பொம்மே' என்னும் சொல் தமிழில் பொம்மை என வரும். விசய நகர மன்னர் காலத்தில் தொகையான தெலுங்குச் சொற்கள் தமிழ் மொழிக்கு வந்து சேர்ந்தன. இதன் மூலம் தமிழில் தெலுங்குச் சொற்கள் பல கலந்துள்ளன.

இவ்வாறே மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் இடையிலான தொடர்பு நிலைபெற்றுள்ளது.

ஆ) பண்டைக் காலத்தில் தமிழர் மேல் நாட்டாரோடு வணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். இதன் காரணமாக மேல் நாட்டார் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து இங்குள்ள பொருட்களைக் கொண்டு சென்று, வணிகஞ் செய்தனர். இதனால் சில தமிழ்ச்சொற்கள் எபிரேய மொழியில் சென்று வழங்கின. உதாரணாக மயிலைக் குறிக்கும் தோகை என்னும் தமிழ்ச்சொல் 'துகி' அல்லது 'துகி' எனவும், நறுமணமுள்ள மரக்கட்டையைக் குறிக்கும். 'அகில்' என்னும் சொல் 'அல்கும்' எனவும் வழங்கின.

அரிசி, கறுவா என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் கிரேக்க மொழியில் 'ஒறுசா', கார்ப்பியன் என வழங்குகின்றன.

கறுவா என்னும் தமிழ்ச்சொல் அராபிய மொழியில் 'கர்வேட்' என்பர். பழைய துருக்கிய மொழியில் தலையாரியைக் குறிக்கும் 'கான்' என்னும் சொல் (Khan) அரசனைக் குறிக்கும் 'கோன்' என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபேயாகும்.

சீன, யப்பானிய மொழிகளில் உள்ள சில சொற்கள் தமிழ்ச்சொற்கள் சிலவற்றின் உருவங்களைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. தமிழில் 'கட்டு' என்னும் வினைச் சொல்லைச் சீனர் kit என்பர்.

போர்த்துக்கேயர், தமிழ்நாட்டில் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் போர்த்துக்கேய மொழியிற் சென்று கலந்துள்ளன. வெற்றிலை என்னும் தமிழ்ச்சொல் 'Detra' என்றும் 'Dete' என்றும் அம்மொழியில் வழங்குகின்றன. காசு என்பது caixo என்றும், கயிறு என்பது cairo என்றும் சர்க்கரை என்பது jaggery என்றும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வழங்குகின்றன.

ஆங்கிலத்திலும் சில தமிழ்ச்சொற்கள் வழங்குகின்றன.

உதாரணம்: அணைக்கட்டு - Anicut, வெற்றிலை - Betel, சுருட்டு - Cheroot, கட்டுமரம் - Catamaran, கயிறு - Coir, கறி - Curry, அப்பம் - Hopper, மிளகுதண்ணீர் - Mulligatawany, பையன் - Peon, பாளையக்காரன் - Poligar, தேக்கு - Teak, பலகணி - Balcony எனவும் ஆங்கிலத்தில் வழங்கும்.

இ. ஐரோப்பியர் தொடர்பு தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பல்வேறு வழிகளில் உதவியுள்ளது. குறிப்பாக ஆங்கில மொழியில் வழங்கி வரும் கற்பனைகளும் அகவுருவங்களும் படிப்படியாகத் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளன. ஆங்கிலத் தொடர்பினால் உரைநடை எழுதும் போது நிறுத்தற் குறியீடுகள் இட்டு எழுதும் வழக்கமும் பந்தி பிரித்து எழுதும் வழக்கமும், வசனங்களைச் சிறிதாகவும் தெளிவாகவும் எழுதும் பழக்கமும் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன எனலாம்.

ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டதன் பின்னரே தமிழ் உரைநடை வளர்ந்தது. இலக்கிய உரைநடை, பத்திரிகை உரைநடை இரண்டும் இக்காலத்தில்

தமிழுக்குப் பெரிதும் ஆக்கம் கொடுத்தன. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, இலக்கியம், ஓரங்க நாடகங்கள் விமர்சனம் ஆகியவை அனைத்தும் மேல் நாட்டார் தொடர்பால் தமிழுக்கு வந்தன என்றே கூறலாம். சுருங்கக் கூறின் ஐரோப்பியர் தொடர்பே தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியது எனலாம்.

4. மொழிபெயர்ப்புக் கலை பாடவிதானத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதற்குக் 'கலையும் காட்சியும்' என்னும் கட்டுரையில் ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் கூறும் நியாயங்களை விளக்குக.

இன்றைய நிலையில் நாம் இங்கிலீஸ் மொழிமூலம் நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ பெற்றுள்ள அறிவினைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் பரப்ப வேண்டிய தேவையுள்ளது. அதற்கு மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் விசேஷ ஆற்றல் பெறல் அவசியமாகும். இதற்காக மொழிபெயர்ப்புக் கலை பாடவிதானத்தில் இடம் பெறவேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் பல பிரச்சினைகள் உள்ளன. அவற்றை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாகப் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதுதல், ஒலிக்குறிப்புகள், அட்சரங்கள் என்பன சில பிரச்சினைகள். மொழி பெயர்க்கும் போது ஒவ்வொரு மொழிக்கும் உரிய மரபு பேணப்படுதல் வேண்டும். இவற்றை நன்குணர்ந்து கொண்டாற்றான மொழிபெயர்ப்பு சிறப்புறும். மொழியும் கலாசாரமும் ஒன்றோடொன்று இணைந்தவை. வேற்று மொழிப் பெயர்களைத் தமிழில் எழுதும்போது மூல உச்சரிப்பை அறிந்து அதனைப் பின்பற்றி எழுதுதல் வேண்டும். ஒரு மொழியின் ஒலிக்குறிப்பு வேறொரு மொழியில் இல்லாமையாலும் பிரச்சினைகள் உருவாகும். கலைச் சொற்களைப் புதிதாக இயற்றுதல், புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்குதல் மூலமும் இப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணலாம். மொழிபெயர்ப்புக் கலை பாட விதானத்தில் இடம் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தையே இவை உணர்த்துகின்றன. சொற்களின் பயன்பாடு, சொற்றொடர்களுக்கு இடையேயுள்ள அர்த்த பேதங்கள் இவற்றை மாணவர்கள் செவ்வனே அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பாடவிதானத்தில் மொழிபெயர்ப்புக் கலைக்கு இடமளிப்பதன் மூலமே இவையெல்லாம் சாத்தியமாகும் என்கிறார் ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ்

5. 'தமிழ்ப் பாஷைக்கு உள்ள குறைகள்' என்னும் கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு

அ) மொழி பற்றிய மகாகவி பாரதியின் கருத்துக்களையும்

ஆ) தமிழ்மொழி வளர்ச்சி குன்றியிருப்பதற்கான காரணங்கள் என்று அவர் குறிப்பிடுவனவற்றையும்

இ) தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குரிய வழிகள் என அவர் காட்டுவனவற்றையும்

ஈ) தம் கருத்தை வலியுறுத்த அவர் கையாண்ட முறைகளையும் எடுத்துக்காட்டுக.

அ) மனித வாழ்க்கையோடு ஒட்டி உடன் வளர்வது மொழி. பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசிவரும் மொழி அவர்களது உயிரோடு ஒன்றிவிடுகின்றது. மனித வளர்ச்சிக்கு மொழி அறிவு கண்ணாடியாகும். பேசும் மக்களது அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மொழியும் விசாலமடையும். மொழி தொத்திக் கொள்வதற்கான மரக்கிளை போன்றதல்ல. மொழி கண் போன்றது. கண்ணில் வியாதி ஏற்படின் அதற்கான காரணத்தைக் கண்டு சிகிச்சை அளிக்க வேண்டுமே தவிர அதனை ஒழித்திட முயல் வது மூடத்தனமாகும். பொருட்களும் விடயங்களும் கருத்துக்களும் முதலில் மக்கள் வழக்கத்துக்குள் வரவேண்டும். அதன்பின் அவர்கள் தம் மொழியில் அவற்றுக்கான வார்த்தை களை உருவாக்கிக் கொள்வார்கள். எனவே எந்த விடயமும் மக்களுள் வழக்கமான பிறகே அவர்தம் மொழியில் வழங்கும். இவையே பாரதியின் மொழி பற்றிய கருத்துக்களாகும்.

ஆ) தமிழ்மொழி வளர்ச்சி குன்றியிருப்பதற்கான காரணங்களாக அந்நியராட்சி, வறுமை, சரீரபலவீனம், நோய், உற்சாகமின்மை ஆகியவற்றைப் பாரதியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ்நாட்டு மக்கள் சுதந்திரமின்றி அந்நியராட்சியில் மிக்க இழிவான நிலையை எய்தியிருந்தனர். கல்வியறிவு குன்றியவர்களாக விளங்கினர். பெரும்பாலானோர் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். வறுமையின் கொடுமை ஒருபுறம் அவர்களை வாட்டியது. உற்சாகமின்மை, நோய் என்பனவும் அவர்களைப் பாதித்தது.

இந்நிலையில் அவர்கள் தம் மொழியை விருத்தி செய்யக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் எதுவும் கிட்டவில்லை. நவீன விடயங்கள், சிந்தனைகள் குறித்து அவர்களது கவனம் திரும்பவில்லை. பொதுமக்களுக்கான கல்வி உரிய முறையில் வழங்கப்படவில்லை. ஒரு சிலருக்கு வழங்கப்பட்ட கல்வியும் குமாஸ்தாக் களை உருவாக்கும் நோக்கம் கொண்டதாகவே இருந்தது. இதனால் நாட்டுமக்கள் பொது அறிவு மிகவும் சுருங்கிப்போய் இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் படித்தாலே வேலை என்ற நிலையும் இருந்தது. மக்கள் சுதந்திரமின்றி வறியராய் உடல், உள உறுதியின்றி வாழும் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பெறுதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லை. தமிழரின் அறிவு வளர்ச்சியடையும் போதுதான் தமிழ்மொழியும் வளம் பெறும் எனக் கருதும் பாரதியார் மக்களின் உயிரோடு ஒன்றிய மொழியை அழித்துவிடல் இயலாது என்றும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இ) தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பெறவேண்டுமாயின் மக்கள் சுதந்திரமும் உடல், உள உறுதியும் பெற வேண்டும். அந்நியராட்சியின் கீழ், அந்நியமொழி ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருக்கும்வரை தமிழ் மொழி வளம் பெற முடியாது. விடுதலை பெற்றாற்றான் தன்னாட்சியின் கீழ் தமிழ் மொழியை வளம்படுத்த முடியும். அதற்கான பணிகளில் லீடுபட முடியும். சுதந்திர நாட்டிற்கான காலத்திற்கேற்ற கல்வி முறையைப் புகுத்த முடியும். தமிழ் மொழி வளர்ச்சி பெறவேண்டுமாயின் முதலில் தமிழர்களைத் தமிழர்களே ஆளும் தன்னாட்சிமுறை ஏற்பட வேண்டும். நவீன ஆராய்ச்சிகள் தமிழர் மத்தியில் வழக்கில் வரவேண்டும். தற்காலத்திற்கேற்ற கல்விமுறை அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஈ) பாரதியார் தம் கருத்தை வலியுறுத்த ஒரு வாலிபனுக்கும் புலவனுக்கும் இடையேயான உரையாடலாகக் கையாண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வினாக்களையும் சந்தேகங்களையும் எழுப்பி அவற்றுக்கு விளக்கம் கூறும் வகையில் உரையாடலைச் சுவைபட நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். இலகுவான நடையில் எவரும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில், தர்க்க ரீதியாகக்

கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளார். நவீன காலத்திற் குரிய விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியோடு ஒட்டிய கருத்துக்கள் பல உரையாடலில் அலசப்பட்டுள்ளன.

தமது கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக எடுத்துக்கூறும் வகையில் சான்றாதாரங்கள், உவமைகள் பலவற்றையும் வெகு அழகாகக் கையாண்டுள்ளார். தமிழர்கள் நேர்மையாக (சுதந்திரமாக) இருந்த காலத்தில் திருத்தக்க தேவர், இளங்கோ, கம்பர் முதலிய எண்ணிறந்த புலவர்கள் இருந்து அருமையான தெய்வீகப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள் எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். போப் முதலிய ஆங்கிலேய அறிஞர்கள் கூடத் தமிழ்ப் புலவர்களது ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் பெருமைகளையும் கண்டு வியப்புற்றனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக இராமாயணப்பாடல் ஒன்றையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தமது கருத்துக்களை வலியுறுத்த அருமையான உவமைகளைப் பாரதியார் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வுவமைகள் அவரது கருத்துக்களை நிலைநாட்டப் பெரிதும் உதவியுள்ளன.

மரக்கிளை, கோவணம் இல்லாத நிர்வாண தேசத்தார் பாஷையிலே பட்டு அங்கவஸ்திரத்துக்குப் பெயர் இல்லாமை, வியாதிகொண்ட கண், நோய் கொண்ட மாமரத்தின் பழம், அழகிய மாம்பழத்தைத் தின்று பார்ப்பதைப் போல, மரத்தின் நோயைத் தீர்த்தல்லவோ கனியினுடைய ருசியைப் பார்க்க வேண்டும் போன்ற உவமைகளை உரையாடலில் கையாண்டதன் மூலம் பாரதியார் தம் கருத்துக்களை நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளார்.

6. 'இலக்கியச்சுவை' என்னும் கட்டுரை ஊடாக சுவாமி விபுலானந்தர் புலப்படுத்தும் கருத்து யாது?

'இலக்கியச்சுவை' என்னும் கட்டுரையில் சிறப்புற விளங்கும் இலக்கியங்கள், உரைநடை இலக்கியங்கள் என்பனவற்றைச் சுவாமி விபுலானந்தர் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார். சிறந்த புலவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்கள் உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய மூன்றையும் உணர்த்துவதுடன் அவை சுற்போர்க்கு மனமகிழ்வையும் மதிப்பிடற்கரியதொரு நிறைவையும்

மலர்ச்சியையும் அளிக்கும் என்னும் கருத்தினை அடிகளார் இக்கட்டுரை மூலம் புலப்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

பூத பௌதிக விஞ்ஞான நூல்களும் தருக்க நியாய தத்துவ நூல்களும் உண்மையை உணர்த்த, இசையோவிய நூல்கள் அழகை உணர்த்த, அறநூல்கள் நன்மையை உணர்த்த, இலக்கிய நூல்கள் இம்முன்றினையும் உணர்த்துகின்றன. இது இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்பாகும் என்கிறார். இதற்கான சான்றுகளை வில்லிபாரதத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்ட முயன்றுள்ளார்.

வில்லிபாரதத்திலுள்ள போர்க்களக் காட்சி, பூஞ்சோலைக் காட்சி குறித்த செய்யுட்கள் சிலவற்றைச் சான்றாகக் காட்டும் அடிகளார் ஒப்பீட்டு முறையில் இவ்விரு காட்சிகளையும் புலப்படுத்துகின்றார். இலக்கியச் சுவையில் ஒப்பீட்டு ஆய்வு மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது.

போர்க்களக் காட்சியில் பெருமிதச் சுவை தலையாகி நிற்கும். செயற்கரும் செயல்களைக் கண்டு இறும்பூதெய்தும். உள்ளத்திலே மருட்கை (வியப்பு) என்னும் சுவை தோன்றும். எள்ளி நகைக்கின்ற நகையும் அசைவு கண்டிரங்கும் அவலமும் பகைமேற் செல்லும் வெகுளியும் இகழ்ந்துரையாடும் இழிவரலும் (இகழ்ச்சியும்) அஞ்சத்தக்கன கண்டு நிகழும் அச்சமும் வெற்றியாலெய்திய உவகையும் என ஏனைய சுவைகளும் போர்க்களத்திலே தோன்றுதற்குரியன என அடிகளார் சான்றுகளுடன் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

‘பெண்மைக்கிரதியென....’ என்ற செய்யுளில் திரௌபதியின் செவிலித் தாயார் கூற்றாக மருட்கை (வியப்பு)ச் சுவை புலப்படுத்தப்படுகிறது. ‘என்று கொண்டந்த வந்தண னுரைப்ப...’ என்னும் செய்யுளில் போர்க்களத்தில் அருச்சுனன் அம்பால் துளைபட்டுக் கிடந்த கன்னனிடம் வேதிய வடிவிற்கு சென்ற கண்ணன் ‘எனக்கு இயைந்ததொன்று அளிப்பாய்’ என இரந்தபோது கன்னன் உரைத்தமை பெருமிதச் சுவையை உணர்த்துகிறது.

போர்க்களத்திலே கன்னன் இறந்தபோது குந்தி சென்று அவனை மார்புறத் தழுவி ‘ஓரைஞ்சு பேருளரால்... கழிவுற்றாயே’ என அரற்றும் காட்சியில் அவலச்சுவையைக் காணலாம். இத்தகைய ஒரு காட்சியினை ஹோமர் எழுதிய

வீர காவியங்களிலும் காண்டலரிது என்கிறார் அடிகளார்.

பூஞ்சோலைக் காட்சியில் 'காதலரிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்ட உவகையும்' இனிய நகையும், வியப்பின் பாலதாகிய மருட்கையும், பிரிவு நோக்கிய அச்சமும், பிரிவாலெய்திய அவலமும் புலப்படுகின்றன.

பாக்களிலே எழுத்துக்கள் அமைந்து நிற்கும் தாள விகற்பத்தாலும் சுவைகள் தோன்றும் என்பதை அடிகளார் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார். 'வளவன் பதி முதலாக... கூடல் புகுந்தான்' என்னும் செய்யுளில் அருச்சுனன் மெல்ல நடந்து மதுரையைடைந்தமையை இடையின எழுத்துக்களால் பயின்று வந்து மெல்லென்ற நீர்மையைப் புலப்படுத்துவதை உணர்த்துகின்றார். 'பூபாலரவையத்து....' என்ற பாடலில் வல்லெழுத்துக்கள் மிகுதிப் பட்டு வெகுளியை வெளிப்படுத்துவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

சந்த விகற்பங்களினாலும் சுவை வெளிப்படும். பாடற் பொருட்களுடன் தொடர்புடைய சந்தத்தின் சிறப்பினைச் சான்றுகளுடன் அடிகளார் காட்டும் திறன் வியத்தற்குரியது. சொற்கள் மடக்குகளாய் வருவதாலும் அவை தோன்றும் என்பதை 'நோக்கிய கண்ணிமையால்' என்ற பாடலில் நோக்கி நோக்கி, நொந்து நொந்து, உண்டு உண்டு, சேர்ந்து சேர்ந்து என்று மடக்குகள் அழகொடு பொருந்தி நிற்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார். இயற்கைக் காட்சிகளிலே புலவன் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுதல் (தற்குறிப்பேற்ற அணி) மூலமும் சுவை தோன்றும் என்பதை 'மாக்குரலழகவல்லி...கோகிலக் குரலுங் கேட்டார்' என்ற செய்யுளின் மூலம் சான்றுரைத்தார். கண்ணினுள் செவியினுந் நுண்ணிதினுணரும் உணர்வுடைய மாந்த' ராகிய கவிகளுக்கு இயற்கையில் உள்ள அற்புதக் காட்சிகள் தத்தங் கருத்தினை வெளியிட்டுரைக்கும் என்பதனை இதன்மூலம் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

சந்தச் செய்யுட்களைச் செம்மையாக வாசிப்பதற்கு ஒரு சிறிது சந்த விருத்தத்தின் இலக்கணத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். தனதான. தத்த, தந்த. எனச் சந்தக் குறிப்புகளை எழுதப்பயின்று கொண்டாற் போதும். அவற்றைத் தெளிவு பெற வாசிக்க வேண்டும். ஓசைக்காக ஒருமுறையும் பொருளுக்காக மற்றொரு முறையும் வாசிக்கலாம் எனக்கூறும் அடிகளார் இதன்மூலம் இலக்கியம் கற்கும் முறையினை, இலக்கியப் பாடல்களை

எவ்வாறு கற்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுக்கள் வாயிலாக விளக்கிச் சொல்கிறார்.

இலக்கியச்சுவை என்னும் கட்டுரையானது சான்றாதாரங்களுடன் இலக்கியச் சுவையினைப் படிப்போர் மனதில் பசுமரத்தாணிபோற் பதியச்செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளதோடு ஒப்பீட்டு முறையில் திறனாய்வு செய்வதில் அடிகளாருக்குள்ள ஆற்றலையும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

7. பண்பாடு பற்றிய ராஜாஜியின் கட்டுரையில்

அ) பண்பாடு என்றால் என்னவென்பதும்

ஆ) தனிமனிதப் பண்பாட்டுக்கும் சமூகப் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளும்

இ) தமிழ்மக்களுடைய அன்றாட வாழ்வில் திருத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டிய குறைபாடுகளும் விளக்கப்பட்டிருக்கு மாற்றை எடுத்துக்காட்டுக.

அ) சீலம், திருந்திய உணர்ச்சி, ஆசாரம், கல்வி, கலை அனைத்தும் அழகுபடக் கலந்து நிற்பதே பண்பாடாகும். மக்களின் தினசரிப் பழக்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், இலட்சியங்கள் எல்லாம் பண்பாட்டினுள் அடங்கும் என்கிறார் ராஜாஜி.

சுத்தமாயிருத்தல், நல்லொழுக்கம் பேணல், இன்சொல் பேசல், விருந்தோம்பல், அடக்கமுடைமை, எல்லோரிடமும் மரியாதை காட்டல், அன்பு, ஒற்றுமை, ஏழைகளுக்கு உதவுதல் அனைத்தும் பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களாகும் எனக் கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

கோபம், ஆசை, பொறாமை, கடுஞ்சொல் பேசுதல் முதலான வற்றைத் தவிர்த்துச் சாந்தமாக வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டுமென வலியுறுத்தும் ராஜாஜி, சமூகத்தில் பெரியவர்கள் பழிக்கக் கூடிய காரியங்களை மறைவாகவும் செய்யக்கூடாது என்கிறார். இசை, நடனம் போன்ற கலைகள் வீடு தோறும் வளர வேண்டும் என்பதையும் இக்கட்டுரை மூலம் வலியுறுத்துகின்றார்.

ஆ) தனிமனிதப் பண்பாட்டுக்கும் சமூகப் பண்பாட்டுக்கும் இடையே யுள்ள வேறுபாடுகளை ராஜாஜி அவர்கள் இக்கட்டுரையில் நன்கு சித்திரிக்கிறார். தனி மனிதனாகத் திருத்தப்பட்டு - பண்படுத்தப்பட்டு அடைவது தனி மனிதப்

பண்பாடு. சமூகத்தில் பரம்பரையாகப் பரவியுள்ள சமூகத்தனம் சமூகப்பண்பாடாகும். சமுதாயப் பண்பாடு என்பது வழி வழியாக வந்த சமுதாயப் பண்பு. அது இழக்கப்பட முடியாதது. சுத்தம், சுகாதாரம், குடும்ப ஒற்றுமை, ஒழுங்கு அடக்கமுடைமை, எல்லோரிடமும் மரியாதை காட்டல், விருந்தோம்புதல், நல்லொழுக்கம் பேணல், இன்சொல் பேசல் ஆதியாம் நற்பண்புகளைப் பேணவும் பெரியோர் பழிக்கக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யாதும், வீண் விரயம், ஆசை, பொறாமை, கோபம் முதலானவற்றை விலக்கவும், சாந்தமாக வாழவும் தனிமனிதர் முயலுதல் வேண்டும். இவை தனிமனித பண்பாட்டின் முக்கிய அங்கங்களாகும்.

இப்பண்பாட்டு ஒழுக்கங்களை நாம் காப்பாற்றினால் நமக்கே நன்மை செய்து கொள்வோம்; சமூகப் பண்பாட்டுக்கு உதவிய வர்கள் ஆவோம். தனிமனிதப் பண்பாடு பேணப்படுமாயின் பின் அது குடும்பப் பண்பாடாக, சமூகப் பண்பாடாக மலர்ச்சி பெறும். பண்பாடு வீட்டில் இருந்தே பிறக்க வேண்டும். பிறந்து சுற்றம், சமூகம், ஊர் எனப் பரவவேண்டும். அவ்விதம் பரவும் போது அது சமூகப் பண்பாடாக உருப்பெறும். சமூகப் பண்பாட்டைப் பேணுதல் சமூகத்தினரது கடமையாகும். இவையே தனிமனிதப் பண்பாட்டுக்கும் சமூகப் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் என ராஜாஜி அவர்கள் பண்பாடு என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இ) தமிழ் மக்களுடைய அன்றாட வாழ்வில் திருத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டிய குறைபாடுகள் பற்றிப் பண்பாடு என்ற கட்டுரையில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். சுத்தம், சுகாதாரம் என்பவற்றை நன்கு பேண வேண்டும். தண்ணீரைக் கண்டபடி வீண்விரயஞ் செய்யாது தகுந்தபடி பயன்படுத்த வேண்டும். குழந்தைகளுக்கு நன்னடத்தை யும் உள்ளப் பண்பாடும் அமையத்தக்கவாறு குடும்பத்தினர் ஒழுக்க வேண்டும்; ஒழுங்கு பேணப்பட வேண்டும். அதிகமாகச் சத்தம் போட்டுப் பேசும் பழக்கத்தை மாற்றுதல் அவசியம்.

நமது தாய் மொழியிலே, தேவையில்லாமல் அந்நிய மொழிச் சொற்களை, குறிப்பாக ஆங்கிலத்தைக் கலந்து

பேசும் அருவருப்பான செயலைச் செய்யாது இயன்றவரை தமிழில் பேச வேண்டும் எனக் கூறும் ராஜாஜி ஆங்கிலத்தையும் நாட்டின் பொது மொழியையும் புறக்கணிக்காது கற்றல் வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகிறார்.

இசையும் நடனமுமாகிய கலைகள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குடும்பக் கலைகளாக மிளிர் வேண்டுமென விரும்பும் ராஜாஜி கலைகளில் ஈடுபடுவதும் பண்பாட்டின்பாற்பட்டதே என்கிறார். குடும்பத்தலைவனும் தலைவியும் பிள்ளைகளும் அன்புடையவராய், விருந்தோம்பி வாழும் வாழ்வதனை நாடவேண்டும். பயனற்றவற்றை, கீழ்த்தரமானவற்றைப் பேசுவதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்றும் நமது பண்பாட்டுக்கு முரணான அந்நிய பண்பாடுகளை விரும்புதலைக் கைவிட வேண்டுமெனவும் இக்கட்டுரையில் வலியுறுத்துகிறார். கடுஞ்சொல் பேசுதல், பெரியோர் பழிக்கக்கூடிய செயல்களைச் செய்தல், ஆசை, அழுக்காறு, கோபம் கொள்ளுதல் போன்றவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுதல் சிறந்த பண்பாடாக அமையும் எனவும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். நம்மிலும் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளோரிடம் அன்பும் மரியாதையும் காட்டுவதோடு அவர்களுக்கு உதவவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டுமென ராஜாஜி இக்கட்டுரைமூலம் அறிவுறுத்துகின்றார்.

8. 'ஓய்வு நேரம்' என்னும் கட்டுரையில் சி.என்.அண்ணாத்துரை கையாளும் தமிழ்நடை குறித்து விளக்குக.

அண்ணாத்துரையின் தமிழ்நடை, எளிமை, இனிமை, உணர்ச்சி வேகம், இவற்றுடன் பாட்டு மொழிக்குரிய அடுக்குத் தன்மையும் மோகன அழகும் கொண்டது. அடுக்குமொழி ஆர்வம் சில சந்தர்ப்பங்களில் நீளமான வாக்கிய அமைப்புக்களுக்கு இடமளித்து விடுவதையும் அவர் எழுத்தில் காண முடிகிறது. மக்களுக்கு நன்கு பழக்கமானவற்றை நன்கு தெரிந்தவற்றை உவமைகளாகக் காட்டுகிறார். கூறும் பொருள் மனதிலே பதியும்படியான நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை இடையிடையே பயன்படுத்துகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக 'ரயில் ஓடும்போது போட்டருக்கு ஓய்வு, ரயில் நின்று சில நிமிஷம் ஓய்வு கொள்கிறதே, அப்போது போட்டருக்கு வேலை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் கூறலாம்.

அண்ணாத்துரை கையாளும் உரைநடை உணர்ச்சிக்கும் பொருளுக்கும் சிறப்பிடம் வழங்குகிறது. இதன் காரணமாக மரபு முறையான வாக்கிய அமைப்பில் அதிக கவனம் செலுத்தாது, உரைநடை தொடர்களாகவும் வாக்கிய இயைபுநெறி பிறழ்ந்த வாக்கியங்களாக அமைவதையும் காணமுடிகிறது. சுருங்கக்கூறின் அண்ணாவின் தமிழ்நடை ஆறுமுகநாவலர் அறிமுகப்படுத்திய ஆற்றொழுக்கு நடை, மறைமலையடிகள் தோற்றுவித்த தனித்தமிழ்நடை, வ.ரா.வின் கைவண்ணமான மறுமலர்ச்சிநடை, ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையின் சிருங்காரநடை முதலிய உரைநடை வகைகளை எல்லாம் இணைத்துத் தோற்றுவித்த புதுநடையாகவே விளங்குகிறது எனலாம்.

9. அ) தம்பிக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்தில் டாக்டர் மு.வ. கையாளும் உத்தியும் நடையும் பற்றி விபரிக்குக.
ஆ) தமிழர்களும் தமிழ்மொழியும் வல்லமை பெற்றிடும் வழிகள் பற்றி டாக்டர் மு.வ. கூறுவன யாவை?

அ) தம்பிக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்தில் எழிலை முன்னிலைப் படுத்தி, தன்மம்பிக்கை ஊட்டும் வகையில் பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வையும் இணக்கப்பாட்டையும் ஏற்படுத்தும் முறையில் கருத்துக்களை, சிக்கல் சிறிதும்ற்ற, சிறு சிறு வசனங்கள் கொண்டதாக வினாவிடை முறையில் தெளிவான நடையில் டாக்டர் மு.வ. எடுத்துரைக்கின்றார். சொல்லலங்காரம், அணியலங்காரம் என்பவற்றால் மனத்தை மயக்குதலின்றி, 'பொருட் செறிவுக்கும் தெளிவுக்கும் முக்கியத்துவம் வழங்கியுள்ளார். இவரது நடை கற்றார், கல்லார் அனைவரும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய எளிய நடை எனலாம். முன்னுக்கு இருப்பவரைப் பார்த்துக் கூறும் வகையில் இவரது கடிதம் அமைந்துள்ளது. இந்த உத்தியைப் பயன்படுத்தி வினா-விடை முறையில் தனிமனித வாழ்க்கை, சமுதாயம், தமிழ்மொழி எல்லாம் நன்மையும் வன்மையும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். பொருளைத் தெளிவாக விளக்குவதற்குப் பல பல சான்றுகள், எடுத்துக் காட்டுக்கள் என்பனவற்றை அழகாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மு.வ. அவர்களின் உரைநடை எளிமையானது. இலக்கண

வரம்பு கடவாதது; பெரும்பான்மை இயற்சொற்கள் விரவி நடப்பது. இதற்குத் தம்பிக்கு எழுதிய கடிதமே தக்க சான்றாகும்.

ஆ) தமிழர்களும் தமிழ் மொழியும் வல்லமை பெற்றிட வேண்டுமாயின் தமிழர்கள் நல்லவர்களாகவும் வல்லவர்களாகவும் வாழக்கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் டாக்டர் மு.வ.

தனிமனித வாழ்வில் உள்ளம் தூய்மையாகவும் உடல் உறுதி யாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் போற்றி வாழ வேண்டும். ஒன்றைப் போற்றி மற்றதை மறத்தல் கூடாது. தமிழ்மொழியை வல்ல மொழியாக்க வேண்டும். அறிவுக் கலைகளில், நீதிமன்றங்களில், ஆட்சிக் கூடங்களில் தமிழ்மொழிக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும். மேடைப் பேச்சைக் குறைத்துக் கடமையை உணர்ந்து தமிழர்கள் செயற்பட முற்பட வேண்டும். மகிழ்ச்சியில் மயங்கி இருப்பதை விடுத்துக் கடமையை உணர்ந்து உழைப்பதே தமிழர்களும் தமிழ்மொழியும் வல்லமை பெற்றிடும் வழி என்கிறார் மு.வ.

10. 'பாட்டும் ஓசையும்' என்னும் கட்டுரையில் 'கவிதை நயம்' என்பதனால் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் உணர்த்துவதை விளக்குக.

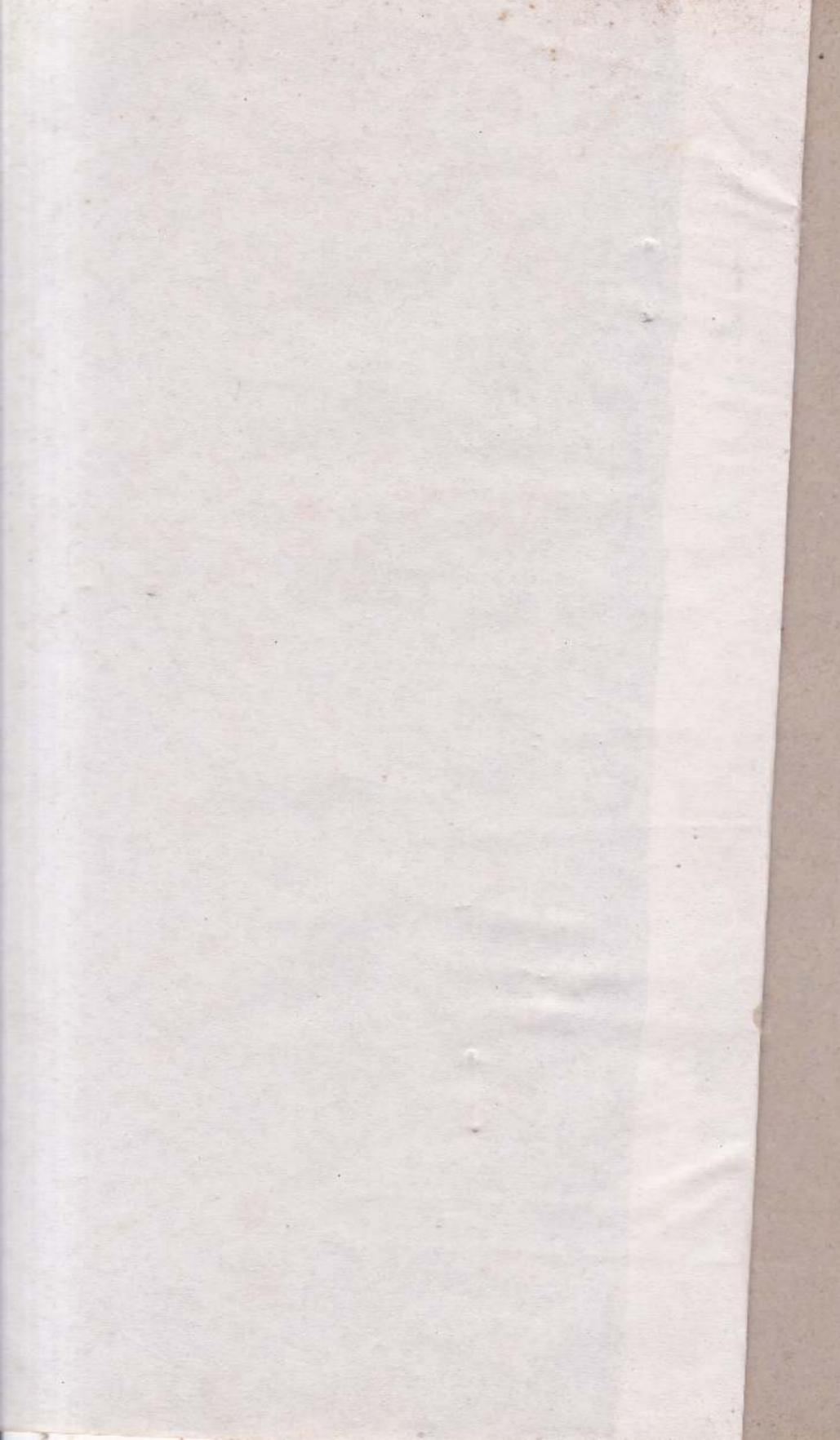
'பாட்டும் ஓசையும்' என்னும் கட்டுரையில் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் கவிதை என்றால் என்ன என்பது குறித்தும் அதனை நயக்கும் வழிவகைகள் குறித்தும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

கவிதை உயிருள்ள பொருள்; அதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறமுடியாது. கவிதை உயிரற்ற பொருள்; கவிதை போதனைக் குரிய கருவி, கவிதை அறிவுரைகளும் போதனைகளும் கூறுவது என்றெல்லாம் கருதுவோர் கவிதையை அறியாதவர்கள் எனக் கூறும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம், கவிதையை நயப்பதற்கான வழிவகைகளை அழகுற விளக்குகிறார். புலவன் கற்பனை, அழகு என்பனவற்றில் லயித்து அழுந்திய உணர்ச்சி வேகம் கொண்டு கவிதை படைக்கின்றான். கவிதையைப் படிப்போர் அக்கவிதையில் உள்ள உணர்ச்சி அனுபவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலையோடும்,

படிக்க வேண்டிய முறையிலும் படிக்க வேண்டும். புலவன் தான் பெற்ற இன்பத்தைக் கவிதை உருவில் வெளியிடுகிறான். அதைப் படிக்கும் போது நாம் புலவன் பெற்ற இன்பத்தை ஒத்ததான இன்பத்தைப் பெற முயல வேண்டும்.

ஒரு கவிதையை அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் அதன் நயத்தை நாம் பெற வேண்டுமாயின் ஊக்கத்தோடும் உள்ளக் கிளர்ச்சியோடும் பலமுறை அதனைப் படிக்க வேண்டும். சொல்லின் ஒலிவடிவு, வரிவடிவிலான மொழியாற்றலை ஓரளவாவது நாம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். குறிப்பாகக் கவிதையை நயக்க விரும்புவோர் அதன் ஓசையில் தம் உள்ளத்தைத் தோய விடுதல் அவசியம். ஓசையாயினும் பொருளாயினும் திரும்பத் திரும்ப வருதலில் ஒரு சிறப்பு உண்டு என்பதை நன்கு அறிந்து ஏற்றவாறு ஓசையை அமைப்பவன் தான் உண்மைப் புலவன். அத்தகைய புலவர்கள் இயற்றியுள்ள செய்யுட்களில் ஓசை கையாளப்பட்டிருக்கும் முறையை நாம் அவதானித்து வருவோமாயின் ஒலியின் ஆற்றலை நாம் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம் எனக் கூறும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம், ஓசையை நயக்க முடியாதவனுக்குக் கவிதையை நயக்க முடியாது எனவும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். புலவனது உள்ளக் கிளர்ச்சியை நாமும் பெறவேண்டும். இன்றேல் அதன் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது. எனவே கவிதையை நயக்க வேண்டுமாயின் கவிதையை நயக்கும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும் மனோநிலையும் வேண்டும். சொல்லின் ஒலிவடிவு, வரிவடிவிலான மொழியாற்றலை ஓரளவாவது அறிதல் வேண்டும். அதன் ஓசையில் உள்ளத்தைத் தோய விட்டுப் புலவனின் உணர்ச்சிகளையும் அனுபவத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும் பெற்றிட முற்பட வேண்டும் என இக்கட்டுரையில் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் வலியுறுத்துகின்றார்.

தமிழ்

உரை நடைத் தொகுப்பு

- ❖ கட்டுரையாளரின் உரைநடைப் பண்பு
- ❖ கட்டுரைகள் கூறும் கருத்துக்கள்
- ❖ மாதிரி வினாக்களும் விடைகளும்
- ❖ அருஞ்சொல் விளக்கம்
- ❖ பயிற்சி வினாக்கள்

அனைத்தும் அடங்கிய புதிய பதிப்பு

விற்பனையாளர் :

லங்கா புத்தகசாலை

**F.L. 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12.**

தொலைபேசி : 341942

விலை : ரூபா 120.00